Colecția Clepsidra

TUDOR negoiță

SURÎSUL OCHILOR ALBAȘTRI

Clepsidra

EDITURA EMINESCU

Coperta de
SERGIU DINCULESCU

Tudor Negoiţă

SURÂSUL OCHILOR ALBAŞTRI

EDITURA EMINESCU
Bucureşti, 1979

1. FATA CU POŞETĂ MOV

Colonelul Dumitrescu se instală greoi la masa de lucru, inspectă cu privirea camera austeră, ochii i se opriră pe fişetul verzui, cu sigiliu de plastilină. Strâmbă din nas. Umblase mai bine de o săptămână prin ţară, timp în care intrase rar prin birouri. Acum, încăperea aceasta cu pereţi masivi de piatră, în care avea să rămână probabil până la prânz, i se părea cenuşie şi apăsătoare...

Dincolo de uşa din dreapta era biroul maiorului Stoenescu. Desigur, nu aflase încă de venirea lui. Altfel, Stoenescu ar fi apărut deja, în braţe cu un teanc de dosare şi hârtii multicolore, pe care i le-ar fi depus pe masă.

Da, ar fi trebuit deci să se ridice de pe scaun, să parcurgă cei doi metri de încăpere, până la uşa aceea şi... să intre în posesia blestematelor de adrese rezolvate de maior; dar mai ales a celor nerezolvate, selectate şi adnotate meticulos, în ordinea importanţei şi urgenţei.

Dumitrescu nu se clinti însă. Îşi privi ceasul, era opt şi trei minute dintr-o dimineaţă de primăvară, care bătea discret în fereastră cu o ramură abia înfrunzită. Avu senzaţia că îl chema la o plimbare, aşa, fără nici un scop precis, printr-un parc. Surâse. Începea să aibă veleităţi de pensionar?...

Se ridică încet, sprijinindu-se cu ambele palme de masă, privi o dată la fereastra prin care primăvara nu reuşea totuşi să intre, făcu cei câţiva paşi, deschise uşa şi...

Ce se petrecuse aici?... A, da! Îşi aminti că, înainte de a pleca în provincie, se dispusese ca biroul larg în care lucrau Stoenescu şi încă trei ofiţeri să fie despărţit. Da, trebuise „tăiat" în două, pentru o mai justă valorificare a spaţiului. Se făcuse. Camera în care intrase avea acum jumătate din dimensiunile celei cunoscute. Dar meşterii nu terminaseră treaba, izolarea fonică nu era încă făcută, astfel că, prin peretele subţire, prin uşa încă necapitonată, auzi clar vocea maiorului care scanda pe un ton oficial:

— Domnişoară, te invit încă o dată să declari deschis natura relaţiilor dumitale cu acel individ!

Dumitrescu îşi strânse buzele nemulţumit, aşteptând replica justificativă sau sughiţul de plâns al unei femeiuşti agasate ori încolţite. Era desigur proprietara poşetei mici, mov, de un format

foarte *hoţ,* aşezată peste un dosar, pe biroul lui Stoenescu. Auzi însă, dimpotrivă, o voce limpede, de elevă scoasă la tablă, care zicea rar, cu un deplin calm:

— Nu înţeleg întrebarea.

Vocea i se păru colonelului intenţionat liniştită, aproape suavă, era evident că voia să-l necăjească pe anchetator.

— Ce nu înţelegi, domnişoară?! răsună glasul ascuţit al lui Stoenescu. Ce nu-nţelegi? Spune-mi exact de când îl cunoşti pe Walther şi locurile unde aţi fost împreună! E atât de greu?

— V-am mai spus de trei ori! se miră interlocutoarea lui Stoenescu, urcând puţin cântat sfârşitul propoziţiei ca o ştrengăriţă pariziană. De trei ori, domnule maior!

Cuvintele ei se distingeau mai greu, dar se distingeau totuşi, iar Dumitrescu încercă să şi-o imagineze după voce. Cum putea arăta posesoarea poşetei mov? După voce, părea foarte tânără, 17, poate 18 ani.

— Că v-aţi cunoscut în parc, izbucni maiorul, v-aţi plimbat prin oraş de două ori şi ţi-a făcut cadou un obiect!

— Nu *un obiect*, o poşetă, în rest aţi reţinut perfect, observă tânăra pe un ton de nevinovată admiraţie şi Dumitrescu simţi că Stoenescu era gata să explodeze! Îl auzi totuşi cum, stăpânindu-se, preciza:

— Dar ne interesează amănuntele, domnişoară! Înţelegi? Amănuntele!

— *Ne* interesează? Mai e cineva în cameră aici?

— Pe noi, ca instituţie, ne interesează! Vreau amănunte!

— Aha! păru dumirită puştanca. Amănunte! Vă asigur, spuse ea rar şi cu un aparent regret, că amănuntele nu sunt atât de interesante pe cât vă aşteptaţi.

Dumitrescu şi-o imagină zâmbind, un zâmbet candid, gata parcă să repete: *Poate n-am înţeles eu întrebarea dumneavoastră?*

Colonelul ridică poşeta mov pe un deget, o privi interogativ, ar fi vrut de fapt s-o vadă pe obrăznicătură. De unde-o fi pescuit-o Stoenescu? Şi ce legătură putea fi între ea şi Walther, faimosul Walther, pe care-l căutau de două săptămâni încheiate prin toată ţara fără nici un succes?

— Depinde ce numeşti dumneata interesant! îl auzi răcănind pe maior.

— Şi dumneavoastră la fel! veni prompt răspunsul.

Colonelul puse deoparte poşeta şi deschise dosarul.

— N-ar fi mai bine să-mi puneţi dumneavoastră întrebări? Şi eu să răspund? cântă iarăşi glasul suspect de cuminte al fetei.

— Perfect! acceptă Stoenescu. V-aţi cunoscut în parc. Bun. Cum anume?

— Elaboraţi un studiu despre tehnica modernă de acostare? Sau...

aşa ceva? se interesă tânăra pe un ton îngeresc.

O chema Magda Deleanu. Aşa rezulta din dosar. Şi avea 23 de ani. O fotografie din păcate lipsea.

— Domnişoară! izbucni maiorul.

Păru un moment că vrea să izbească în masă cu pumnul, să ţipe, dar continuă calm, un calm care se vedea însă că îl costă scump.

— Îţi atrag atenţia că eşti aici într-o instituţie de stat. Că răspunzi la întrebări de care depinde, poate, situaţia dumitale viitoare! Că, în conformitate cu legile acestei ţări, eşti obligată să declari adevărul....

— Şi numai adevărul, conform articolului nu ştiu care din Codul penal, nu? completă Magda netulburată. Am uitat ce articol mi-aţi spus, se scuză ea cu un aer spăşit.

Dumitrescu îşi muşcă buzele strivind o înjurătură.

— Cum v-aţi cunoscut? reintră în subiect Stoenescu.

Câteva cuvinte ale fetei Dumitrescu nu le mai înţelese, pricepu doar sfârşitul frazei:

— ...în parc, să citesc. Şi întâmplător...

— Să citeşti?! De ce în parc şi nu la o bibliotecă? interveni maiorul, mai mult din cauza iritării.

— O, dar în parc e mult mai odihnitor. Îmi place să fiu singură, undeva pe o alee mai depărtată, declară uşor nostalgic interogata. Ştiţi, mă pregătesc pentru examenul de stat.

— Singură, în parc?! Ca să studiezi? întrebă ironic Stoenescu.

Ajunsese în mod incontestabil la capătul răbdării, făcea greşeli tactice elementare. În dialogul care începuse, se vede, mai demult, interogata reuşise să-i tocească nervii.

— Vi se pare ciudat?! Nu... nu văd de ce.

— Dumneata mi-ai vorbit de *tehnică de acostare!* sublinie fără sens maiorul.

Se lansa acum în întrebări inutile, mai mult din nevoia de a da replici.

— A, nu venisem deloc cu această intenţie, constată feciorelnic Magda. Mă descurc foarte uşor cu tinerii care mă plictisesc, îi expediez imediat.

— Serios? rânji maiorul fără a face efortul de a-şi ascunde îndoiala.

— Serios, declară obrăznicătura. Practic judo, uitasem să vă spun.

Dumitrescu şi-o imagina stând cuminte pe scaun, cu degetele încleştate peste un genunchi, cu braţele întinse, aşteptând răspunsul lui Stoenescu. Aşa stătea oare?

— Daa?!... Totuşi, pe tânărul acela, Walther!...

— A, cu tânărul Walther a fost altceva, motivă fata. Era un străin. Am remarcat după accentul lui. Se rătăcise prin parc, m-a întrebat unde este ieşirea, eram în Grădina botanică... O chestiune de politeţe. Apoi... cunosc bine germana şi îmi place, când am un prilej, să

conversez.

— Aha! Şi?

— Şi era foarte simpatic, explică interogata cu o simplitate dezarmantă. Eu îmi terminasem programul pe ziua aceea... Ne-am plimbat puţin prin oraş...

— Dar ce aţi discutat?!

— ...Nu-mi aduc aminte. Nimicuri.

— Nimicuri?! Şi la a doua întâlnire, când aţi discutat de asemenea nimicuri...

— Exact.

— Ţi-a făcut cadou o poşetă!

— Remarcase că mi-a plăcut. O văzusem într-o vitrină cu ocazia primei hoinăreli prin oraş.

— Şi ai primit-o!

— Era să-l las cu o poşetă în mână?! Eu tot n-aveam. Nu port, de obicei, poşetă...

Stoenescu tăcea. Câteva clipe domni o linişte ciudată. Se auziră apoi paşii maiorului. Dumitrescu putea să jure că Stoenescu îşi uitase iarăşi ţigările.

— Vin imediat, anunţă vocea uscată a lui Stoenescu. Te rog să te gândeşti bine la poşeta aceea. Şi să-mi declari sincer tot! Nu e de glumă, domnişoară. E ceva foarte serios!

Deschise uşa şi se opri cu ochii la colonel, care răsfoia dosarul fetei. Maiorul închise uşa şi spuse pe un ton scăzut, obosit:

— Să trăiţi, tovarăşe colonel! Aţi venit?

— Da, zise şi mai scăzut Dumitrescu. Ce-i cu individa asta?

— E... o fiinţă îngrozitoare! izbucni maiorul, totuşi stăpânindu-se şi răscolind prin sertare după ţigări. M-a înnebunit!

— Vorbeşte mai încet, îi preveni Dumitrescu, de dincolo se aude tot.

— Am anchetat până acum ticăloşi de tot felul! Dar asta... asta... Ar trebui să chemăm pe cineva de la miliţie, de la moravuri! Ăia ştiu cum să vorbească cu... fufe de-astea!

Nu-şi găsea ţigările şi asta îl scotea şi mai mult din sărite. Dumitrescu îi întinse tabachera lui.

— Vă mulţumesc. Am avut şi eu, dar...

Aprinse repede o ţigară, trase un fum lung şi exclamă indignat:

— Individa asta e un coşmar!

Dumitrescu îşi încreţi nasul după obicei, semn că nu era tocmai de acord, luă poşeta şi dosarul şi-i făcu semn maiorului să treacă în biroul alăturat.

— Nu mă pricep să anchetez *fetiţe de-astea nevinovate,* încheie maiorul când ajunseră în biroul lui Dumitrescu. Nu-i genul meu.

— Am constatat, făcu sec colonelul. I-ai spus despre ce e vorba?

Stoenescu se înecă subit cu fumul ţigării.

— Cum era să-i spun?! Trebuie să vedem ce ne declară ea întâi.

— Cum aţi adus-o aici?

— Am invitat-o azi dimineaţă, la şase, în timp ce pleca de la cămin spre parc. Cu discreţie, bineînţeles.

— Ce ştim despre ea? se interesă Dumitrescu..

— E un element rafinat! Îşi ascunde foarte bine adevăratele preocupări. Referinţele pe care le-am putut aduna sunt pozitive. Toate. Dar poşeta...

— Ce-i cu poşeta?

— Uitaţi-vă!

Stoenescu deschise poşeta. Înăuntru erau o oglinjoară, un ruj neînceput, o batistă şi-un pix.

— Rujul ascunde ceva?

— Rujul nu. L-a luat probabil doar ca să se fandosească. Nu-şi dă cu ruj. Poşeta ascunde însă un magnetofon.

— Magnetofon?!

— Un minimagnetofon, desigur. Aici în peretele din dreapta. Foarte bine ascuns. Deja mi-au adus transcrierea înregistrărilor. Priviţi! Astea sunt copiile dactilografiate ale înregistrărilor, spuse maiorul scoţând din dosar nişte file scrise mărunt.

— Ce cuprind? întrebă Dumitrescu răsfoind paginile.

— Eu ştiu? Aparent fleacuri. Discuţii de cămin. Sunt şi nişte prelegeri. Toate astea trebuie studiate la milimetru. N-am avut încă timp, dar...

— Atâtea pagini în jucăria asta? se încruntă Dumitrescu, în timp ce citea pe sărite hârtiile dactilografiate.

— Minimagnetofonul funcţionează doar la apariţia unei surse sonore. Nu înregistrează tot timpul.

— Nu găsesc nimic interesant, bombăni colonelul dând încă o pagină.

— Vă spun că trebuie studiate foarte atent. Domnişoara asta e singura legătură a lui Walther, pe care o cunoaştem.

Stinse ţigara într-o scrumieră şi întrebă:

— Vreţi să participaţi şi dumneavoastră în continuare la...?

— Nu! zise colonelul şi adăugă gânditor: Am să continui eu. Ai dreptate, *nu-i genul dumitale puştoaica asta.*

— A, bine!... Cum doriţi, spuse cu un zâmbet strâmb, de om acrit, Stoenescu. Ăsta o dosarul ei. Studiaţi-l atunci şi...

— L-am văzut, zise cu seninătate Dumitrescu. Să mergem, nu m-ar mira s-o văd apărând pe uşa asta şi făcând *bau!*

În camera unde o lăsase Stoenescu pe interogată, colonelul descoperi o fată îmbrăcată într-o bluză albă, vestă de un mov pastelat şi pantaloni negri trapez. Îi aştepta în picioare, lângă masa de lucru a lui Stoenescu. Îi întâmpină cu un zâmbet angelic, cu capul plecat puţin

pe-o parte, privindu-i parcă amuzată. Asta era deci Magda. Acum o să întrebe, gândi Dumitrescu, pe tonul ei uşor cântat: *Aţi venit cu întăriri, domnule maior?*

Magda nu întrebă totuşi nimic. Privirile ei se opriseră în ochii verzi ai lui Dumitrescu. Îndreptă încet capul, surâsul dispăru, observa acum atentă statura masivă a colonelului, cu o curiozitate nedisimulată, aproape ostentativă, ca pe un obiect de expoziţie. În contrast cu părul negru intens, fata avea faţa albă, foarte albă şi ochii de un albastru ciudat, vioriu, aproape la fel de mov ca vesta pe care o purta.

Erau cuminţi ochii. Gânditori, melancolici. Nasul obraznic şi gura cam mare îi aduceau în schimb o notă de impertinenţă. Şi colonelul mai constată că nimeni până atunci nu-i înfruntase privirea în linişte atâta timp, fără măcar să clipească. Cât trecuse de când se priveau aşa? În spatele său, Stoenescu tuşi uşor.

— Bună dimineaţa! mormăi Dumitrescu.

Magda, trezită parcă, îşi reluă surâsul, făcu o reverenţă mică, aproape nesesizabilă. Şi totuşi sfidătoare. *Nu cred că i se pare o dimineaţă prea bună,* gândi colonelul şi-i întinse mâna mare şi puternică.

— Eu sunt Dumitrescu, spuse el simplu. Colonel Dumitrescu.

Magda nu reacţionă imediat. Îl privea în continuare meditativ, zâmbetul dispăruse iarăşi. Braţul ei zvâcni apoi, o undă de maliţiozitate enervată trecu prin privirea senină, păru că vrea să-i ofere colonelului mâna să i-o sărute, ca răspuns la încercarea lui stângace de apropiere. Se opri în ultimul moment şi strânse simplu mâna care i se întindea.

— Aţi venit să continuaţi dumneavoastră? întrebă ea pe un ton scăzut.

Privirea ruga o negare. Mâna subţire era fierbinte, prelungă, nervoasă. Dumitrescu îi dădu drumul cu un oarecare regret.

— Te deranjează?

Ochii scânteiară scurt, sclipiră ironic în timp ce strecură cu vioiciune:

— O, nu! Dimpotrivă. Începem tot cu numele tatălui?

— Nu.

— Să iau totuşi loc, da?

— Nu, repetă Dumitrescu. Am să te invit să mă însoţeşti... la o mică plimbare. Cu maşina.

Sprâncenele Magdei tresăriră uşor. Apoi, pentru prima oară de când intraseră în cameră, fata îşi aruncă privirea spre maior.

— Cu multă plăcere, acceptă ea. Îmi înapoiaţi şi poşeta?

— Nu. Deocamdată. O vei primi mai târziu.

Magda ridică din umeri, privi câteva clipe pe fereastră, zise simplu:

— Să mergem atunci.

Porni spre uşă, se întoarse brusc, întrebă direct, privind acum undeva deasupra capului cu păr alb al lui Dumitrescu:

— Mă suspectaţi într-adevăr de ceva grav?

— Da, preciză Dumitrescu.

Ochii Magdei coborâră într-ai lui:

— Dacă vă spun că nu sunt vinovată cu nimic, mă credeţi?

— Da, rosti exact pe acelaşi ton colonelul şi în privirea fetei citi expresia de pe faţa subalternului din spatele său.

— Bine, făcu Magda.

Îi întinse deodată mâna lui Stoenescu şi modulă cu oarecare gravitate:

— La revedere, domnule anchetator.

Stoenescu privi spre colonel nedumerit, strânse maşinal mâna care i se întindea.

— Nu mi-a părut, deloc bine de cunoştinţă, adăugă Magda limpede, fixându-l pe maior. Şi porni spre uşă cu un pas repede, uşor săltat.

……..

Maşina gonea pe şoseaua aproape pustie. Cu coada ochiului, Dumitrescu o văzu pe Magda deschizând fereastra din dreptul ei şi scoţând mâna afară. Se juca acum cu aerul pe care bolidul îl străbătea cu viteză. De la plecare nu-şi vorbiseră, Magda nu întrebase nimic şi tăcerea aceasta pe colonel îl intriga. Răsuci volanul la stânga şi maşina intră pe un drum mărginaş, care continua de-a lungul unei pădurici încă neînverzite. Simţi câteva clipe privirea Magdei aţintită asupra lui şi aştepta să audă în sfârşit întrebarea. Care totuşi nu veni. Îşi declaraseră unul altuia, un fel de război al tăcerii şi se încăpăţânau acum să reziste, fiecare cât mai mult.

Sper să nu sară din maşină, gândi colonelul. Întoarse încet capul, şi o observă, constată că nu era nici un pericol, nasul cam în vânt al Magdei aspira aerul de primăvară care intră prin mica fereastră. Privea drept înainte şi nu părea îngrijorată defel. Îşi lega tocmai părul cu o bentiţă.

— Dacă vă uitaţi la mine, o să ne oprim într-un copac, cântă vocea ei şi colonelul îşi întoarse capul strângând iarăşi buzele a nemulţumire. E foarte frumos aici, remarcă apoi Magda cu candoare. Şi adăugă: Mă invitaţi la un picnic? Sau vreţi doar să admirăm natura?

— Nu tocmai, răspunse enigmatic Dumitrescu. De altfel am ajuns unde trebuia, zise el şi răsuci brusc volanul, frână scurt.

— Ce-i asta?! făcu Magda... Ce-i aici?

— Acum... nu mai e nimic. După cum vezi, zise calm Dumitrescu şi îşi scoase o ţigară. A fost. Aici lucrau în luna trecută patru oameni.

— Ce era aici? îngână Magda.

— Un mic atelier. Un fel de staţie pilot. Cu profil special.

— A... explodat?!

— A fost aruncată în aer.

Magda îşi întoarse brusc faţa spre el şi îşi scoase cu un gest repezit panglica cu care abia îşi legase părul.

— Pot să cobor?

— Dacă vrei.

Magda coborî. Peisajul avea ceva înfiorător; cumplit şi dezolant totodată. În centrul poienii, la 200 metri de ei, se aflau câteva zeci de fiare răsucite care ţâşneau dintr-un fundament de beton. Încolo nimic. Pământ gol şi curat. Copacii de pe margine fuseseră rupţi de suflul nemaipomenitei explozii. Se zăreau doar nişte plăcuţe dreptunghiulare. Înfipte în sol, plăcuţe pe care se puteau citi diverse numere.

— 271. Ce-i asta? întrebă Magda, uitându-se la tăbliţa de la picioarele ei.

— Eşti sigură că n-ai să leşini, dacă-ţi spun?

Magda întoarse spre el privirea ochilor viorii.

— Semăn cu una care leşină?

Dumitrescu nu răspunse numaidecât. Trase un fum lung din ţigară, desenă cu vârful pantofului ceva pe pământ şi rosti plat:

— Aici s-a găsit laba unui picior... Aparţinea unui tehnician care a fost sfârtecat de explozie...

Magda făcu ochii mari. Se lăsă apoi jos, privi de aproape, cu groază, tăbliţa aceea dreptunghiulară, vru s-o atingă, îşi retrase mâna, se ridică brusc cercetă înfiorata împrejurimile, unde se zăreau risipite, o puzderie de plăcuţe asemănătoare. Vântul îi răsfira pletele negre şi lungi. Şi tot vântul aduse la picioarele ei o creangă ruptă şi uscată, care se opri peste tăbliţă, împiedicându-se ca de un obstacol neaşteptat.

— De ce m-aţi adus aici? întrebă Magda.

Îi tremura vocea acum... Aşa cum bănuise colonelul, era o fată cu fantezie. Înţelesese, simţise, îşi imaginase tot sau aproape toată grozăvia dintr-o dată.

— Walther a făcut asta, explică Dumitrescu.

— Walther?!... Cum?!

— Există un principiu în spionaj: *Ce nu poţi obţine, măcar distruge!* El a oferit unei inginere de-aici o poşetă. Aşa cum ţi-a oferit şi dumitale. Inginera a scăpat cu totul întâmplător. Tocmai pleca de la centrul experimental cu maşina, să preia nişte materiale. S-a ales doar cu răni. Poşeta ei însă, în care...

— Cum?!... O poşetă? Atâta exploziv într-o poşetă?

— Explozivul ascuns în fundul dublu al poşetei a provocat o mică explozie. Dar într-o staţie cu profil special... o mică explozie înseamnă... ce vezi... A fost un detonant pentru...

— De unde ştiţi?! întrebă Magda.

Ochii îi scânteiau.

— Walther se ocupă cu jucării de-astea! E *un specialist*. E de fapt un maniac folosit de... anumite persoane. Din exterior!

Strivi ţigara cu vârful pantofului şi completă:

— Am aflat prea târziu cine e. De-asta îl căutăm...

— Nu cred!

— Poşeta dumitale ar fi o dovadă.

— Poşeta mea!?!... Vreţi să spuneţi...?

— Nu. Nu-i explozivă. Are doar un minimagnetofon ascuns. Presupun că voia să te folosească într-un fel. Nu ştiu cum. Dar... căuta să se asigure că nu eşti cumva în legătură cu noi. Sau voia să-ţi cunoască pur şi simplu preocupările. Părerile despre el...

— Vreţi să spuneţi că o să vină să-mi ceară poşeta?!

— S-o ceară sau să o înlocuiască, fără ca dumneata să ştii... El sau altcineva din preajma dumitale... sugeră colonelul, împrumutând fără să vrea tonul cântat al interlocutoarei sale...

Faţa Magdei era mai albă decât până atunci. Dar buzele ei se strânseseră subit.

— Bine, spuse foarte încet. Să vină! O să-mi daţi poşeta înapoi! Mi-aţi promis!

Dumitrescu se uită la cer, parcă temându-se de ploaie.

— ...Îţi dai seama ce-mi propui? întrebă el.

— Cred că da.

— Cred că nu... Să mergem acum, hotărî colonelul.

Se întoarse şi plecă spre maşină. Magda îl ajunse din câţiva paşi.

— Se pot şterge ultimele înregistrări, nu-i aşa? Cele care s-au făcut când am fost adusă la dumneavoastră?

Colonelul se instală la volan:

— Da, zise el încet, se pot şterge.

— Am să-l găsesc! hotărî Magda apăsat, privindu-l în ochi... Ştiu cum pot să-l găsesc! Vă spun că am să-l găsesc!

……

În aceeaşi seară, înainte de a merge la teatru, Dumitrescu îşi lăsă nevasta cu o prietenă la cofetărie şi trecu pe la birou. Aşa cum se aştepta, în camera, pe care o regăsea la lumina artificială şi mai cenuşie, se afla Stoenescu, aplecat peste paginile unui dosar. În stânga lui se aflau altele, vreo douăzeci de dosare, cu coperte uzate, care aşteptau probabil să fie citite.

— Vrei să le studiezi acum? întrebă morocănos Dumitrescu.

— Ce să fac? se încruntă celălalt, fără să-şi ridice privirea.

Dumitrescu îl cunoştea bine. Fuseseră colegi din primii ani de muncă, asta fusese în urmă cu mulţi, i se părea cu foarte mulţi ani.

— Lasă-le pe mâine, sugeră colonelul. Dimineaţa mintea omului e

mai limpede. Hai la aer puţin!

— Nu pot, mormăi Stoenescu. Azi n-am făcut nimic!.... Înţelegi? Nimic, repetă cu un aer nefericit. Am umblat toată ziua, dar...

Se vedea asta foarte bine. Maiorul era obosit, transpirat, cearcăne mari, maronii, îi umbreau ochii umflaţi, iritaţi, de nesomn. Îl privi pe Dumitrescu puţin chiorâş, cu un aer critic la adresa costumului ireproşabil de seară şi a cămăşii imaculate. Şi întrebă agresiv, trecând demonstrativ la pluralul oficial şi corect de politeţe:

— Dumneavoastră?

— Eu cred, spuse Dumitrescu plimbându-se prin birou, că am descoperit pe cineva care ne va ajuta. Îşi studie vârful degetelor şi completă: Poate chiar mai mult decât atât.

— Domnişoara cu poşetă mov? mârâi Stoenescu fără să-şi ascundă îndoiala. La ea vă referiţi?

Dumitrescu înclină doar din cap aprobativ, privi dosarele de *suspecţi,* oftă, ridicând din umeri, întrebă pe un ton potolit:

— La ce concluzie ai ajuns în privinţa lui Walther?

— Cei de la serviciul Q presupun că ar putea lucra pentru Lars.

— Lars?!

— Da, iarăşi misteriosul Lars, despre care, încă, nimeni nu ştie cine poate fi.

Dumitrescu aruncă o privire la ceas, constată că întârziase, salută şi plecă. Lars! Cine dracu se ascundea în spatele acestui nume? Lars! Tot ce stabiliseră deocamdată despre el era că ştie româneşte perfect, că nu venise în România niciodată, că era şeful unui serviciu particular de informaţii, care le dăduse deja de lucru serios. Lars!...

2. UN OM CARE TE POATE AJUTA

Lars simţi pe braţ o gâdilătură neplăcută şi îşi aminti că regiunea era plină de păianjeni veninoşi. Îşi îndepărtă ziarul de pe faţă şi ridică mâna încet. Nu era decât o furnică. O furnică mare, care se strecura cu perseverenţă printre firele de păr argintiu ale antebraţului, căutând să se vâre pe sub cămaşa cu mâneci suflecate. O prinse cu două degete şi o aduse în dreptul ochilor pentru a o putea observa mai bine. Insecta continua să se zbată inutil, făcând aceleaşi şi aceleaşi mişcări, fără întrerupere. *Ca un agent prins care crede că repetând poveştile tâmpite pe care le-a învăţat cu conştiinciozitate, mai poate să-şi înfrunte destinul. Adică să scape de laţ*, gândi Lars.

Azi însă, dintr-un sentiment nu tocmai clar, Lars hotărî să fie un destin mărinimos. Degetele sale zvâcniră, proiectând insecta undeva în mărăciniş. Se ridică apoi sprijinindu-se în coate şi rămase aşa, cu un aer teribil de plictisit. Aştepta acolo, sub copacul acela cu frunze parfumate, despre care nu ştia măcar cum se cheamă, de aproape trei ore.

Privirea îi lunecă peste cele două maşini, din care una purta însemnele poliţiei, peste tufişurile dese în care se ascundeau. Acolo, departe, jos, panglica argintie a autostrăzii se desfăşura dreaptă, impecabilă, ca un drum sigur spre infinit. Se mişcau pe ea, multicolore, grăbite, sute de gângănii metalice, pline cu turişti veniţi să respire aerul de legendă al Mediteranei - al acelei Mediterane despre care cineva spusese că a devenit *latrina bătrânului continent*, îşi aminti Lars. Ori turişti aparenţi, porniţi ca şi furnica aceea, în explorări mult prea primejdioase.

— Alt Jaguar roşu! auzi vocea cam răguşită a lui Tim.

Cu o mişcare leneşă, Lars apucă binoclul mare, marinăresc, şi începu să cerceteze autostrada. A, da!

Potrivi distanţa focală, prinse în imagine parbrizul vehiculului roşu sport. Era o maşină deschisă, model mai vechi, la volanul căreia un individ de 27-28 de ani, bronzat, cu păr castaniu ondulat şi ochelari de soare imenşi conducea grăbit, surâzând deschis, cu încredere. Surâsul tinereţii.

— În regulă, mormăi Lars. El e.

Cei doi bărbaţi în uniforme de poliţişti nu reacţionară, parcă nici n-ar fi auzit. Priveau liniştiţi, apatici, drept înainte, cu obişnuinţa

profesionistului antrenat să aştepte.

Lars urmări maşina sport până ce o văzu ieşind din autostradă şi apucând pe serpentina ce trecea chiar pe lângă tufişurile unde erau ei ascunşi. Observă apoi atent autostrada, maşinile ce veniseră în urma Jaguarului. Abia acum mâna sa dibui pe pătură, apucă un aparat portativ şi îl apropie de obraz.

— A apărut *fluturaşul*, zise el încet, cu acelaşi ton liniştit.

Din emiţătorul receptor răspunsul veni sec, aproape monosilabic.

……

Cinci minute mai târziu, Jaguarul rula încet pe micul platou ce sfârşea serpentina tăiată în stâncă. Harro, tânărul cu ochelari de soare aruncă o privire spre apele nesfârşite ale mării.

În lumina crepusculară, valurile căpătaseră culori roşiatice, parcă acolo undeva în adâncuri, începea o erupţie apocaliptică.

Harro lucra de aproape trei luni ca cibernetician la unul din marile institute de proiectări aerospaţiale, unde reuşise să obţină un post prin concurs. O ştersese discret din perimetrul aşa-zis *de protecţie*, stabilit în scopuri de securitate a cercetărilor. Era a patra oară în ultima lună când făcea acest lucru, a patra oară când încălca regulile foarte severe, venind la vila Gildei, în colţul acesta, printre portocali şi chiparoşi. Întâlnirile cu frumoasa actriţă meritau riscul, gândi Harro. Şi în definitiv, nu era singurul cercetător care nu putea suporta claustrarea stupidă.

Ajuns în faţa porţii imense încadrată de verdeaţă, Harro vru să claxoneze, îşi aminti că servitorii aveau liber, coborî şi meşteri ceva la sistemul cifrat de deschidere, folosind combinaţia pe care Gilda i-o destăinuise. Porţile mari se traseră cuminţi în lături, Jaguarul se strecură pe aleile umbroase, până în spatele vilei de sticlă pluricoloră, unde se găsea terasa copleşită de plante tropicale şi piscina imensă.

Harro coborî din maşină fluierând, îşi smulse ochelarii şi-i aruncă pe banchetă, urcă în fugă cele câteva trepte largi, străbătu dalele de marmură ale terasei, intră în holul uriaş, ce ocupa aproape jumătate din parterul vilei.

Şi încremeni. În mijlocul sălii, lângă fântâna arteziană, pe imensul covor de un bej pal, trupul perfect al Gildei zăcea prăbuşit într-o baltă de sânge. Faţa femeii era schimonosită, ochii goi, larg deschişi, priveau parcă drept spre el. Unul din braţe, braţele superbe ale Gildei, era întins înainte, căutând să prindă un obiect inexistent.

În anul acesta cred că am realizat cam tot ce mi-am dorit. Cuvintele şoptite ale Gildei îi reveniră în minte în timp ce, incapabil să se clintească din loc, privea năucit trupul ca de alabastru al actriţei.

……

— Dă-i drumul! hotărî Lars. Cu sirena în plin!

Tim făcu un gest scurt care voia să însemne O.K., ambreie şi

declanşă calvarul sonor. Prin binoclu, Lars văzu cu satisfacţie cum urletul care anunţa venirea poliţiei lovi parcă faţa lui Harro. Tânărul gonea cu Jaguarul pe serpentină, spre autostradă. Alt drum nu exista.

Maşina cu însemnele poliţiei trecu printre tufele care o ascunseseră până atunci, ieşi în drum şi porni pe serpentină în sus, în întâmpinarea celuilalt autovehicul. Un minut mai târziu, Lars observa prin binoclu cum micul Jaguar era oprit, urmări discuţia animată, văzu cum Harro fusese coborât şi percheziţionat, trecut în maşina alăturată, între cei doi oameni în uniformă. Şi limuzina cu însemnele poliţiei îşi continuă drumul spre vilă.

Lars se întoarse spre cea de-a doua maşină care aştepta la câţiva metri în spatele său. La apropierea lui, un individ uscăţiv, care dormise întins pe bancheta din faţă, se trezi, îşi frecă repede ochii şi întrebă fără să-şi ridice însă decât puţin capul:

— Pornim?

— Nu. Peste vreo două ore, aprecie Lars.

Individul uscăţiv închise ochii la loc, se răsuci puţin şi adormi iarăşi, aproape instantaneu. O altă furnică - sau poate cea pe care o graţiase Lars - urcă pe gâtul şoferului, îmboldită de acelaşi instinct al explorării. Ori poate îndeplinea, cine ştie, vreun ordin secret şi imperios al celor ce aşteptau în subteranele furnicarului?!...

Mâna mare, enervată a şoferului plesni scurt. Şi fără să se mai zbată, fără să ştie măcar ce legi încălcase, micul spion pieri ca şi când n-ar fi fost...

.....

— Dar nu este adevărat! Nu este nimic adevărat, perora Harro, frământându-se inutil pe scaunul lucrat în stil florentin de care mâinile îi fuseseră fixate cu cătuşe.

Unul din cei doi poliţişti făcu o strâmbătură agasată, se apropie de el şi începu să-l privească mişcându-şi doar lent, cu o indolenţă egală, exasperantă, maxilarele puternice, între care ţinea o bucată mare de gumă. Îl observă pe prizonier în tăcere, cu un fel de milă amestecată cu dispreţ. Celălalt individ fuma în faţa unei maşini de scris, privind pe fereastră cu acelaşi aer de răbdare flegmatică, a omului care descoperise că în viaţă nu are rost să te grăbeşti ori să te enervezi. Umpluse micul salon al vilei cu un miros greţos de ţigări de foi. Îşi întoarse într-un târziu capul spre Harro, se ridică şi veni de partea cealaltă a scaunului, întrebă plat, cu ţigara încă aprinsă între degete:

— Ce facem cu ăsta, Tim?

Tim îl privea în continuare pe prizonier, cu un soi de curiozitate, ridică apoi ochii spre colegul său, neînţelegând parcă de ce e acolo, bombăni morfolind mai departe bucata de gumă:

— Nimic. Să vină întâi ăla de la special. Privi pe fereastră şi adăugă: Cred că deja soseşte.

Se auzi într-adevăr frâna unui automobil, apoi o portieră trântită. Tim ieşi, renunţând, cu un anumit regret, să-l mai studieze pe Harro, reveni apoi însoţit de un bărbat voinic, cu început de chelie frontală şi privire pătrunzătoare.

— Cadavrul unde e? întrebă noul venit cu ochii în ochii lui Harro, ca şi cum lui i-ar fi adresat întrebarea.

— S-au făcut fotografiile şi a fost ridicat, explică Tim.

— Ce-aţi stabilit?

— Primisem un telefon anonim, că s-au tras focuri de armă la vilă. L-am surprins pe individ încercând s-o şteargă. Revolverul nu-l mai avea, l-a azvârlit probabil pe undeva, o să cercetăm.

— Nu-i adevărat! interveni Harro. Gilda era moartă când am ajuns aici, am vrut să telefonez, dar firul era rupt. Coboram tocmai să anunţ...

— Minte, tăie scurt Tim, fără să ridice însă tonul. Grădinarul se afla la vilă. Când a auzit împuşcăturile, a venit şi a privit pe fereastră. L-a văzut pe acest domn când rupea firul telefonic. Declaraţia i-a fost consemnată.

Harro tăcu năucit. Era adevărat. Hotărâse să alerteze poliţia printr-un telefon anonim dat din apropierea spaţiului său de protecţie, pentru a nu fi surprins aici, amestecat în cercetările poliţieneşti şi a se afla astfel că încălcase regulamentul de lucru. Asta ar fi însemnat poate pierderea locului pe care îl ocupa la centrul aerospaţial. Rupsese firul telefonic presupunând o posibilă întâlnire cu poliţia, pentru a-şi justifica întârzierea anunţului. De unde apăruse însă acel nenorocit de grădinar?

— N-am ucis-o eu, repetă Harro pe un ton disperat şi începu să repete întreaga istorie sub privirile impasibile ale celor trei.

— Din punctul nostru de vedere, lucrurile sunt limpezi, conchise Tim imperturbabil. Nu mă miră că neagă, toţi neagă la început cu aceeaşi convingere, din instinct. Mobilul crimei nu-l cunosc încă, dar că el este făptaşul, n-am nici o îndoială.

Noul venit îl privea pe Harro lung, cântărindu-l parcă, fără să se clintească din loc. Avea faţa mare, ovală, măslinie, frunte înaltă, cu arcade frumos marcate, o faţă jupiteraniană, pe care doar începutul de calviţie punea un semn de bătrâneţe.

— Scoate-i cătuşele, hotărî el plat, privind în continuare numai în ochii lui Harro.

— Vă previn, protestă Tim, că nu am găsit asupra individului decât permisul de conducere şi această legitimaţie ciudată, care nu are nici un nume pe ea. Ar putea fi false, fotografia...

— Scoate-i cătuşele, repetă omul cu frunte olimpiană. Şi aşteptaţi alături.

Tim făcu o strâmbătură de lehamite, ezită părând a nu fi de acord

cu această dispoziţie, apoi scoase totuşi cătuşele prizonierului, le lovi de două ori de palmă, îl privi acru pe noul venit şi ieşi urmat de celălalt bărbat în uniformă.

Harro se ridică de pe scaun masându-şi încheieturile.

— Vă mulţumesc, suspină el.

— Pentru ce?

— ...Cel puţin dumneavoastră nu credeţi că...

— Eu nu cred niciodată nimic, preciză pe un ton egal, bărbatul voinic şi începu să se plimbe prin cameră cercetând mobilierul elegant al încăperii. Nu mă interesează de ce sau dacă dumneata ai ucis-o pe femeia aceea. Înţelegi?

Harro îl privi consternat. Necunoscutul continuă privind cu aceiaşi aer distrat lucrătura unui scrin delicat de mahon:

— S-ar putea să fii într-adevăr nevinovat şi la proces să se dovedească asta, deşi mă cam îndoiesc. Dar n-ai rezolva cu ăsta nimic. Înţelegi?

— Nu, bâigui Harro.

Privirea ascuţită a celuilalt se opri doar o secundă pe faţa lui, apoi reveni la scrinul de mahon.

— Vei fi amestecat oricum într-o afacere criminală, se va dovedi că ai fost în vila aceasta. De patru ori. Servitorii vor face mărturisiri că ai vizitat vila, deci că ai încălcat, de patru ori, regulamentul de funcţionare al institutului pentru care lucrezi.

Harro încremeni. Întrebă stupid:

— Ştiaţi?

— Iar când se va afla că amanta dumitale lucra pentru un serviciu de informaţii străin...

— Gilda?!!

— Gilda, dacă vrei, o chemă în realitate astfel. Şi bineînţeles, nu era actriţă, asta ai fi putut să constaţi uşor chiar dumneata. Dar toate astea n-au importanţă. Fapt e că începând de azi, poţi fi dat afară de la institutul acela, trimis în judecată pentru divulgare de secrete şi trecut pe lista suspecţilor în cartotecile foarte exacte ale tuturor firmelor de proiectări, care nu te vor mai angaja în consecinţă... prea curând. Cariera dumitale este sfârşită, dacă intri pe făgaşul obişnuit al cercetărilor şi te descoperă ziariştii. Mă tem că ai fi pentru ei un subiect bunişor.

— Cine eşti dumneata? tresări Harro.

Bărbatul voinic încetă în sfârşit să studieze mobila de mahon, se întoarse, îşi privi interlocutorul de parcă abia acum îl vedea. Răspunse pe un ton foarte scăzut, cu aparentă indiferenţă:

— Un om care te poate ajuta să fii peste două ore în perimetrul dumitale de protecţie. Ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Pot face să nu fii implicat în afacerea asta în nici un fel.

Harro întrebă din nou, de data asta ostil, fără să-şi ascundă o notă de bănuială:

— Cine sunteţi? Şi de ce aţi face asta?

— Spune-mi Lars. Răspund sub aspect contrainformativ de perimetrul aerospaţial. Am nevoie de cineva care să mă informeze exact şi prompt asupra oamenilor care lucrează acolo, nu eşti singurul care îşi complică existenţa. Cel puţin pe dumneata ştiu că... Gilda nu apucase să te exploateze informativ; era o agentă plină de răbdare şi tact.

— De unde ştiţi asta?

— Foarte simplu, spuse liniştit Lars. Toate întâlnirile dumitale cu Gilda au fost supravegheate. Am în fiecare încăpere a vilei cel puţin un microfon. Spre ghinionul dumitale, azi nu am interceptat nimic, credeam că vei fi la conferinţa pe care-o ţine şeful vostru exact la această oră. Dar faptul că dumneata sau altcineva a ucis-o pe acea femeie nu are pentru mine absolut nici o importanţă, sunt în joc interese mult mai mari... Înţelegi?

3. PROBLEME DE FAMILIE

— N-a telefonat nimeni? întrebă Dumitrescu.

— Ba da. Spală-te pe mâini, să mâncăm, la cinci trebuie să fiu la o consfătuire.

— Cine a telefonat? se interesă repede colonelul.

Ochii negri ai Marei se opriră o clipă asupra lui.

— Nu fata aceea, preciză ea. Stoenescu, acum zece minute. A zis că va reveni.

Stoenescu se întorsese aşadar de la Sibiu. Ce-o fi făcut acolo? Iar *fata aceea* nu telefonase. Dumitrescu îşi ţuguie buzele bosumflat, în timp ce-şi spăla mâinile conştiincios, frecându-şi automat cu o perie degetele îngălbenite de tutun. Dacă ar fi posibil să ne spălăm când ajungem acasă şi de toate gândurile legate de serviciu?... Viaţa conjugală ar avea probabil de câştigat binişor, observă colonelul.

— Ce vrei să mănânci? Avem...

— Ce-o fi.

— *Ce-o fi* n-am, aruncă Mara iritată.

Dumitrescu începuse deja să se servească, direct din salatieră. De ce s-o fi întors atât de repede Stoenescu de la Sibiu? Se aşează la masă distrat, fără chef. Recepţionă vag că nevastă-sa îi spunea ceva despre consfătuirea la care urma să participe.

— Îhî!

— Nici n-auzi ce vorbesc!

— De consfătuire.

De ce n-o fi dat Magda nici un semn de viaţă? Singurul telefon pe care-l primise de la ea venise în urmă cu şase zile. Îl sunase acasă, seara, pe la nouă. De la capătul celălalt al firului, vocea fetei părea agitată.

— Mi-a dispărut poşeta, anunţase ea scurt.

— ...Cum? se încruntase Dumitrescu. Când?

— Din camera de la cămin, acum un sfert de oră. Mai exact, a fost înlocuită.

— De unde vorbeşti?

— De la un telefon public.

— Ne vedem peste un sfert de oră... La locul pe care l-am stabilit, hotărâse brusc Dumitrescu şi abia după aceea îşi amintise să întrebe: Poţi veni?

— Da.

Şi închisese. Mara, care era atunci lângă el, auzise desigur convorbirea. Ce şi-o fi închipuind când o întreba acum, în fiecare zi, cum intra pe uşă, dacă n-a telefonat *cineva?*

— Ai slăbit în ultimul timp, Paul.

Dumitrescu înghiţea cuminte lingură după lingură, fără să-şi dea seama ce supă are în farfurie.

— Nu-mi strică, bombăni el.

Se întâlnise cu Magda pe o străduţă liniştită, o luase în maşină.

— Eşti sigură că astă-seară, la cămin, ţi-a schimbat-o?

— Da. Coborâsem la poartă. Mi-a adus cineva un pachet şi...

— Ce pachet?

— A, nu, de-acasă. Era şi o scrisoare de la mama în el, totul în regulă.

— Aha. Când ai coborât, ai lăsat pe cineva în cameră?

— Nu. E sesiune, fetele sunt...

— Când ai venit, era cineva?

— Nu. Tocmai de-asta mi-am dat seama... Poşeta nu mai era aoolo unde o lăsasem. Tot pe pat, dar...

— Nu te înşeli?

— Exclus! De altfel, placa aceea subţire ascunsă în poşetă nu mai e. Uitaţi-vă!

Îi întinse lui Dumitrescu poşeta. Era adevărat.

— Câte fete sunteţi în cameră?

— Patru. Dar broasca uşii e... o broască obişnuită. Oricine s-ar ocupa cu aşa ceva nu ar sta în loc de o broască.

Aşa era, şi magnetofonul miniaturizat dispăruse într-adevăr, noua poşetă era o simplă dublură.

Discutase cu Magda aproape o oră. Îşi notase totuşi numele celorlalte trei fete din cameră. Magda îi vorbise despre fiecare, cu vocea ei egală, totuşi nuanţată, jucându-se tot timpul cu degetele lungi şi subţiri. Se înţeleseseră să-i telefoneze, să-i comunice şi cel mai mic amănunt care i s-ar părea legat de Walther sau de înlocuirea poşetei. De-atunci nimic. Nici despre cele trei fete nu putuse stabili ceva deosebit. Dumitrescu ceruse să se ia o serie de măsuri, unele nu-i fuseseră aprobate. Era început de sezon, mult de lucru, probleme mai importante. Nu rezultase nimic concret. Şi totuşi, cineva din cămin lucra pentru Walther!

— Cum ţi se pare?

Îşi dădu seama că Mara aştepta o apreciere a calităţilor ei gospodăreşti. Mâncau un ghiveci călugăresc.

— Da, comestibil, aprecie colonelul. Adică foarte bun, se corectă el repede.

Acest Walther, care nu era un spion de talie mare. Era doar extrem

de mobil. După explozia pe care o provocase la staţia specială, se simţea desigur căutat şi avea grijă să dispară la timp. Fusese semnalat la Galaţi, apoi la Cluj, pe urmă la Constanţa. De fiecare dată prea târziu. De o lună şi mai bine reuşea să se strecoare printre ochiurile uriaşei plase care se întindea în toată ţara, pentru a-l prinde. Dacă nu l-o fi găsit Stoenescu la Sibiu.

— Ce-ar fi dacă m-ai invita astă seară la o plimbare cu barca pe Herăstrău? întrebă Mara.

— O să mergem mâine, promise colonelul şi se ridică, sunase telefonul. Era Stoenescu.

— Ce s-a întâmplat?

— N-am făcut nimic, anunţă Stoenescu cu vocea lui obosită. Femeia cu care fusese văzut amicul e moartă.

— Moartă?!... De unde vorbeşti?

— De la birou. Am ajuns zece minute după ce aţi plecat.

— Vin şi eu acum.

Când ajunse la birou. Îi găsi pe Stoenescu mâncând un sandviş. Arăta posomorât, transpirat.

— Ucisă? întrebă colonelul.

Stoenescu ridică din umeri, înghiţind un dumicat.

— Pare să fi fost sinucidere.

— Spune-mi de la cap.

— Când am ajuns la Sibiu, deja murise. În noaptea aia. Am cercetat tot ce ne putea interesa pe noi. Anna Schultz, aşa o chema, era secretara inginerului şef Banu, de la uzina de care v-am spus: era o femeie singură, de 40 de ani. Ireproşabilă!

— Şi Walther? Ce legătură era între ea şi Walther?

— La bătrâneţe oamenii se prostesc uneori, punctă Stoenescu, uitându-se ţintă la scrumiera din faţa sa. A stat câteva zile la ea. Femeia părea complet schimbată. Făcu o grimasă şi adăugă cu un ton ciudat: *Întinerită!* Asta remarcaseră toţi cei cu care am vorbit. După aia şi-a tăiat venele în baie, fără să lase nici un rând, nimic. Walther a dispărut, bineînţeles.

— Eşti sigur că el fusese?

— Da. Toţi vecinii de bloc cu care am vorbit l-au recunoscut. Le-am arătat fotografia, el a fost. Nu mai aveam ce face acolo. Cred că, după obiceiul lui, e acum undeva pe la Iaşi, Satu-Mare sau Craiova. Asta-i tot, încheie maiorul.

— Proiectul la care lucrează Banu?

— Secret, de importanţă militară, făcu Stoenescu.

— Unde-o fi Magda acum?

— Cel mai bun lucru ar fi, medită maiorul cu o voce tărăgănată, s-o punem într-o strictă supraveghere. Să luăm toate măsurile pe care le putem lua. Dacă pe Anna Schultz...

Discutară încă un sfert de oră, apoi colonelul trecu în biroul lui şi începu să dea telefoane. Fără nici un rezultat. Magda nu era nici la cămin, nici la bibliotecă. Începea să devină îngrijorătoare situaţia asta. Dumitrescu se plimba acum prin birou cu paşi mari. Îşi aprinsese tocmai o ţigară, când intră Stoenescu făcând o mină complet nefericită.

— Walther e tot la Sibiu, anunţă el. Mi-au telefonat adineauri. Azi-dimineaţă, când eu eram încă acolo, înţelegeţi, făcu disperat Stoenescu, l-a acostat pe stradă pe inginerul Banu. L-a anunţat că fiica inginerului e în mâinile lui, că dacă nu-i pune într-un plic douăzeci şi cinci de mii lei şi cópii după ultimul proiect la care lucrează, Clara, asta e fiica inginerului, va avea soarta Annei Schultz. Clara este studentă la Bucureşti, locuieşte la acelaşi cămin cu Magda. A dispărut de ieri, taică-su a verificat.

— De ieri?

— Da, zâmbi şters maiorul. Ieri însă, aseară, Walther era la Sibiu. A fost văzut. Azi-dimineaţă la şase era încă la Sibiu. Atunci a vorbit cu Banu. Înseamnă că acest Walther are aici, în Bucureşti, pe cineva care lucrează pentru el, care a atras-o undeva pe Clara! Nu credeţi?

Schiţele proiectului... douăzeci şi cinci de mii de lei! Walther nu se dezminţea ca agent lipsit de anvergură. Era probabil în criză de bani, risipise toate fondurile pe care le primise pentru misiune şi-acum se preta la...

— Când trebuie să predea plicul Banu?

— Mâine, la ora 12, în faţa poştei din Sibiu. Daţi-mi voie să mă întorc chiar acum acolo. De data asta nu-mi scapă.

În ochii decoloraţi, de veşnic ghinionist, ai lui Stoenescu lucea un licăr de furie şi de speranţă. Va pleca imediat, gândi colonelul, aşa nedormit şi nemâncat cum e. Va ajunge noaptea, va trezi din somn cel puţin şase oameni cu care va merge să facă *recunoaşterea terenului.* Îi va ţine apoi până la ziuă să combine planuri *optime* de acţiune, să pregătească cu meticulozitate totul. Pentru ca mâine să scape cine ştie ce amănunt, Walther să observe ceva suspect... şi fata aceea a inginerului...

— Îmi permiteţi să plec?

— Nu, hotărî Dumitrescu. Am să merg eu mâine. Du-te până una-alta şi te odihneşte, altfel ajungi la spital.

Aşa cum se aştepta, văzu zâmbetul strâmb al maiorului. Vru să adauge ceva, dar în aceeaşi clipă sună telefonul. Colonelul apucă receptorul maşinal.

— Tovarăşul Dumitrescu?

— Da, zise colonelul.

Recunoscuse imediat vocea Magdei.

— Vin de la o întâlnire cu Walther, începu ea. Vă mai interesează?

……

— De-o jumătate de oră m-am despărţit de el, zise Magda şi se opri, aşteptând ca fata care le adusese cupele cu îngheţată să plece. Erau acum într-o cofetărie micuţă, periferică. Ne-am plimbat aproape trei ore prin Parcul Libertăţii.

— Trei ore?! Te-a găsit la cămin?

— Eu l-am găsit pe el, râse încântată Magda.

— Cum aşa? Ţi-am spus să nu întreprinzi nimic, fără să-mi spui, se burzului şoptit Dumitrescu.

— Nici n-am întreprins, timp de trei zile. După aceea, mi-am zis că probabil înregistrările din poşetă fuseseră neconcludente pentru acest domn Walther. Nu credeţi?... Trebuia să accelerez deci puţin mersul evenimentelor. Începeam de altfel să mă plictisesc.

— Adică?

— Am vorbit cu fetele din cameră.

— Despre Walther?!

— Ei, nu, ar fi fost un truc grosolan. Despre ţările calde, declară cu seninătate fata. În general, despre Occident. Le-am spus că mi-ar face mare plăcere să călătoresc, că mi-ar place să trăiesc acolo şi aşa mai departe. A! Şi că aş avea nevoie de nişte reviste germane de specialitate, pentru lucrarea de stat.

— Asta e tot? respiră uşurat Dumitrescu.

— Se pare că a fost suficient. Una din fete i-a transmis lui Walther exact.

— De unde ştii?

— Herr Walther m-a aşteptat azi când mergeam la cantină. M-a invitat la un restaurant. După aceea ne-am plimbat. Mi-am dat seama că era perfect informat asupra a tot ce vorbisem cu fetele.

— Nu-mi puteai da un telefon?

— Nu mi s-a părut prudent. Oricum, mă întâlnesc mâine de dimineaţă cu el, fiţi fără grijă.

— Mâine dimineaţă?! Unde?

— La aeroportul Băneasa. Mi-a promis că-mi va face rost de revistele de specialitate, că *va aranja* să primesc o bursă în străinătate, sigur toate astea în viitor, râse Magda cu dantura albă, impecabilă, şi preciză: Până una alta, m-a rugat să-i fac eu un serviciu, în prezent. La Sibiu.

— Ce serviciu?

— Nu ştiu. Îmi va spune mâine la aeroport. Mi-a luat şi bilet de avion.

Începuse să mănânce liniştită îngheţata, cu ceva de pisică şi de copil în fiecare gest. Să fi fost posibil? Dacă era adevărat ce spunea, însemna că Walther... călătorise spre Bucureşti în acelaşi tren cu Stoenescu!... Dar dacă... fata asta...?!

— Magda, începu colonelul. Îi spunea pentru prima oară pe nume şi urmări expresia ochilor ei.

Nici o reacţie, i se părea foarte normal, probabil. Să fi avut Stoenescu dreptate? Nimic nu se putea citi în ochii aceia albaştri, de un albastru ireal.

— Ieri noapte, continuă Dumitrescu, tot la Sibiu, a murit o femeie... Fusese văzută câteva zile înainte în compania lui Walther. Îţi atrag atenţia că nu-i o joacă povestea asta.

Linguriţa cu îngheţată rămase suspendată în aer, poposi apoi în cupa cu îngheţată.

— La Sibiu? întrebă Magda. Ciudat.

— Ce e ciudat?

— Una din fetele cu care stau în cameră, Clara Banu, este tot din Sibiu... Azi-noapte nu a venit la cămin.

Era ciudat în primul rând calmul cu care primise Magda vestea aceasta. Apoi legătura rapidă, mult prea rapidă, Sibiu - Clara. Avea o minte atât de lucidă, ori... făcuse o primă greşeală? Hm! Clara dispăruse. Dispăruse în timp ce Walther nu era în Bucureşti în mod cert, blestemă în gând colonelul. Cine o putuse atrage? Şi unde? Ce era de făcut, dacă Walther va veni mâine la aeroport într-adevăr? Să-l aresteze? Şi fata inginerului? Omul acela fusese ameninţat, dar venise totuşi la securitate cu toată încrederea. Fusese asigurat că fiica lui se va afla lângă el cât de curând... Walther se dovedise mai abil decât păruse până atunci, chit că îşi încărca dosarul cu infracţiuni în mod nemaipomenit. Reuşise să-şi găsească însă complici capabili să acţioneze prompt... Afară de cazul că... Magda îl privea lung, cu o expresie concentrată.

— Ce gândiţi? întrebă ea deodată, net bănuitoare.

— Că va fi necesar să luăm unele măsuri de prudenţă în legătură cu dumneata.

— Nu-i nevoie! Walther nu e nici pe departe atât de abil pe cât îl credeţi. Mi-am dat seama de asta azi, când încerca să verifice dacă informaţiile pe care le primise despre mine sunt exacte.

— Cum aşa?

— Vreau să spun, zâmbi Magda şi când zâmbea colonelul constată că devenea într-adevăr foarte frumoasă, că dacă eu aş fi vrut să verific ceva, aş fi făcut-o mult mai voalat, subtilitatea bărbaţilor, de altfel... Se opri şi râse scurt: Iertaţi-mă, se scuză ea simplu, sunt însă sigură că în materie de a descoase pe cineva femeile sunt mult mai competente.

Dumitrescu nici măcar nu zâmbi. Asta era şi părerea lui, o constatase nu o dată, nu fără un anumit regret. Femeile aveau în schimb alte defecte, care le făceau mai puţin dotate pentru munca de informaţii.

— Nu ţi-e totuşi teamă deloc?

— Nu! V-am spus că Walther e un prost. Mizează exclusiv pe *fascinaţia pe care o exercită ca bărbat bine.* E într-adevăr un exemplar reuşit, remarcă totuşi Magda cu obiectivitate.

— Teme-te de proşti! Sunt foarte periculoşi uneori.

— Ştiu, dar eu sunt prevenită. M-am verificat aşa cum mi-aţi spus, înainte de a veni aici, m-am gândit deja ce i-aş spune dacă ar apare totuşi în clipa asta pe uşă. Sper că nu vă cunoaşte?

— Nu.

— Iar oamenii care se repetă mi se par penibili.

— Care se repetă?!

— Mi-a făcut cadou o brăţară, spuse Magda şi continua să mănânce liniştită îngheţata. Vedeţi că se topeşte, adăugă ea, indicând cu linguriţa cupa lui Dumitrescu.

— Ce brăţară? făcu alarmat colonelul privind la mâna subţire a Magdei.

— A, nu asta! V-o predau imediat. E cu un emiţător, de data aceasta, am verificat-o în laboratorul facultăţii, singură, bineînţeles.

— Ai verificat-o?!!

— Da. Mă pricep la electronică oarecum, lucrarea mea de stat...

— Unde-i brăţara?

Magda împinse paharul cu îngheţată la o parte, luă de pe scaunul alăturat servieta cu care venise, scoase fără un cuvânt dintre cutele unei veste o cutie frumoasă de catifea, o deschise. Înăuntru era o brăţară, foarte reuşită, părând din lemn de abanos, cu încrustaţii. Îl privi pe colonel semnificativ, închise cutia, i-o întinse cu un gest liniştit.

Dumitrescu o luă, o ascunse în servieta sa tip diplomat, abia după aceea întrebă:

— Deci mâine la aeroport, te întâlneşti cu el?

— Îhî! aprobă Magda. Dar până mâine, cred că ar fi bine să-mi înapoiaţi brăţara.

……

Din locul unde se postase, colonelul putea supraveghea aproape întreaga sală a aeroportului. Era ora opt şi jumătate dimineaţa. O văzu pe Magda venind, cumpărându-şi o revistă şi instalându-se într-unul din fotoliile sălii de aşteptare. Citea cu un calm impresionant. Walther nu se arăta însă. Colonelul tocmai începuse să creadă că totul fusese o stratagemă, o diversiune, când văzu apropiindu-se de Magda o fată tânără,. Blondă, îmbrăcată într-un costum roşu.

— Servus, Magda! auzi colonelul în aparatul pe care-l avea fixat în ureche, reglat pe lungimea de undă a emiţătorului din brăţară.

— Clara? Servus! Ce faci aici?

— Dar tu?

— Aştept un prieten.

Clara râse cercetând-o atent pe Magda.

— Un prieten care se numeşte... Ia să vedem cum se numeşte! Ştii că eu mă pricep la ghicit. Walther, nu?

— Walther?! Ăsta nu-i un nume de pistol?

— Lasă prostiile, Magda! Ai noroc că nu sunt geloasă, râse Clara. Râsul nu era totuşi prea firesc. Walther te roagă să-l ierţi, nu poate veni. Vom călători împreună.

— Unde?

— Cum unde? Nu i-ai promis să-i faci un serviciu la Sibiu? Ai să iei de la cineva un plic pentru Walther. Te va aştepta un bărbat cu ochelari cu sticle groase în faţa poştei din Sibiu, asta-i tot ce mi-a spus.

Faţa Magdei părea să exprime dezamăgire.

— Şi ce-am să fac eu cu plicul?

— Îl aduci la Bucureşti. Walther te va întâmpina la aeroport. Hai să mergem...

Colonelul nu mai ascultă. Dădu câteva telefoane. Peste jumătate de oră, era instalat în avion, în spatele celor două fete. Mai auzi doar cum, înainte de decolare, Clara întrebase abrupt:

— De unde ai brăţara asta? N-am mai văzut-o.

Colonelul tresări, gândindu-se că, luată repede, Magda se putea trăda. Dar vocea fetei ezită doar o secundă. Cât era necesar.

— De la el, spuse Magda şi preciză: Mi-a dat-o ieri, când ne plimbam în parc. Cum ţi se pare?

— ...E foarte frumoasă, se auzi vocea Clarei, care împrumutase un ton ciudat. Pot s-o văd?

— Te rog!

Colonelul observă cum Magda îi punea pe braţ Clarei brăţara. O auzi apoi râzând la rândul ei:

— Vrei s-o păstrezi? Dar fără să-i faci scene, da? Poţi fi liniştită, Walther al tău mă interesează doar pentru revistele pe care mi le-a promis. Zâmbi şi adăugă: Cel puţin deocamdată.

Se uita la Clara şi colonelul observă că expresia Magdei nu diferea cu nimic de cea pe care o avusese cu o zi în urmă, în micuţa cofetărie. Încadrată de plete negre, faţa Magdei rămânea perfect albă. Minţea cu dezinvoltură, surâzând deschis, fără urmă de ezitare, cu ochii ei senini, ireal de albaştri....!

……

Din maşina în care stătea ascuns, Dumitrescu văzu cum Magda se apropia de un bărbat înalt, cu ochelari, care aştepta în faţa poştei din Sibiu. Schimbară doar câteva cuvinte, bărbatul ezita, Magda mai spuse ceva, se pare convingător. Bărbatul înalt scoase apoi din buzunarul hainei un plic pe care i-l dădu. Şi Magda se îndepărtă cu pasul el sportiv, după ce-şi pusese plicul în mapă. Bărbatul rămase pe loc,

aşteptând. Nu mult. Aşa cum bănuia, colonelul o văzu pe Clara apărând dintr-un magazin, de unde urmărise probabil toată scena, şi alergând spre omul înalt. I se aruncă în braţe. În aparat auzi cum, cu o voce întretăiată de suspine, Clara îi spunea tatălui ei *ce frică i-a fost.* Îl întrebă apoi cu o voce mai potolită:

— Ai anunţat miliţia, papa?

— Securitatea, fii fără nici o grijă, o asigură în şoaptă inginerul.

— Oh! Înseamnă că totul e în regulă, cântă vocea Clarei. Vai, era să uit. Trebuie să anunţ căminul, noaptea trecută am lipsit, fetele sunt probabil îngrijorate. Te rog, papa, vreau să dau un telefon chiar acum.

Colonelul abandonă aparatul de ascultare şi coborî din maşină. Îi văzu pe cei doi intrând în clădirea poştei. O urmări pe Clara cum forma prefixul Bucureştiului, apoi încă un număr pe care Dumitrescu îl memoră. Când degetul Clarei atingea ultima cifră a numărului, mâna colonelului închise aparatul.

— Ai greşit, domnişoară, spuse el cu răceală. Nu era numărul de telefon al căminului. Nu te obosi cu teatrul în continuare, Walther e deja arestat.

Umerii fetei căzură. Se petrecu apoi cu ea ceva ciudat. Se întoarse spre taică-su cu o expresie de tigroaică înfuriată şi începu să ţipe. Ţipa isteric, ceva despre lipsa de bani, despre faptul că *nu-şi putea trăi tinereţea,* că *i s-a distrus viaţa.* La fel de calm, Dumitrescu îi dădu două palme. Clara tăcu subit, la fel cum începuse. Privirile i se goliseră deodată de orice expresie. Un bărbat şi o femeie se desprinseră din mulţime şi o conduseră la maşina care-i aştepta.

— Spectacolul s-a terminat, spuse plat Dumitrescu, întorcându-se spre cei din jur care se strânseseră şi aşteptau încă nedumeriţi.

Îi luă apoi de braţ pe inginer, care părea cu totul năucit şi ieşiră amândoi din clădire.

— Îmi place să cred, zise Dumitrescu pe tonul lui moale, că nu ştia despre proiect nimic...

— Şi eu! Şi eu, se bâlbâi omul înalt, tremurând tot de încordare. M-a întrebat dacă nu am anunţat miliţia, ştiţi?... Miliţia nu securitatea.

— Dacă e aşa şi dacă ar fi fata mea, aş rezolva totul cu o bătaie zdravănă, spuse Dumitrescu.

— Mi-e teamă să nu se sinucidă, se plânse celălalt.

— Dacă o bateţi bine, dar bine, accentuă Dumitrescu, nu se sinucide. Mă rog, faceţi cum vreţi, eu sunt un adept al pedagogiei învechite, se scuză colonelul.

Descoperi apoi că Magda era lângă el. Când şi de unde apăruse? Îl asculta cu zâmbetul ei obişnuit.

— După aia, continuă colonelul, tot dacă aş fi tatăl ei, aş lua-o, măcar pentru un an, de la facultate şi aş pune-o să lucreze ca muncitoare la uzina de-aici. Vă asigur că i-ar fi de folos. Şi-acum,

iertaţi-mă, mai am ceva de rezolvat. Duceţi-vă la inspectorat.

Îşi strânseră mâna şi colonelul se întoarse spre Magda.

— Brăţara a rămas la ea, avertiză fata.

— Nu-i nimic.

— Cred că n-am făcut rău.

— Ai făcut, foarte bine, zise simplu Dumitrescu şi reintrară în clădirea poştei.

Colonelul formă numărul de telefon de la biroul lui Stoenescu. Era acolo, bineînţeles.

— Ordonaţi!

— Stabileşte al cui e numărul acesta! spuse Dumitrescu şi-i indică numărul pe care-l formase Clara când încercase să telefoneze. Presupun că prietenul nostru e acolo. Ia doi oameni şi faceţi-i o vizită cât mai repede. Sună-mă după aia la inspectorat. Asta e tot. Succes!

……

— A fost prins într-adevăr atât de simplu? întrebă Magda.

— Da, confirmă colonelul. În apartamentul unei doamne. Al cărei bărbat e de trei luni în spital. Bolnav fără speranţă.

Magda rămase o clipă nedumerită, făcu o strâmbătură, când se strâmba se urâţea dintr-o dată, întinse apoi mâna după paharul de bere. Erau pe terasa unui restaurant, aşteptau ora decolării avionului de Bucureşti.

— O clipă! o opri Dumitrescu. Vreau să-ţi spun ceva.

Ochii Magdei râseră, întrebă repede, amuzată:

— Vreţi să-mi mulţumiţi în sfârşit pentru colaborare?

— Nu. Adică şi asta, se corectă colonelul. Vreau să ştii că urmează să se înfiinţeze... o grupă operativă, care se va ocupa de... contracararea spionajului ştiinţific de interes militar. Am nevoie de oameni bine pregătiţi şi talentaţi pentru munca de contrainformaţii. Dacă eşti de acord, vei fi primul ofiţer pe care-l includ în grupa aceasta.

— Eu?! Ochii Magdei surâdeau neîncrezători. Dar nu mă pricep câtuşi de puţin la tancuri, avioane ori...

— Mai există şi cercetarea de laborator. Extrem de importantă. Şi de altfel, esenţial este să te pricepi să obţii informaţii. Asta ai să înveţi.

— Şcoală?! A, nu! Mulţumesc. Sunt sătulă de...

— Nici o şcoală. Ai să înveţi în practică tot ce trebuie. E o meserie...

— Oh, ştiu! Foarte interesantă, i-o luă înainte râzând Magda. Foarte interesantă, foarte periculoasă, plină de inventivitate...

— Nu! o opri Dumitrescu. E o meserie obositoare… Uneori extenuantă. În care contează în primul rând să fii corect şi disciplinat. În care reuşitele sunt mai rare decât ai citit prin cărţi. Şi pentru reuşitele astea trebuie să alergi mult.

— Îmi prezentaţi nişte perspective seducătoare! observă Magda.

— Adaugă faptul că nu vei mai putea lucra direct în profesia pentru care te-ai pregătit, că intri într-un hăţiş de gânduri care nu te vor părăsi nici noaptea în somn. Că viaţa de familie îţi va fi afectată în mod sigur. Ca femeie îţi va fi şi mai dificil.

— De ce-mi spuneţi toate astea?

— Pentru că e vorba de o instituţie din care se iese mai greu decât se intră. Şi nu se intră uşor.

Colonelul ridică din umeri şi pentru prima dată de când o cunoştea pe Magda, îi zâmbi vag, în timp ce adăuga:

— Pentru că faci parte din categoria de oameni care nu evită drumurile anevoioase... Care au pasiunea de a şti... Talentul, cu totul rar, de-a se pricepe să găsească!... Şi care nu iartă nimic... din ce nu merită iertat!...

Magda îl privea. Tăcută, nemişcată, cu mâinile amândouă încleştate sub bărbie. Vântul îi răvăşea pletele negre, fără ca ea să acorde faptului vreo atenţie.

— Să nu-mi dai răspunsul imediat, zise Dumitrescu. Ia-ţi liniştită examenul de stat, după aia mai discutăm.

Ridică paharul cu bere şi zise simplu:

— Pentru viitoarea dumitale profesie, Magda!

……

În aceeaşi seară, după un schimb de cuvinte cu Walther, colonelul dădu un telefon acasă.

— N-ai mâncat până la ora asta, aşa-i? începu Mara agresivă.

— Ba da. Şi cred că am făcut o treabă bună azi, replică Dumitrescu. Vrei să mergem cu barca pe Herăstrău?

— Chiar?

— Eu îmi respect întotdeauna promisiunile, anunţă cu gravitate amuzată colonelul. Ştii asta, nu?

4. PENTRU SERVICII DEOSEBITE

Lars străbătu cu pas apăsat coridorul, se opri în faţa biroului său. Avea senzaţia ciudată că cineva îl pândeşte. Clădirea, foarte veche, plină de scări şi cotloane, găzduise cândva comandamentul german, servise apoi, mulţi ani, drept hotel. Numai recent, când nevoile de confort modern o făcuseră improprie unei asemenea utilizări, o cumpărase Ward, care, cu spiritul său de economie, mutase aici toate birourile serviciului.

Nu, nu era totuşi o impresie, din umbra coridorului slab luminat se desprinse încet o siluetă care se apropia şi Lars se întrebă cine putea fi. Era o duminică dimineaţa, foarte devreme, oră la care, în afară de el, puţini apăreau în clădirea cu iz de mucegai.

— Stabiliseşi să te întâlneşti azi cu electronistul?

Lars se întoarse prudent. În spatele său stătea Giulio. Şi instinctiv Lars se crispă. Era clar că celălalt îl aşteptase, iar faima lui Giulio era sumbră. Aspirase cândva la titlul de campion al lumii la karate, îndeplinea acum în cadrul serviciului *sarcinile murdare,* se lăuda că posedă 17 metode de a ucide cu mâinile goale, fulgerător. Giulio era un nume de împrumut, individul nu fusese niciodată în Italia, era fiul unei olandeze şi al unui japonez expatriat, care făcuse parte din reţeaua Gestapoului. Zâmbea jovial, un zâmbet care se lăţea urât pe faţa gălbuie, năpădită de grăsime şi, o dată-n plus, Lars avu impresia că omul din faţa sa seamănă perfect cu un melc mare care şi-a pierdut cochilia.

— Ce electronist?

— Harro!

Fără să clipească măcar, Lars observă apatic ochişorii înguşti, şireţi şi incolori ai celuilalt, remarcă familiaritatea tonului pe care până atunci Giulio nu şi-o permisese faţă de el niciodată. De unde dracu aflase de Harro? Şi ce ştia? Se părea în orice caz că mult mai mult decât spusese.

— Să intrăm, propuse Lars.

— Nu. Ei mai bine aici, se împotrivi Giulio rânjind. Azi după-masă trebuie să vă revedeţi, nu?

— S-ar putea, acceptă Lars cu indiferenţă.

— Nu te duce!

Alături de siguranţă, în vocea lui Giulio răzbătea o nuanţă de

superioritate batjocoritoare, a omului mărunt care are la mână pe cineva. Se deconspirase Harro? Trăncănise Tim sau celălalt individ care jucase rol de poliţist?

— De ce să nu mă duc?

Giulio preferă să clipească din ochi misterios, aruncă apoi o privire rapidă în lungul coridorului pustiu, scoase şi strecură cu dexteritate în buzunarul hainei lui Lars o mică bobină magnetică.

— Am dat inelul cu briliante pe ea! şopti Giulio semnificativ.

În ultimul timp purtase un inel destul de bizar, mai mult femeiesc, cu un briliant şi două safire de fapt. Mâna grăsulie era acum ostentativ liberă de orice podoabă.

— Cine te-a păcălit? mârâi Lars.

— Ai să vezi că nu m-a păcălit, ricană Giulio. E un om de-al meu, proprietar al unui micuţ motel pe autostrada cinci. Alaltăieri seară zice că au sosit la el acolo, două maşini. Un individ înalt cu păr castaniu şi ochelari mari de soare şi o femeiuşcă roşcată, apetisantă. Au luat o cameră, iar omul meu le-a înregistrat discuţiile. Treabă de rutină, preciză Giulio, nu bănuia atunci nimic. După aceea însă m-a chemat. M-am gândit că eşti cel mai interesat să afli ce-au pălăvrăgit.

Giulio zâmbea în continuare, făcu apoi un fel de reverenţă care se voia orientală, grotescă, la volumul lui, se întoarse şi se îndepărtă cu paşi moi, dispăru pe scara care se făcea în capătul coridorului.

Lars intră în birou, încuie uşa şi îşi aprinse cu gesturi precipitate o ţigară. Era posibil să fi eşuat întreaga combinaţie în aşa hal?! Alaltăieri seară însemna imediat după ce terminase el recrutarea lui Harro. Iar femeia roşcată nu putea fi decât... I se părea absurd, complet absurd totul. Introduse mica bobină în magnetofon, se instală într-un fotoliu şi aşteptă cu ochii la aparat. Se auzi întâi o uşă deschisă şi închisă, probabil uşa camerei de motel, apoi vocea tânără, impetuoasă, a lui Harro răsună suficient de limpede pentru ca Lars să nu mai aibă nici o îndoială asupra persoanei lui.

— Te-am crezut o fantomă, ştii? Când ai apărut lângă mine, la staţia de benzină, am simţit că...

— Lasă asta! întrerupse o voce feminină pe care Lars nu o recunoscu imediat. Toată povestea a fost o înscenare grosolană, de care ai fi putut să-ţi dai seama.

— Înscenare grosolană?! Dar au crezut şi poliţiştii care au venit! Ce naiba înghiţiseşi, de aveai faţa aia? Şi sângele!

— Nu fi stupid! spunea precipitat vocea femeii. Erau tot atât de poliţişti pe cât erai tu. Totul a fost regizat, nu pricepi? Vila închiriată, întâlnirile noastre premeditate şi apoi înregistrate minut cu minut. Totul a făcut parte dintr-un plan, în care n-ai fost decât un personaj. Unul din cele multe care s-au perindat la vilă.

— Unul din cele...?! Vrei să spui că... mai venea cineva la tine?

răzbătu vexată vocea lui Harro.

— Sper că nu vrei să-mi faci o scenă de gelozie!? spuse şi mai grăbită vocea femeii, pe care Lars o recunoscu în sfârşit.

— Gilda, dar...

— Hai, hai! făcu dispreţuitoare femeia şi adăugă cu răceală: Mi s-a spus că primul lucru pe care l-ai făcut când m-ai văzut întinsă într-un lac de sânge a fost să te repezi la telefon şi să rupi firul. Nu, nu te scuza, n-ai de ce, ai procedat destul de bine, dar nu-mi juca scena amantului înşelat, n-avem timp de fleacuri. Am să-ţi spun foarte multe în legătură cu ce s-a petrecut şi mai ales cu cele ce urmează să se petreacă.

— Gilda, vrei să...?

— Nu mă cheamă Gilda, iubitule, nu mă agasa! Taci, mai bine, economisim timp! Totul e fals, fals, fals, asta trebuie să reţii în primul rând, înţelegi?

Îi preluase până şi ticul verbal, ticăloasa! El, Lars, avea obiceiul să întrebe des, privindu-şi interlocutorul în ochi: Înţelegi? Rita îl preluase, aşa cum preluase de la Lars cam tot ce ştia. Şi-acum trăda! Dădea peste cap o operaţiune grea şi costisitoare, îi declarase franc lui Harro tot ce omul acela n-ar fi trebuit să afle niciodată. De ce? Cu ce scop făcea asta? Şi... o făcea prima dată?!...

Banda mergea, dar nu se mai auzea nimic. Se terminase înregistrarea? Oricum, chiar dacă atâta era tot, merita cu prisosinţă să-i dea lui Giulio preţul inelului cu briliant şi safire. Îşi imagină numai ce-ar fi zis Ward, dacă ar fi aflat despre ratarea asta! Când abia îi vorbise de recrutarea lui Harro ca despre o reuşită ce avea să acopere singură cheltuielile făcute cu închirierea vilei şi celelalte. Nu cumva Giulio îi dăduse şi lui Ward o copie a benzii?!...

Nu, totuşi nu, aprecie Lars, privind la ţigara care ardea singură, uitată pe colţul mesei. Giulio avea nevoie de bani, iar Ward, cu spiritul lui meschin cunoscut, nu i-ar fi dat nimic pe înregistrare, ar fi considerat-o o simplă obligaţie profesională. Iar Giulio nu era atât de prost, îşi păstrase poate cel mult o copie pentru el, ca să deţină un mobil de şantaj, în cazul când el, Lars, l-ar prinde mâine-poimâine cu ceva.

Din mica bobină care se învârtea în continuare veni o muzică delicată, ceva clasic, timp de câteva secunde doar, postul fu imediat schimbat, se opri pe o transmisie de meci, se părea fotbal, rapidă, nervoasă, puternică. Apoi Lars auzi bâzâitul monoton şi cunoscut, semn că Giulio introdusese înregistrarea în aparatul selector care ştersese zgomotul de fond al radioului, păstrând doar vocile celor doi din camera de motel. Auzi apoi întrebarea lui Harro:

— Crezi că ne ascultă cineva?

— Sper că nu, dar e mai bine aşa, spunea Rita cu acea siguranţă

calmă pe care Lars i-o apreciase deseori.

Apoi femeia întrebă cu un aer preocupat:

— Când a rămas să vă revedeţi?

— Duminică după-masa. Este ofiţer de contrainformaţii şi răspunde de centrul...

— Aha! Ăsta-i Lars! Se ocupă de spionaj, nu de contraspionaj, dragul meu, şi-o face se pare de vreo 20 de ani. Trebuie să-i spui detectivului firmei voastre tot. Şi cât mai repede. Îi vei spune şi despre legătura noastră, despre...

— Nu! Imposibil! sări ca ars Harro. Ar însemna să zbor imediat. Ar trebui să-i mărturisesc că am părăsit spaţiul de protecţie, că i-am dat acelui... Lars o serie de date, pe care...

— Fleacuri! spuse pe un ton aproape amuzat Rita. Faptul că ai părăsit zona de protecţie este cunoscut.

— De ei?! De detectivii firmei?!

— Bineînţeles. Totul se află, mai devreme sau mai târziu, iubitule, iar voi o ştergeţi din spaţiul ăla de securitate cu prea puţină iscusinţă şi prea des, ca nişte liceeni care sar gardul şcolii.

— Nu cred că ştiu despre mine...

— Crede! Îţi repet, totul se află, ei au o reţea mult mai bine organizată chiar decât noi şi legături în rândul oamenilor din serviciile care vă racolează. Nu eşti primul care păţeşte figura asta, şansa pe care ţi-o ofer este să nu o scrinteşti mult mai rău. Iar în ce priveşte faptul că i-ai spus lui Lars unele lucruri, asta e fără importanţă, nu se putea hazarda să te întrebe din primul contact chestiuni esenţiale.

Totul era absolut exact, punct cu punct. Vocea Ritei era liniştită, precisă, o voce parcă impersonală, a unei femei care discută o afecere oarecare, rece, lucid. De ce o făcea totuşi? Tonul cu care vorbea nu putea fi al unei amante care trădează, pentru a-şi salva iubitul. Atunci?

— Şi de ce să-l anunţ pe detectivul firmei?

— E singura ta posibilitate de a scăpa.

— Dacă nu aş mai veni la întâlnirea cu acel Lars? La nici una?

— Absurd! Acceptarea ta a fost înregistrată pe bandă. Îţi dai seama. Lars ar strecura banda, printr-un agent dublu, serviciului real de contrainformaţii, de unde ar ajunge la firmă, ori te-ar recruta ei şi te-ar obliga să faci un joc dublu. Cel mai probabil însă e că te-ar zbura din institut imediat, dacă nu cumva ai fi trecut direct pe banca acuzării şi condamnat. S-ar mai putea desigur şi să faci *un atac de cord.* O mică înţepătură de ac de exemplu, sunt procedee prin care se poate realiza asta foarte bine. Singura ta şansă e să faci cum îţi spun, prostule, pricepe odată, altminteri vei fi nevoit să dai informaţii întâi unuia, apoi altuia, care va afla că lucrezi pentru Lars şi te-ar şantaja. Şi aşa mai departe. Sunt oameni de la centrul vostru care lucrează

concomitent pentru trei sau patru servicii.

— Trei, patru?! Şi se ştie asta?! făcu Harro aiurit.

— Uneori da. Atunci încep jocurile duble, dezinformările reciproce. Dar mai devreme sau mai târziu, cineva află că este trişat şi-atunci atacul de cord sau un accident de maşină rezolvă restul. Nimeni nu poate face un joc dublu prea mult.

— De ce-mi spui toate astea?

— Nu te interesează de ce. N-are nici un rost să ştii, n-ai înţelege mare lucru şi nu ţi-ar servi la nimic. Ba dimpotrivă, spuse net vocea femeii.

Urmă iarăşi o tăcere şi iarăşi Lars crezu că înregistrarea s-a terminat. Auzi apoi din nou vocea Ritei cu aceeaşi impecabilă linişte, parcă de dincolo de viaţă şi de moarte, întrebând alb:

— Nu crezi c-ar fi timpul s-o ştergi?... Nu te mai uita aşa la mine, nu mă impresionezi. Iar meciul poţi să-l asculţi şi în maşină.

— Cum te cheamă? întrebă atunci vocea bărbatului cu un accent deosebit şi în tăcerea Ritei, Lars simţi o ezitare.

— Nici asta n-are rost să ştii. Nu ne vom revedea niciodată iar necrologul meu nu va apărea în nici un ziar, fii convins!

— Cum te cheamă? repetă Harro abia auzit şi după o pauză lungă, vocea femeii răspunse la fel de încet, ca o ridicare din umeri:

— Rita.

În noua tăcere scurtă care urmă, Lars simţi îmbrăţişarea celor doi, apoi vocea Ritei spuse încet, pe acelaşi ton:

— Pierzi timpul, prostule! Dar adăugă, după altă pauză mică: Încuie uşa!

……

În curte se auzi zgomotul unui motor de automobil. Sosise Ward.

Cât putea să valoreze inelul lui Giulio? Lars îl evaluă rapid, triplă suma, constată că era totuşi prea mult, Ward nu ar fi semnat niciodată pentru o cifră atât de mare fără să ştie exact despre ce era vorba. Şi absolut toate retribuţiile financiare le luase sub controlul său strict, era ceva la care pretindea că se pricepe. Ward, acest dobitoc penibil, care în viaţa lui nu recrutase pe nimeni, care cumpărase serviciul de spionaj ca şi cum ar fi cumpărat, o fabrică de ghete. Care nu se gândea decât la profit, cu mentalitatea unui patron de bordel. Nu, n-ar fi semnat o asemenea cifră, fără să ştie precis pentru ce trebuia plătit Giulio. Aşa că Lars reduse suma la jumătate, o scrise pe formularul unde numele unui agent - mort de două săptămâni, dar pe care Ward îl credea încă în viaţă - se lăfăia pe primul rând şi adăugă jos, la rubrica ultimă: *Pentru servicii deosebite!* Ward avea să aprobe asta, mortul fusese un agent bun, iar Giulio trebuia să înghită preţul mai modest, în definitiv Lars era convins că omul care făcuse înregistrarea la motel nu primise nici un sfert din valoarea inelului.

Sună telefonul. Era Ward care îl invită la el, cu tonul acela mieros, care dovedea că-i rezervă surprize neplăcute.

Lars puse formularul într-o servietă alături de alte documente pe care trebuia să i le prezinte şi părăsi biroul stăpânit de o nelinişte neînţeleasă.

De ce îl trădase Rita?!... O găsise în urmă cu aproape doi ani într-o mansardă nenorocită. Încurcată cu un agent de-al lor, însurat şi asistent mediocru la institutul unde Rita, pe atunci studentă, avea toate şansele să fie dată afară pentru neplata taxelor. Din banala studentă lihnită de foame, el, Lars, făcuse o stea! O *stea neagră,* bineînţeles, adică o stea a spionajului, despre care nimeni nu ştia nimic precis. Dar o stea! Îi confecţionase o biografie corespunzătoare, o ajutase să-şi creeze relaţii aparent periferice, şterse, dar la înalt nivel, în lumea cercetătorilor. Crezuse cu convingere că Rita începuse să guste din rafinamentul combinaţiilor secrete, al artei de a şti ce gândeşte omul cu care discuţi, de a-i cunoaşte trecutul şi prezentul, în cele mai mici amănunte. Ba uneori şi viitorul!

Tresări! Pe coridor se strecura o siluetă pe care Lars o crezu a Ritei. Nu era! Ar fi fost de altfel imposibil, Rita n-avea acces aici! Şi ce să caute? Doar n-ar fi venit să se spovedească lui Ward! Totuşi, starea de iritare a lui Lars crescu. Ce se întâmpla cu el?

Intră în colivia veche a ascensorului. Din oglindă îl privea un bărbat corpolent, cu multe fire albe în părul şi aşa rărit, cu pungi sub ochii negri, cândva seducători. Asta era! Bătrâneţea! Îşi dădu seama că, de când lucra cu agente femei, Rita era prima care îl trăda... Constată apoi că liftul se oprise.

Secretara lui Ward îl întâmpină zâmbind profesional, se ridică repede pentru a-l anunţa.

— Lasă, nu-i nevoie, m-a chemat, se încruntă Lars, privind-o tulburat.

Constatase că, în mod neverosimil, şi secretara lui Ward semăna al naibii de bine cu Rita...

……

— Altceva? spunea invariabil Ward.

Lars încerca să nu se enerveze. Ward stătea nemişcat ca o mumie în spatele biroului său, cu buzele de babă strânse linie, repeta de-un sfert de ceas acel *altceva,* ţintuind cu privirea tot timpul un punct invizibil de pe peretele din faţa sa. Nu prea mai avea ce să-i spună, aşa că Lars tăcu, ezitând să scoată din servietă formularul cu banii pentru Giulio. Dintr-un presentiment care-l încerca deseori renunţă, nu părea să fie momentul, Ward nu-i spusese încă de ce-l chemase.

— Mulţumesc! hârâi vocea uscată a lui Ward. Perspectivele prezentate de dumneata sunt întotdeauna grozave, dar eu vreau marfă vandabilă imediat.

Se ridică în picioare, tot fără să-l privească, începu să se plimbe prin cameră, lung, cocârjat şi urât ca o caricatură, strângând şi desfăcând încet degetele care aveau ceva din mişcările spasmodice ale unui crab ce se apropie de pradă.

— Îţi atrag atenţia, Lars, că în ultimul timp am înregistrat un deficit însemnat.

Era un neadevăr. Se putuse înregistra cel mult un regres faţă de luna trecută, cauzat de eşecul în tratativele de vânzare a unor secrete de fabricaţie în materie de cosmetică, pe care Lars şi Rita le obţinuseră printr-o acţiune fulger. Dar eşecul tranzacţiei nu li se datora lor, ci lui Ward. Iar acum Ward minţea exagerând totul. Lars ştia însă că nu avea nici un sens să-l contrazică, Ward nu şi-ar fi recunoscut nepriceperea pentru nimic în lume.

— Îţi atrag atenţia, reluă Ward, că imbecilul de Jean a fost curăţat azi noapte în plină stradă. Că Roza dumitale nu dă nici un semn de viaţă de-o lună, din insulele blestemate unde ai ţinut s-o trimiţi. Iar Walther am aflat adineauri că s-a lăsat prins viu şi nevătămat.

Astea da, erau într-adevăr nişte veşti proaste şi probabil exacte. Roza nu era o problemă, era prea tânără şi frumoasă ca să nu scape ea cumva, chiar dacă ar fi fost descoperită. Avea să reapară peste o lună sau peste trei cu informaţii de primă mână. Jean însă...

Era sud-american de fapt, *Jean* era un simplu nume conspirativ şi fusese unul dintre cei mai buni agenţi pe care-i recrutase Lars. Mereu în mişcare, mereu la curent cu tot, ziarist fecund şi spion eficace, Jean era omul care simţea instinctiv valoarea informaţiilor secrete şi le obţinea parcă amuzându-se. Lucrase concomitent pentru patru servicii, furnizând informaţii precise cu dezinvoltură şi reuşind să nu se lase prins de nimeni niciodată, până la 32 de ani! Unde greşise oare? Ţintise probabil prea sus! Îşi crease probabil duşmani prea mulţi şi prea puternici. Asta era ceva ce nu se ierta. Pentru serviciul lor, sfera de informaţii acoperită de Jean avea să fie suplinită cu greu, era clar.

În ce-l priveşte pe Walther, Lars îl dispreţuise dintotdeauna. Un agent lipsit de maleabilitate şi fantezie, pe deasupra cu deviaţii psihice care depăşeau aşa-zisa *limită admisă.* Obţinuse câteva succese ieftine, dar care-l impresionaseră pe Ward prin câştigul de moment. Ward era lipsit de simţul perspectivei şi al măsurii, dispusese să-i fie încredinţată lui Walther, în ciuda obiecţiilor lui Lars, o misiune care îi depăşise în mod clar posibilităţile. Iar acum, Ward se înfuria în mod stupid, pentru că Walther se *lăsase prins viu şi nevătămat.* Lars se întrebă dacă Ward ar fi fost în stare, într-o situaţie anumită, să înghită otravă! Desigur nu... Dar el, Lars?!... În tinereţe era ferm convins, când pleca într-o misiune, că ar face-o. Dar acum? Ce stupid! Acum, când avea trupul ostenit, urâţit... avea îndoieli că ar face-o...

— Îţi dai seama ce înseamnă pierderea lui Walther?

Nu era prea greu să-ţi dai seama, românii aveau să afle o serie de date care n-ar fi trebuit ştiute de ei niciodată. Şi ce era mai prost era că Walther cunoştea în România doi oameni aşa-numiţi *de rezervă*, la care urma să apeleze, în caz de nevoie. Avea să-i divulge precis, mai devreme sau mai târziu, aşa cum avea să vorbească despre serviciul lor, obiective, sarcina sa etc. Era în mod evident o zi a ghinioanelor negre, în care numai vestea eşecului înregistrat în recrutarea lui Harro ar mai fi lipsit să i-o comunice lui Ward. Fără îndoială se întâmpla ceva cu el, Lars. Înregistra în ultimul timp prea multe căderi, trădări, era obosit, se simţea din ce în ce mai în nesiguranţă. Prea multe date despre el se adunau colo şi dincolo, în cartotecile serviciilor concurente sau ale celor de contraspionaj în urma acestor trădări şi căderi. Iar Ward... da, şi Ward devenea „sensibil”, de fapt se simţea *furat*.

Cercul! Iarăşi imaginea acelui cerc ce se strângea, se închidea în jurul său! Îşi aminti de un lup singuratic, exemplar însă superb, înconjurat din toate părţile de vânători care rânjeau. În ce film văzuse asta?... Dar, când totul părea pierdut, lupul sărise, brusc, se hotărâse şi atacase fulgerător, se aruncase în pieptul unui vânător, îl dăduse peste cap şi...

— Semnaţi-mi hârtia asta! spuse Lars, scoţând din servietă formularul pentru plata agentului mort. Trebuie plătit pentru o operaţie urgentă! Azi după-masă! Şi nu vă neliniştiţi, pierderea celor trei agenţi nu înseamnă nici cinci la sută din câştigul pe care-l vom avea cu racolarea ciberneticianului.

Vocea îi răsunase limpede, hotărâtă şi surâzătoare. Ward aprecie în minte ceva, privi chiorâş hârtia. Îl cercetă pe Lars care aştepta sigur de el. Şi semnă.

5. DISCUŢIE DESPRE PLANURI PERFECTE

— Uite de ce-am venit la tine, începu Dumitrescu aproape grav.

— Ai iar cine ştie ce caz păcătos, tăie plictisit colonelul Florescu în timp ce-şi relua lucrul la lumina roşie a lămpii din atelierul foto.

— N-ai ghicit, îl opri Dumitrescu. Am o fată. Pe care vreau s-o înveţi... cam tot ce ştii tu. Şi ceva pe deasupra, dacă se poate.

— Ce fată? A ta?

— Nu. O cheamă Magda Deleanu, Stoenescu a crezut-o complice a unuia Walther. De fapt, ne-a ajutat să-l prindem pe domnul Walther; cu talent! I-am propus să vină la noi, m-am temut că refuză sau pică la vreunul din examene. A ezitat vreo lună să se despartă de eprubetele ei, mi-a pus vreo sută de întrebări, dar examenele le-a trecut cu brio. Pe scurt, de o săptămână, e ofiţer. Am familiarizat-o puţin cu istoricul serviciilor secrete şi noţiuni fundamentale ale codului penal.

— Şi vrei s-o învăţ tot ce ştiu eu, zâmbi Florescu obosit. Îhî! În cât timp?

— Cred că în vreo două săptămâni, o lună...

— Hai că eşti bine, pufni Florescu. Eu am învăţat ce ştiu în 30 de ani.

— Tocmai de-asta am venit la tine, explică Dumitrescu. Să nu începi însă cu albumele tale de groază.

Florescu râse. Avea de fapt nu albume, ci o cameră întreagă tapetată aproape în întregime cu fotografii de la *locul faptei,* adunate de prin reviste străine sau făcute de el la locul unor catastrofe. Explozii şi incendii, avioane prăbuşite, vagoane cisternă care încălecau locomotive Diesel, altele răsturnate cu osiile în sus sau penetrate de locomotive, oameni mutilaţi, fragmente de corpuri omeneşti sfârtecate, totul forma un înfricoşător muzeu foto în miniatură. Nu era un *sadism mascat,* cum le apreciase cineva, fotografiile vorbeau elocvent despre cauze ori efecte, erau fiecare *didactice.* Dar înfiorătoare.

— Şi-atunci cam cu ce-ai vrea să încep? se interesa Florescu.

— Păi cu descoperirea trucajelor fotografice, falsificărilor de documente, tehnica microfilmului, otrăvuri, tranchilizante şi...

— E partea cea mai grea de asimilat. De ce tocmai cu asta? Şi mi-ar trebui trei luni doar pentru ce-ai spus.

— Pentru ea nu va fi greu, motivă Dumitrescu. Fata este chimistă.

Biochimistă mai exact spus. Va fi cât de cât în elementul ei. După aceea treci la tehnica detectării, ridicarea urmelor, dactiloscopie, explozivi şi ce mai crezi tu că trebuie să ştie un bun ofiţer de contraspionaj.

Florescu oftă. Era o veche durere a lui, un punct nevralgic pe care Dumitrescu îl atinsese intenţionat. Florescu era convins că un ofiţer de contraspionaj militar trebuie să se priceapă foarte bine în toate aceste *domenii anexă*, ca un specialist. Era un ideal. Cei mai mulţi tineri ofiţeri învăţau în şcoală doar o serie de generalităţi despre domeniile acestea, fără a deveni specialişti - erau atâtea alte probleme de natură juridică şi profesională ţinând de tehnica informaţiei care trebuiau să le înveţe - fiind astfel nevoiţi să apeleze foarte des la ajutorul *bătrânului* ori de câte ori *se împotmoleau* în ceva. Florescu ofta, înjura, dar se punea pe treabă. Fusese în viaţa lui aviator, fotoreporter, ceasornicar, reparator radio, avusese încă o mulţime de meserii şi ocupaţii de care se plictisise urgent şi le abandonase până la 28 de ani. În securitate rămăsese, găsise loc deplin *să se desfăşoare,* să nu se plictisească niciodată. Era omul universal, pentru care nu exista un sector aplicativ care să-i fie străin şi în care să nu facă totul cu mâinile lui. Avea şapte invenţii brevetate, care depăşeau sfera de interes a ministerului şi încă multe altele nebrevetate.

— Specialitatea mea e anchetarea cazurilor suspecte de sabotaj sau diversiune, bombăni el. În asta o instruiesc, dacă vrei. Pentru rest există servicii specializate, du-te acolo cu eleva ta.

— N-am timp s-o port prin şapte locuri, cu şapte profesori, zise Dumitrescu. Şi nu face pe nebunul, tu mi-ai spus odată că un profesor bun şi un elev bun pot străbate trei ani de studiu *după program* în câteva luni.

— Cu condiţia ca profesorul şi elevul să fie ideali. Şi trei ani de studiu după program nu înseamnă să ştie ce ştiu eu.

— E o fată inteligentă, care prinde din zbor, nu se lăsă Dumitrescu. Aş vrea s-o înveţi… aşa cum ar fi fata ta; şi ar pleca într-o misiune în care fiecare eroare în aplicarea unui procedeu însuşit ar costa-o viaţa. Trebuie s-o faci să înţeleagă asta nemoralizator, ăştia tineri nu suportă aşa ceva.

Iarăşi atinsese un punct sensibil. Florescu avea doi băieţi şi o fată. Nici unul nu voise să devină ofiţer.

— Aş mai vrea în final s-o iei cu tine când cercetezi un caz dificil. Stabilirea cauzelor unei explozii, de pildă, în care martorii şi urmele infracţiunii ori accidentului sunt practic inexistenţi.

— Nu există aşa ceva, se supără Florescu. Martorii rămân întotdeauna. Dacă nu oameni, urme. Martori muţi.

Florescu făcuse nu demult o demonstraţie în acest sens, uluitoare prin ingeniozitatea ei. În explozia aceea provocată de Walther la

atelierul experimental, posibilitatea depistării cauzelor părea nulă la prima vedere. Florescu fixase însă cu meticulozitate sutele de *martori muţi,* înjghebase un bizar complex de sfori şi şipci, prin care reconstituise centrul exploziei. Şi ajunsese la convingerea că au fost două explozii, una provocată nu de nepriceperea oamenilor, ci de o mână criminală. Părea o ipoteză necredibilă. Era greu de imaginat într-adevăr că în dezastrul acela, în lipsa oricăror martori, cineva putea afirma cu atâta precizie că a existat un detonator al celeilalte explozii mari, care sfârtecase, *răsese* tot. Cunoscându-l însă pe Florescu, Dumitrescu îmbrăţişase imediat ideea şi când o ingineră care scăpase întâmplător cu viaţă declarase că primise cadou de la Walther o poşetă, Dumitrescu făcu imediat legătura. Prins apoi, Walther confirmase ipoteza lui Florescu, ba dăduse şi alte adrese, unde lăsase obiecte trucate asemănătoare, conţinând microfoane ascunse ori alte *jucării* de acest gen, cum le numea el, printre care substanţe explozibile, declanşabile de la distanţă. Demonstraţia făcută astfel de Florescu fusese probată, martorii muţi vorbiseră, înaintea celor vii.

— Ascultă, e drăguţă eleva asta a ta? se interesă Florescu, scoţând dintr-o baie de soluţie nişte fotografii ale unui om decapitat.

Ororile cu care lucra în mod curent îl făcuseră imun ca pe doctorii chirurgi, dar paralel cu asta îi stimulaseră interesul pentru frumos. Era autorul unor gingaşe statuete din lemn ori al unor fotografii de o delicateţe fără seamăn, copii, animale, plante subacvatice, o lume luxuriantă, plină de viaţă şi de cuceritoare naivităţi primare. Când avea timp pentru toate astea... era alt mister. Pe Florescu nu-l auzeai însă niciodată spunând că nu are timp. Decât când ceva i se părea prea simplu, lucrurile prea simple îl plictiseau. Şi se eschiva atunci, ascunzându-se ca un arici în spatele zecilor de probleme spinoase pe care le avea în mod real în lucru tot timpul.

— N-am adus-o în securitate, să facă pe vampa, făcu Dumitrescu prudent.

— Bine, dacă-i urâtă, înseamnă că-i muncitoare şi isteaţă, acceptă Florescu. Trimite-o aici, în două luni o s-o învăţ toate lucrurile esenţiale. Două ore pe zi, mai mult nu rezistă. Va sta lângă mine când lucrez.

— Eşti sigur că două luni e suficient?

— Dacă prinde repede cum zici, dacă e biochimistă şi dacă nu va fugi după primele lecţii... Mâine la opt să fie aici, hotărî Florescu în timp ce ridica transperantele de la fereastra încăperii. Developarea luase sfârşit. Şi discuţia de asemenea.

— Îţi mulţumesc, zise Dumitrescu. Deci două luni, azi suntem în 12 august.

Şi ieşi din cabinetul de lucru al lui Florescu liniştit. Unul din puţinele lucruri pe care Florescu nu le învăţase în viaţă era psihologia

pedagogică, metodica predării şi celelalte despre care nevastă-sa îi vorbise lui Dumitrescu de multe ori. Florescu nu avea, în afara şcolii de aviaţie, nici un fel de *studii.* Dar, ca şi Stoenescu, băga în buzunar trei avocaţi în materie de probe justiţiabile. Iar în ce priveşte pedagogia, colonelul îl văzuse pe Florescu la lucru, cu diverşi *puşti,* ofiţeri tineri, care veneau la el să-i ajute în vreo problemă. Florescu avea un tact special. Intuia din primul moment psihologia elevului. Explicaţiile lui erau de regulă simple, seci, lăsând impresia pentru început că totul e o joacă amuzantă. Vezi, spunea el candid, dacă aceste două plăcuţe vin în contact, se produce explozia. Ai înţeles? Bine. Uite-te acum pe peretele din spate! Fotografia a doua din colţul stâng! Ăla e efectul. Ei, şi acum repet operaţia, tu eşti atent şi după aceea dezamorsezi singur dispozitivul următor. Eşti gata? Vocea elevului nu era întotdeauna prea sigură când zicea *da* şi atunci Florescu îl trimetea să fumeze o ţigară şi după aia repeta explicaţiile. La urmă, după ce elevul executase şi el operaţia, Florescu conchidea: Ei, asta-i tot. Mai fă-o şi pe-asta!... Bun. Pe astea trei lichidează-le singur, mă duc să dau un telefon. Elevii lui Florescu ori dezertau după prima lecţie, considerând că ce ştiu e prea de ajuns, ori ieşeau oameni cărora nu le mai tremurau mâinile niciodată pentru nimic.

O jumătate de oră mai târziu, colonelul parcurgea alături de Magda coridorul lung al ministerului. O descoperise la bufet, stând la taclale cu două dactilografe. Adică pierzând timp. Iar pe Dumitrescu timpul îl obseda.

— Spuneai că ai făcut judo, îşi aminti el.

— Da, zise Magda. Merg şi acum pe la sală din când în când. E un sport interesant.

— Am să te duc la un instructor mai bun. Chiar mâine seară.

— Avem şi acolo un instructor foarte bun.

— Nu mă îndoiesc. Dar trebuie să înveţi altceva decât... un sport interesant. Ceva mai eficace şi mai rapid. Iar după masă vom merge să te prezint lui Nea Mişu.

— Cui?

— Nea Mişu. Să nu te uiţi la el că-i cam blond, zâmbi colonelul - Nea Mişu era de fapt smolit rău - este un şofer excelent.

— Puţin ştiu să şofez. Adică nu am carnet, dar...

— Trebuie să ştii foarte bine, zise colonelul. Şi mai trebuie să ştii să panezi şi să depanezi urgent orice maşină. Sunt o mulţime de şmecherii care trebuie cunoscute cu ochii închişi. Aşa, să nu uit, mâine la opt punct, te prezinţi la camera 310, la colonelul Florescu. Am vorbit cu el, îi vei fi elevă...

— Elevă?! V-am spus că de şcoală m-am săturat!

— Vei învăţa într-un timp foarte scurt nişte lucruri care au să-ţi placă. Pe care alţii le învaţă în ani de zile. Dacă n-ai să fugi după

primele ore, aşa cum presupune Florescu.

— Să fug?!

— O să vedem. S-ar putea să te sperii.

— Şi-acum unde mergem?

— Să-mi iau pistolul. Facem o vizită la poligon. Ai să mă însoţeşti. Merită văzut.

Nasul cam în vânt al Magdei se ridică şi mai mult. Asta era ceva *interesant,* desigur, pentru ea, gândi Dumitrescu.

— Doar de văzut? Nu s-ar putea să...

— Nu, spuse cu hotărâre colonelul. Azi ai să fii doar vizitatoare, preciză el cu intenţia de a nu o pune prematur în stare de tensiune. Poate cu altă ocazie. Ia totuşi un pistol de la Stoenescu, să te obişnuieşti să umbli cu el, încheie Dumitrescu şi intră în cabinetul său.

Aici îl descoperi însă pe Stoenescu, care aştepta să-i semneze nişte documente ce urmau să plece la procuratură.

— Vii cu noi la poligon? întrebă colonelul în timp ce-i luă din mână dosarul.

— Cu Magda? La prima tragere?! A, nu, am familie, se scuză Stoenescu şi adăugă, pentru că Dumitrescu tăcea cu o expresie nemulţumită, parcurgând hârtiile de zor: Am mai văzut eu femei în poligon la prima tragere, întorc capul, strâng ochii, apasă pe trăgaci, ţipă şi scapă arma. Asta când nu se întorc cu revolverul încărcat să gesticuleze spre cei din spatele lor.

— Înseamnă că nu au avut instructori buni, observă în treacăt colonelul. Ai să vezi că după trei şedinţe de poligon, Magda va trage foarte bine.

— A, nu mă îndoiesc! rânji Stoenescu. Dar aş prefera totuşi dacă-mi permiteţi, să vin acolo după acele prime trei şedinţe.

— Bine, cum vrei.

Spre disperarea maiorului însă, lucrurile luară în minutul următor o întorsătură neaşteptată. Dumitrescu fu chemat telefonic cu un dosar la analiză, la conducerea ministerului şi cum poligonul fusese reţinut de colonel pentru acea oră, primi ordin să-i dea Magdei, el, Stoenescu, primele noţiuni de tragere cu pistolul.

O oră mai târziu, când Dumitrescu scăpă de analiză şi dădu fuga la poligon, îi găsi pe cei doi în pragul unei crize de nervi.

— Bine că aţi venit, începu Stoenescu, oricum aveam de gând să întrerup. Nu merge! V-am raportat că nu are să meargă!

Se linişti deodată şi argumentă pe alt ton, amar:

— Orice aţi spune, nu-i pentru ea...

Privi spre ţintele înşirate într-o ordine perfectă, siluete umane cuminţi care aşteptau glonţul şi completă:

— De mii de ani femeile dau viaţă, n-o iau... E un specific, ceva în natura lor, nu ştiu cum nu pricepeţi, încheie maiorul parcă obosit, dar

reveni, ca o concluzie, definitivă: Sunt atâtea munci de birou, în care această Magda...

— Nu, tăie colonelul.

— Dar urăşte instinctiv asta! peroră Stoenescu. Uitaţi-vă! A stricat 20 de cartuşe şi panoul e neatins. E incapabilă să se concentreze!

La nici zece metri de ei, albă la faţă ca hârtia, Magda îşi muşca buzele, privind undeva în gol.

— Dar nici nu era prevăzut pentru azi să nimerească, spuse domol Dumitrescu. Trebuia doar să se familiarizeze cu arma. Dacă a tras 20 de cartuşe e perfect, ajunge!

— A, da? făcu maiorul. Înseamnă atunci că misiunea mea e încheiată?

— Sigur.

— Am înţeles. Să trăiţi! zise Stoenescu, revenind imediat la tonul militar, corect, sec, făcu un stânga-mprejur perfect, deşi era în civil ca şi colonelul, părăsi poligonul cu pas grăbit.

Magda nu se clintise de pe linia de tragere. Rămăsese exact în aceeaşi poziţie, nemişcată, parcă i-ar fi îngheţat subit articulaţiile, nu scoase un cuvânt nici când Dumitrescu se opri lângă ea.

— Cum a fost? se interesă colonelul.

— Aş vrea să mai încerc, spuse eleva cu dinţii strânşi, cu o expresie crispată.

— Pistolul cu ţeava în sus! comandă moale Dumitrescu.

— Nu mai are nici un cartuş.

— N-are importanţă, singura regulă fundamentală pe care trebuie s-o reţii pentru azi e că pe linia de tragere pistolul se ţine numai cu ţeava în sus. Şi nu aşa, o corectă colonelul, căci Magda îndoise cotul, dar sprijinea aproape arma de faţă.

— Asta nu mă va ajuta totuşi să nimeresc ţinta, nu?

— Te va feri în schimb să nu omori sau să răneşti pe cineva, ceea ce nu mi se pare puţin. Verifică încă o dată dacă e gol.

Magda se execută, corect, trăgând manşonul armei.

— Bun, aprecie colonelul, observând degetele fetei care tremurau uşor. Şi-acum ajunge! Am să trag eu, dacă tot sunt aici, după ce fumez o ţigară. Hai să stăm jos.

Se aşezară pe banca de lemn, colonelul aprinse tacticos o ţigară, urmărind cu coada ochiului reacţia fetei. Fără doar şi poate în spatele liniştii ei impuse, se ascundea iritarea teribilă, nedumerirea specifică omului care trage prima dată cu pistolul şi constată că nu nimereşte din douăzeci de lovituri o ţintă pe care ar lovi-o, din trei încercări cu pietre, măcar o dată. Degetele Magdei încă tremurau, constată singură, le strânse pumn, aprecie deodată cu un aer bătăios:

— În definitiv, mi-aţi spus că spionajul nu se mai face azi cu revolverul, nu?

— Sigur că nu, dar este şi inadmisibil ca un ofiţer să nu ştie să tragă cu revolverul. Nu te nelinişti, - e o armă dificilă, nu-i puşcă! În vreo treizeci de şedinţe ai să înveţi.

— Treizeci, de şedinţe?! se îngrozi Magda.

Apoi reveni înfuriată pe ea însăşi:

— Eu cred că nici în şaizeci de şedinţe nu am să învăţ. Îmi tremură mâna îngrozitor. Nu mi-aş fi închipuit! Nu de oboseală, mi-a tremurat de la primul foc. Nici de frică, n-are de ce să-mi fie frică. Totuşi...

— Dar e firesc să-ţi tremure, zise liniştit colonelul

— Firesc?!

— Bineînţeles. Ţii în mână o bucată de metal cu care poţi lua viaţa unui om; cu o simplă mişcare a unui deget. Ştii că, în definitiv, pentru eventualitatea asta te antrenezi. Că, în locul acelei ţinte de carton, poate fi cândva o fiinţă vie.

— ...E oribil! exclamă Magda. Nu m-am gândit exact la ce spuneţi, dar este aşa şi e oribil!

— Subconştientul dumitale a reacţionat, chiar dacă nu ai gândit exact aşa. Faci parte din categoria oamenilor cu fantezie, care detestă violenţa instinctiv. De-asta te-am invitat să devii ofiţer şi nu gangster. De-asta mâna tremură, dar este necesar să înveţi să tragi şi aşa. E perfect posibil.

— Nu vreau! N-am să mai trag niciodată, spuse repede Magda. Planurile mele vor fi astfel concepute încât să nu fie nevoie de împuşcături. Niciodată. Sunt sigură că voi reuşi! Nu râdeţi, voi reuşi!

— Siguranţa asta îmi aduce aminte de un şef al meu de pe când eram foarte tânăr, surâse colonelul. El era un excelent trăgător, dar, ca şi dumneata, detesta împuşcăturile.

— Dumneavoastră aţi ucis vreodată pe cineva? vru să ştie deodată Magda.

— Întâmplător, nu, dar n-aş mai fi azi aici, dacă *nu* ştiam să trag foarte bine.

— Nu înţeleg.

— Nici nu-i de mirare. Începusem să-ţi spun de şeful ăla al meu. Eram amândoi într-un sat de munte pe-atunci. Urmăream un individ, Vintilă îl chema, care tocmai lichidase cinci persoane. O familie de ţărani, absolut nevinovaţi, despre care credea că-l *trădaseră.* I-a împuşcat la câmp, în timp ce mâncau de amiază. I-a înşirat unul lângă altul şi-a lăsat un bilet că *aşa vor păţi toţi cei ce-l trădează.* Peste-o săptămână aflăm că Vintilă stă ascuns la o femeie; era nevasta altui fugar, împuşcat tot de Vintilă, mai demult şi tot *pentru trădare.* Era obsedat de ideea că toată lumea îl trădează, nenorocitul. I-am propus şefului meu să înconjurăm casa, mai aveam doi miliţieni la post, şi să-l lichidăm pe Vintilă, dacă nu se predă. Şeful n-a fost de acord. Concepuse el un plan *perfect*, era convins că pot exista asemenea

planuri, la fel ca dumneata.

— Şi n-a reuşit?!

— Nu. Deşi părea excelent planul, ai să vezi. A scos-o el pe femeie din casă cu ajutorul unei babe doftoroaie, a lămurit-o că omul pe care-l avea în gazdă i-a ucis bărbatul. I-a adus dovezi că aşa fusese, a convins-o. Era o munteancă aprigă, frumoasă, de vreo treizeci de ani. Când a priceput ce hram purta Vintilă, a spus doar scurt: îl tai! Şi ne-a privit pe amândoi în aşa fel încât am înţeles că era în stare s-o facă şi încă fără să-i tremure mâna, cât era Vintilă de voinic şi de fioros. Şeful meu n-a fost însă de acord nici cu asta, bineînţeles. Dacă nu-l tai eu, vă-mpuşcă, ne-a zis femeia. Casa mi-e pe-un vârf de deal. Vintilă stă în pod cât îi ziua de lungă, la pândă. Noaptea doarme cu automatul sub cap. Cum mă mişc, se trezeşte, ca un iepure e, să ştiţi!... Şeful a convins-o în cele din urmă că Vintilă trebuie prins viu şi i-a dat un praf, luat nu de la doftoroaie, ci de la farmacie, să i-l pună seara în mâncare. Îl experimentase el praful odată, leac sigur. S-a învoit munteanca, în noaptea aia, pe la unu, o vedem venind cu automatul într-o traistă, l-a scos şi l-a aruncat la picioarele noastre. Doarme, zice, ca un prunc. Am pornit amândoi, eu cu şeful, să urcăm dealul sub clar de lună, spre casa femeii. Vream să-l luăm pe jupânul din aşternut. Totul părea în ordine, nu?... Stai, spune şeful. Ia-o tu pe uşa din dos. Păi doarme, am şoptit eu. Ia-o tu pe-acolo, e mai sigur. Am luat-o eu prin spate, şeful se duce prin faţă, deschide uşa binişor cum îl învăţase femeia şi se trezeşte nas în nas cu namila de Vintilă. Prafurile date senvechiseră, ori că Vintilă era o constituţie mult prea robustă sau că simţise ceva şi nu mâncase suficient din ce-i dăduse femeia, nu ştiu; fapt e că se trezise în miez de noapte, constatase că n-are automatul sub cap şi că femeia-i lipsă; se pusese la pândă. Pe luna aia nu-i venise să plece, poate ne şi văzuse venind. Cum a deschis şeful meu uşa, Vintilă, obişnuit cu întunericul din casă, i-a zburat revolverul din mână c-o lovitură de picior şi a dat să-l pocnească în cap cu toporul. Şeful a apucat doar să pareze, i-a tăiat mâna însă, Vintilă l-a trântit la pământ, a luat arma. Când am intrat cu prin spate, aud glonţul şuierându-mi pe la ureche. Al doilea, nu l-a mai tras, am tras eu; două cartuşe; în plin. S-a prăbuşit. N-a murit totuşi, avea o vitalitate de taur. Şeful meu însă a fost pensionat imediat după aceea. La 27 de ani... Osul mâinii fusese tăiat complet...

Ţigara se stinsese, colonelul o strivi inutil cu vârful pantofului şi conchise:

— Vrei chiar să mai încerci?

Îi întindea Magdei pistolul lui. Magda îl privi câteva clipe nemişcată. Luă apoi pistolul şi se îndreptă spre linia de tragere. Armă, îşi muşcă buzele, mâna subţire se întinse fermă, dar după prima lovitură, panoul rămas intact.

— Unde dracu s-a dus? izbucni ea.

— E foarte bine, aprecie colonelul. Ai ţintit corect, dar ai smucit uşor când ai apăsat pe trăgaci. Glonţul e în pământ. Încă o dată. Ţinteşte şi trage deocamdată în aşa fel încât să te surprindă când pleacă împuşcătura.

Magda rămase câteva clipe iarăşi nemişcată, părând să asimileze cele spuse. Trase din nou. Peste un sfert de oră, când părăseau poligonul, panoul în care trăsese era ferfeniţă.

— E totuşi oribil! decise ea privind lung la conturul uman desenat pe ţintă. Oribil!

— De acord, spuse colonelul. Îţi urez să n-ai niciodată nevoie să-ndrepţi pistolul asupra cuiva!... Dar mâine la prânz vom face o altă şedinţă. Tragere de viteză, cu mâna sprijinită pe şold!

6. GREŞELI CARE POT COSTA MULT

De undeva dintr-un apartament vecin, se auzea o muzică diafană, ca de vis. Pătrundea prin fereastra întredeschisă, reuşind să acopere zgomotul acela înfundat, gâfâitor, al oraşului.

Dar oraşul, cu străzile lui, exista. Era undeva acolo jos, cu forfota, cu reclamele multicolore, cu benzile de circulaţie şerpuitoare, cu ritmul lui grăbit, delirant. Era acolo şi era aici, alături, dincolo de pereţii apartamentului, în jur, pretutindeni. Lars ştia asta.

Deschise ochii şi răsuci încet capul. Chipul copilăresc, liniştit şi frumos al Ritei, pleoapele ei care zvâcneau în somn. Coapsa lungă şi bronzată, care scăpase de sub albul olandei... Era bine aici, în camera Ritei. Era odihnitor şi plăcut totul!...

Cât de minunat ar fi putut curge timpul! gândi Lars. Acest blestemat timp, nesfârşit, care nu mai ajungea nimănui.

Dacă n-ar fi existat senzaţia aceea, care de la un timp începuse să-l urmărească sâcâitor. I se părea mereu că un ochi atent îl supraveghează neobosit, indiferent ce-ar face şi unde s-ar ascunde, ca pe o insectă pusă sub sticlă. Până nu demult avusese impresia că aici se poate ascunde de ochiul acela...

Privi din nou chipul Ritei, odihnit şi odihnitor, cu profil limpede, care se desena pe tapetul vişiniu din penumbra odăii. Buzele ei întredeschise care zâmbesc parcă uşor, respiraţia regulată. Zâmbea. De ce? Visa! Ce visa oare?

Dacă am putea şti ce visează oamenii, îi trecu prin minte lui Lars şi se scutură îngrozit. Iată un domeniu în care - încă - *ei* nu au pătruns, deşi se străduiau s-o facă şi naiba ştia dacă nu cumva în laboratoarele lor blestemate nu reuşiseră şi asta. *Ei* erau doctorii, psihologii, specialiştii ele tot felul, pe care Lars îi ura mai mult chiar decât pe Ward, mai mult decât se ura pe sine. Dacă mâine unul dintre ei ar realiza în mod cert şi performanţa asta... Ce s-ar întâmpla? Ward ar auzi imediat, el află întotdeauna veştile astea şi i-ar pretinde să facă orice, evident cu bani cât mai puţini, pentru a pune mâna pe doctorul acela, ori măcar pe procedeul lui. Iar el, Lars, ca întotdeauna, *ar face orice*...

Căută pipăind mâna Ritei. O găsi, o ridică puţin, studiind cu atenţie contrastul. Grozav contrast! Mâna lui era lată, cu vene umflate şi vineţii, acoperită de părul acela des care începuse demult să

încărunţească. Mâna Ritei? Mâna Ritei era mâna tinereţii!

Desfăcu degetele şi antebraţul femeii căzu. Unde mai văzuse asta? A, da, doctorii! Tot ei! Doctorii procedează aşa, când vor să constate timpul de când a decedat cineva.

Se auzi soneria. Chemarea era moale, nealarmantă. În apartamentul Ritei totul era moale, estompat, cald şi ademenitor. Rita nu reacţionă. Dormea oare atât de profund? Îi şopti numele, femeia se strâmbă puţin, îşi trecu uşor palma peste obraz, mormăi ceva indefinit.

— Sună. A sunat cineva.

— Să-l ia dracu! bombăni Rita şi se întoarse hotărâtă cu spatele, părând că vrea să se afunde iarăşi în somn. Soneria se auzi din nou. Vezi cine e! pretinse Rita, trăgându-şi perna peste cap.

Lars se ridică cu greutate, coborî din pat, observându-şi critic burta. Pântecul lui, cândva plat, era prins acum într-un strat dezgustător de grăsime, pe care nici un fel de gimnastică sau vibromasaje nu-l mai puteau înlătura.

Odată în picioare deveni alt om. Apucă repede şi armă pistolul care aşteptase clipa aceea cuminte, pe perna rotundă, aşezată direct pe covor, la capătul patului. Îmbrăcă în drum spre hol halatul, se lipi de perete şi întrebă cu o voce uscată:

— Cine e?

— Poşta. Domnişoara are o scrisoare.

— Bag-o pe sub uşă! porunci Lars, fără să se dezlipească de perete.

Urmări cum un plic subţire, vernil, îşi făcea loc cu greu pe sub lemnul uşii, spuse un *mulţumesc,* aşteptă să audă paşii celuilalt depărtându-se şi numai după aceea ridică plicul. Îl privi repede, îl mirosi, îl aruncă pe masă. Părea să fie plicul aşteptat.

— Ai o scrisoare.

— Hm? mormăi glasul bosumflat al femeii.

— Ai o scrisoare, repetă atonal Lars, în timp ce căuta o ţigară. Şi e timpul să te scoli, adăugă el urmărind cu privirea răsucirea corpului cu muşchi tineri, care încremeni apoi destins, pe spate. Şi iarăşi spectacolul acesta, trupul Ritei acoperit cu cearşaful alb. Îi sugera o imagine de morgă. Aprinse ţigara.

— De ce? oftă Rita. N-am nici un chef.

— A rămas că facem o plimbare pe faleză, explică Lars. După aceea am o întâlnire pe care nu vreau s-o pierd.

— A, da! îşi aminti Rita şi ochii ei mari, căprui, se opriră în sfârşit asupra lui Lars. Să nu mai facem nici o plimbare! Rămânem aici! ceru ea, acoperindu-şi capul cu cearşaful.

— Nu! zise Lars.

Şi se strâmbă, tutunul nu avea nici un gust. Sau avea un gust ciudat?

— Vreau puţin aer. Luăm masa la un restaurant, te-aduc după aceea

înapoi şi merg la întâlnire, decise Lars.

Trase apoi draperia mare a ferestrei, se răsuci brusc şi intră în camera de baie.

Dădu drumul duşului să curgă la maximum. Apa foarte rece îl biciuia neplăcut. Pierduse obişnuinţa. Şi mijlocul avea să-l doară iar... Ieşi deodată de sub şuvoiul de apă şi se plecă repede în dreptul uşii. Aşa cum bănuise, plicul vernil nu mai era pe masă.

…….

Dincolo de stâncile acelea, şoseaua cotea brusc şi avea să apară, până departe, marea. Îi simţea deja în nări mirosul sărat, adus de briza serii. Dacă nu ar răsuci volanul? Dacă nu ar răsuci volanul la curba aceea a şoselei şi ar lăsa ca totul, totul să se termine aşa, acum, pentru totdeauna!?...

Stânca se apropia tot mai mult. O clipă, două... În ultimul moment, mâinile lui mari acţionară automat, evitând ciocnirea care păruse inevitabilă. Simţi privirea Ritei aţintită asupra lui.

— Lars!

Urmă o ezitare, lungă, apoi glasul limpede şi cuminte al Ritei întrebă cu o intonaţie apropiată, ca de soră:

— Eşti obosit?

Parcă nici nu era o întrebare, mai repede constatase, simţise ceva, în clipa când stânca se prăbuşea ameninţătoare spre ei.

— Mda. Puţin.

— Să ne întoarcem, mai bine.

— Nu.

Din sens opus, maşini deschise, elegante, goneau nebuneşte, încărcate cu turişti îmbrăcaţi în culori vii, ţipătoare. Tineri care încercau să găsească, să găsească ceva, nu ştiau probabil nici ei prea bine ce, aici, pe coasta însorită a Mediteranei.

Nici acum nu era prea târziu! Dacă ar răsuci deodată volanul spre stânga...

— Te rog, Lars, să ne întoarcem.

— De ce? E foarte frumos aici, mârâi Lars, apăsând pedala acceleratorului.

Dincolo de golf, vilele cochete şi marile restaurante îşi aprinseseră deja luminile chemătoare, inundând apele cu sclipiri de carnaval.

Era caldă vocea Ritei în seara aceasta. Prietenoasă. Îşi aminti cum îi răspunsese de la cine era scrisoarea primită. Atunci vocea ei era la fel de caldă, naturală, calină. Şi minţea!...

— Lars, ce e cu tine?

Femeile simt, îi trecu prin minte lui Lars. Prind cu antenele lor invizibile gândurile noastre întotdeauna, printr-o necunoscută facultate telepatică!... Dar întotdeauna simt prea târziu!...

Lars întoarse brusc volanul, luând-o de-a dreptul pe plajă, peste

nisipul fin. Rita scoase un ţipăt mic. Se linişti apoi şi surâse ştrengăreşte, aplecându-se înainte mult şi căutând să-i întâlnească privirea.

— Vrei să facem o baie cu maşina? râse ea. Dar râsul suna fals. Unde mă duci?

Lars nu răspunse, ocoli un grup de stânci care închideau perspectiva spre şosea şi frână. Se aflau într-un fel de adăpost natural, între apele spumegânde şi piatra cenuşie a stâncilor din spate. Dimineaţa, aici veneau turişti veseli, să se prăjească la soare. Acum ţărmul era pustiu. Lars se răsuci încet şi prinse în privirea lui dominatoare privirea femeii.

— De la cine era scrisoarea, Rita?

Răspunsul fu o expresie de uimire, prea reuşită, urmată de un râs zglobiu.

— Eşti gelos?

— Da, făcu Lars apăsat.

— E o prostie! Poţi s-o vezi, zise Rita repede şi deschise poşeta.

Lars o lovi peste mână. Era mai sigur. Niciodată nu puteai şti ce scot din poşetele lor fiinţele astea încântătoare. În lumina slabă a serii, Rita schiţă un zâmbet bolnav. Şi deveni apoi subit gravă, atentă. Se observau acum unul pe altul, în clarobscurul care îi învăluia.

— Lars!... Nu înţeleg, şopti ea. Ce vrei?

— ...Sunt gelos, murmură bărbatul, scoţând cu gesturi pedante un pachet de ţigări dintr-o ascunzătoare a maşinii. Îmi pare rău, Rita. Ţi-am oferit o şansă... ai refuzat-o... Scrisoarea fusese interceptată încă de ieri, anunţă Lars în timp ce desfăcea pachetul de ţigări. Iar mesajul ei decodificat. Înţeleg acum de ce mi-ai torpilat racolarea lui Harro.

Umerii femeii zvâcniră scurt, ca atinsă de o suflare rece. Îşi îndepărtă apoi încet, cu gesturi liniştite părul castaniu de pe frunte şi rămase nemişcată, privind în gol înainte, cu o expresie tristă, obosită. Nu spunea nimic.

— Ai fost şantajată, probabil, continuă Lars. Dar ştii foarte bine că asta nu te scuză cu nimic, încheie el şi-i oferi pachetul desfăcut.

Rita privi pachetul, înţelese, o clipă se crispă, luă încet o ţigară, alegând-o cu grijă.

— Ăsta e jocul, spuse cu regret Lars. Ar fi trebuit să accepţi recrutarea lui Tels, dar să mă anunţi. Măcar astăzi, când te-am întrebat ce e cu scrisoarea, trebuia să-mi mărturiseşti.

Aprinse bricheta şi-o apropie de faţa femeii, ocrotind grijuliu flacăra cu palmele. Rita suflă uşor, flacăra rezistă, suflă din nou, o stinse. Strivi între degete ţigara otrăvită şi-o aruncă afară, răsfirând degetele copilăreşte, pentru ca vântul să le cureţe de tutun.

— Cât eşti de prost, dragul meu!

— Nu te obosi inutil, pară Lars. Orice poveste mi-ai spune, vei muri

în seara asta, Rita.

În ciuda vocii foarte hotărâte, sigure, simţea o greaţă cumplită care îl cuprindea tot mai mult. Îmbătrânea, fără îndoială.

— Voi muri, voi muri! cântă deodată abia şoptit glasul Ritei, şi zâmbetul acela trist-amuzat se distingea clar în tonul indiferent. Şi? Ce dacă voi muri, Lars?... Să coborâm din maşină, ceru ea apoi.

Şi deschise portiera cu mişcări calme, se strecură afară. Lars apucă revolverul şi coborî după ea pe plaja goală. Femeia o pornise cu paşi rari spre mare.

— Opreşte-te! porunci Lars.

Rita se opri. Îngenunche apoi pe nisip, rămase aşa, o siluetă întunecată, cu pletele lungi în bătaia vântului, cu braţele întinse pe lângă corp, neclintită, parcă aşteptând. Lars se apropie.

— De ce? întrebă el. Ai fi putut face un joc dezinformativ frumos, dacă-mi spuneai. Tels nu e atât de inteligent, ca să-şi fi dat seama.

Se apropie şi mai mult de ea, întrebă din nou, de data asta pe un ton în care răzbea o undă de nelinişte:

— Mă urai?... Sunt... prea bătrân?

Rita râse, un râs simplu, liniştitor, ca în alte dăţi:

— Asta-i tot ce te preocupă, Lars?... Doamne, cât eşti de prost, dragul meu, şopti ea eu tristeţe.

Se ridică încet şi se întoarse cu faţa spre el, erau la doi paşi unul de altul, căuta să-i prindă privirea prin întunericul care se lăsase.

— Am acceptat recrutarea făcută de Tels la fel cum am acceptat când mi-ai cerut tu să lucrez pentru voi. Aş fi acceptat orice, ştiam că oricum totul se va sfârşi aici. Curând. Nu mai am putere să lupt, Lars, nu mai pot să mă împotrivesc, m-ai salvat de la sinucidere atunci, dar... Nici tu nu mai ai nici o poftă de viaţă, Lars! Eşti sfârşit. Mâine vei fi recrutat tu, aşa cum i-ai prins într-un moment greu şi i-ai recrutat pe alţii, îi vei spune sau nu îi vei spune lui Word, dar asta nu va schimba nimic...

Lars simţi sângele urcându-i-se în cap. Cum putea idioata asta mică să pună semnul egalităţii între el şi banda de imbecili a lui Tels?! Şi cum putea privi cu atâta seninătate moartea care pe el îl îngrozea? Ar fi vrut s-o vadă pe Rita căzându-i la picioare, rugându-l s-o ierte, tinereţea ei merită trăită, merita să facă orice pentru ca viaţa să pulseze mai departe în venele subţiri şi elastice, pentru ca ochii aceia care îl priveau cu seninătate de ciută să poată admira mai departe cerul albastru, pentru ca trupul acela superb să fie încă frământat de mâini puternice bărbăteşti... indiferent ale cui ar fi fost! Şi o urî pe Rita în clipa aceea, o urî cu patimă, pentru inconştienţa ei.

— Harro, pe care ai vrut să-l salvezi din *ghearele spionajului*, te-a trişat, minţi rece Lars. E spion profesionist de trei ani, a jucat cu tine un teatru de zile mari. Ai fost păcălită, zână bună ce eşti, nimeni nu

merită crezut, *niciodată!*

Femeia înregistră lovitura fără măcar să clipească.

— Nimeni în afară de tine, nu-i aşa, Lars?

Surâdea dispreţuitor şi atunci Lars ridică pistolul; în definitiv comedia asta grotescă trebuia sfârşită.

— E păcat de pistolul tău, spuse Rita cu acelaşi surâs. De ce să-l arunci? Dă-mi mai bine una din ţigările acelea. Te rog!

Şi Lars făcu greşeala, pe care nu avea să şi-o explice apoi, de-a o crede. Mâna în care ţinea arma coborî, o secundă doar şi simţi deodată, în plină faţă, biciuirea scurtă a unui pumn de nisip care-l orbi. Înţelese instantaneu de ce îngenunchease puţin înainte Rita pe plajă, în faţa mării.

Sări instinctiv înapoi, pentru a evita lovitura de picior pe care o prevăzuse şi care-i şterse doar pântecul, trase nebuneşte, pe nevăzute, şase focuri unul după altul, auzi geamătul scurt, urmat de căderea înăbuşită a corpului Ritei. Încercă să vadă ceva, dar ochii îl dureau insuportabil, se îndreptă după auz spre mare, se împiedică şi căzu, continuă să înainteze înnebunit de durere mai departe, în patru labe, strângând încă în mână patul pistolului gol. Nisipul ud. Mai departe! Un val. Îşi vârî arma în buzunarul lateral al hainei, luă în pumni apă şi-şi aruncă pe faţă. Un val mare îl zvârli îndărăt, năucindu-l cu forţa sa; ca un animal imens care-l lovise cu laba.

Când începu să vadă din nou, se trase înapoi, rămase aşa, în picioare, ascultând prosteşte vuietul neîntrerupt, chemător al nesfârşitului.

Apoi auzi îndepărtată sirena maşinii poliţiei care se apropia. Se repezi la maşină, cu hainele şiroind.

Trebuia să dispară de lângă… cadavrul ăsta! Repede, repede, repede!..

7. PRIMA MISIUNE

— Nu pe-aici, domnişoară. Intrarea cealaltă, la *informaţii*... Aţi venit pentru o audienţă, nu?

Tonul sergentului major era amabil, omul îi zâmbea chiar, dar Magda înţelese că de fapt era invitată politicos afară. Subofiţerii de la punctele de intrare în minister n-o cunoşteau încă, o confundau cu *o domnişoară venită să se plângă de ceva*.

Cu gesturi care marcau în mod voit o anumită plictiseală, Magda scoase din poşetă mică legitimaţie, pe care abia o primise, şi o prezentă sergentului cu un aer degajat, ca şi cum ar fi făcut gestul acela de cel puţin 20 de ani.

Zâmbetul îngăduitor de pe faţa subofiţerului dispăru subit, făcând loc unei expresii de mirare bănuitoare.

— Şi legitimaţia militară, vă rog! ceru el.

Magda se aşteptase însă la această nouă pretenţie, trase din poşetă cu aceleaşi gesturi de om agasat cea de-a în doua legitimaţie, prinsă în pânză. Sergentul cercetă fotografia, gradul, ştampila, făcu repede un pas înapoi şi salută scurt.

Drumul era liber. Şi, cu pasul ei suplu, aeriană, Magda trecu. Simţi privirile nedumerite ale subofiţerului fixate asupra rochiei ei înflorate, uşoară, de vară. *De unde-a mai răsărit şi asta aici?!* părea să-ntrebe sergentul, spre încântarea secretă a Magdei.

La drept vorbind însă, în ziua aceea Magda era nemulţumită, chiar foarte nemulţumită de prima misiune care-i fusese încredinţată. Trebuia să culeagă informaţii asupra unei femei ce apăruse *suspectă de transmitere de date.* Dar ce date putea transmite femeia aceea şi mai ales de ce-ar fi făcut-o?! Magda nu înţelegea şi acest lucru o enerva în mod cert. Urcă sprintenă scările, bătu la uşa colonelului Dumitrescu, nu primi nici un răspuns, intră. Biroul era gol. Magda îşi privi maşinal ceasul, se aşeză cuminte într-un fotoliu luându-şi capul în palme. Nu, nu pricepea. De ce femeia aceea cu nume bătrânicios - Eleonora! - cu preocupări mărunte, cu aspiraţii modeste, s-ar fi gândit măcar să se antreneze într-o acţiune de transmitere de secrete?! De ce?

Magda primise o săptămână, ca termen pentru elucidarea cazului, dar ea rezolvase totul în trei zile şi lucrurile i se păreau clare, absolut clare. Nu se putea debarasa totuşi de o senzaţie neplăcută. Nu prea respectase instrucţiunile colonelului şi i s-ar fi putut reproşa, desigur

aceasta. Dar nu se poate executa totul chiar aşa, la milimetru! gândi Magda indignată. În definitiv, o fi ea armată, o fi ea disciplină, ah, da, i se vorbise atât despre această disciplină, dar asta era o muncă de informaţii, o muncă cu oamenii, în care planul din birou nu se potrivea întocmai cu viaţa. Asta i-o spusese chiar Dumitrescu.

Şi avea perfectă dreptate, constată Magda mai liniştită.

De ce-i dăduseră însă o misiune atât de simplă şi un termen atât de lung!? Nu pricepea... Cu descoperirea lui Walther şi a Clarei se descurcase doar foarte bine. Cel puţin aşa i se spusese. Şi aşa era! Iar acum, când devenise ofiţer, în loc să primească o misiune, ei da, o misiune mult mai complicată, în care să fie nevoie de abilitate, de curaj, i se dăduse să facă un fel de investigaţie măruntă asupra Eleonorei. Aşa ceva nu era pentru ea! Se simţea în stare să preia o acţiune complexă, să se infiltreze într-un grup, să se substituie cuiva, memorând la perfecţie o biografie, să dejoace planuri, să participe chiar la o prindere în flagrant!... De ce Eleonora Podaru?! De ce asemenea misiune mărginaşă?

În fine, cazul Eleonora era limpede acum, aşa că... Se ridică din fotoliu şi începu să se plimbe prin birou, se opri lângă fereastră, urmărind cu interes forfota domoală a oamenilor care treceau pe stradă. Era locul ei preferat.

Auzi în sfârşit uşa deschizându-se şi vocea colonelului Dumitrescu întrebând veselă:

— Ei, aici eşti?!

— Să trăiţi! făcu Magda întorcându-se; era încă o *chestie* cu care nu se putea, nu, nu se putea obişnui. Formula asta de salut! Nu i se potrivea ei şi pace! Era *imposibilă*! În gura ei suna, suna parcă fals! Dar, mă rog, fie şi *să trăiţi!*

Dumitrescu scosese din buzunar nişte hârtii pe care acum le încuia în fişet.

— Stai jos, Magda, făcu el apoi. Întorcându-se şi instalându-se în scaunul din spatele biroului. Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic deosebit, începu Magda.

Colonelul înclină capul uşor, neîncrezător.

— Ba da, zise ea. Văd după... Magdei i se păru că Dumitrescu a vrut să spună: *după nasul tău,* dar colonelul spuse: după faţa dumitale, că eşti necăjită de ceva. Nu găseşti surse de informare, aşa-i? făcu el şi părea grozav de amuzat.

— Dimpotrivă, pară Magda scurt şi adăugă cu modestia care, aşa cum spunea Dumitrescu, n-o prea caracteriza: Am rezolvat cazul Eleonora Podaru, definitiv.

— Definitiv?! Asta e grozav, aprecie colonelul, fără a se arăta însă deloc încântat. Cum?

Magda se aştepta însă la întrebare - *cum*, *de ce* erau uneltele de lucru

numărul unu ale colonelului - aşa că se reaşeză liniştită în fotoliu, puse mâinile cu degete lungi pe măsuţă, le privi două clipe, apoi izbucni:

— Am discutat cu Eleonora. Dumneavoastră mi-aţi spus o dată că din şapte rapoarte se obţine de regulă mai puţin decât dintr-o discuţie cu omul care ne interesează.

— Aha! făcu Dumitrescu şi se încruntă uşor. Ai discutat deci cu Eleonora. Deschis?

— Da.

— Vreau să zic, în calitate de ofiţer?

— Sigur că în calitate de ofiţer, zise Magda cam nedumerită.

— ...Şi?

— Femeia aceasta este nevinovată! aruncă Magda cu un ton rece, aproape tăios. Pot să pun mâna-n foc că…

— N-o pune, zise moale colonelul.

— Pot să pun mâna-n foc, reluă Magda încăpăţânată, că e vorba de un denunţ calomnios. Făcut poate de o altă femeie. Aş vrea să văd, să cunosc sursa sesizării pe baza căreia o suspectăm!

Privirea colonelului rătăcea dincolo de fereastră, ca şi cum n-ar fi auzit pretenţia ei.

— Eleonora asta, pledă Magda în continuare, e un om de treabă, o persoană corectă, conştiincioasă, preocupată de micile ei bucurii şi necazuri... Am discutat aşa, ca între femei, foarte mult. S-a arătat de altfel receptivă la interesul nostru de-a apăra datele secrete cu care se lucrează la uzina lor.

— Asta e frumos din partea ei, remarcă Dumitrescu fără a-şi desprinde privirea de pe fereastră.

— Nu, nu sunteţi convins de asta, observă Magda. Dar eu am vorbit azi cu ea! Înţelegeţi?! Şi mi s-a părut nu numai sinceră, dar şi hotărâtă să ne ajute. Mi-a furnizat deja o serie de date utile, interesante, despre unele greşeli care se fac acolo, la ei, în legătură cu... Mă ascultaţi?

— E căsătorită? întrebă deodată Dumitrescu.

Magda rămase o clipă descumpănită.

— ... Nu... Ce importanţă are?

— Orice aspect legat de viaţa unui om care ne interesează are importanţă, preciză colonelul dezlipindu-şi abia acum privirea de la fereastră. Rude?

— Trebuia să mă ocup de ea, nu de rude, se încruntă Magda, părând din ce în ce mai enervată. Oricum, n-are decât un frate care e ofiţer! adăugă că repede. Şi este o femeie cu care se poate vorbi deschis...

— Sinceră, pentru care pui mâna în foc! bombăni Dumitrescu.

Îşi ţuguiase acum buzele a aşteptare, după obicei.

— Nu-mi place neîncrederea, scepticismul ăsta al dumneavoastră! explică Magda şi se ridică în picioare.

Sprâncenele colonelului zburară deodată în sus. O privea, nedumerit, cu o expresie de copil mirat, bosumflat, un copil căruia i se luase brusc o jucărie. Dar un copil al cărui păr era aproape complet cărunt...

— Iertaţi-mă că v-o spun aşa, continuă tăios Magda, dar mi-aţi zis să nu-mi ascund niciodată impresiile, părerile personale!

— Te rog să faci în continuare la fel, o linişti Dumitrescu. Mă nemulţumeşte doar faptul că te aprinzi prea uşor.

— Dar e vorba de un om! Nu de un dosar! se irită şi mai mult Magda.

— În meseria asta e vorba numai de oameni, spuse colonelul tărăgănat. Păstrează-ţi însă nervii, vei avea nevoie de ei... Încă mulţi ani... Stai jos.

Era ceva cu colonelul în seara aceasta. Nu era de acord cu ea şi Magda simţea acest lucru. Se aşeză la loc în fotoliu şi continuă ceva mai potolită, stăpânindu-se, dar cu acelaşi patos:

— Mi se pare că este greşit! Da, greşit! Să manifestăm neîncredere în oameni, doar pentru nişte simple bănuieli! Care pot fi calomnii! Dacă era să vă luaţi, după ipotezele maiorului Stoenescu, eu ar fi trebuit să fiu un *element suspect,* nu? Eram o *legătură* a lui Walther? Aveam în poşetă un minimagnetofon, nu eram nici căsătorită, ceea ce înseamnă că *nu aveam stabilitate* nu-i aşa? Că nu eram...

— Câţi ani ai, Magda?

— ... Eu?! 23.

— Şi Eleonora?

— ... 35. Ce importanţă are?

— Ţi-am spus că totul are importanţă, zise parcă obosit colonelul. Într-o experienţă de-a dumitale de chimie, fiecare element pe care-l pui într-o retortă are rolul lui. Fiecare dintre noi este la fel produsul a mii de influenţe, a mii de factori, din care măcar cei mai importanţi trebuie cunoscuţi şi apreciaţi.

Pe Magda teoriile de acest gen o plictiseau. Dumitrescu intui însă, renunţă la tonul didactic.

— Magda, reveni el, încrederea în oameni e foarte bună, dar mâna-n foc, aşa, după o investigaţie de două zile, eu zic să n-o pui.

Tăcu câteva clipe, observând atent ochii mari, albaştri, ironici, faţa albă, imobilă, neîncrezătoare, pe care se aşternuse o expresie depărtată.

— Toată povestea asta îmi aminteşte de o întâmplare mai veche, de acum vreo şapte ani, continuă colonelul.

Observă zâmbetul uşor obraznic, ce flutură pe buzele Magdei, scoase tacticos o ţigară şi continuă egal, liniştit, cu vocea lui aparent fără nuanţă:

— Îmi căzuseră ochii întâmplător într-o zi peste un raport. Pe cine

văd acolo? Pe nevasta unui bun prieten, ofiţer de tancuri. Era la tratament la Sovata doamna asta şi reieşea că ar întreţine relaţii cu nişte străini. Relaţii foarte... apropiate cu nişte domni tare deocheaţi...

Magda făcu un gest mic, voia să spună parcă ceva, zâmbetul de pe faţa ei devenise sardonic, dar Dumitrescu îşi aprinse ţigara şi continuă:

— E una din situaţiile tâmpite ale meseriei noastre. Nimic nu e mai penibil decât să-i spui unui bărbat despre ceea ce ştiu alţii, dar el n-are habar. Şi, în munca asta afli, fără să vrei, multe.

Ostentativ răbdătoare, Magda desenă cu unghia pe cristalul măsuţei. Colonelul trase lung din ţigară, reluă cu un aer şi mai obosit:

— M-am dus la prietenul ăsta al meu, l-am găsit acasă, cufundat până peste cap în nişte tratate de specialitate... Nu-mi venea să-i spun. Am zis aşa, în glumă, să tatonez, că nu-i bine să-ţi laşi nevasta singură în staţiune, mult timp. A râs. Mi-a explicat că el o cunoaşte pe nevastă-sa de zece ani, că au trecut amândoi prin multe împreună şi că... pune mâna-n foc pentru ea.

— Unde vreţi să ajungeţi? întrebă Magda.

— Mi-a arătat şi nişte scrisori. De două săptămâni, primea o scrisoare pe zi, de la nevastă. Scrisori calde, fierbinţi... Dacă mi le-a arătat, m-am uitat prin ele şi am început să mă îndoiesc de raportul pe care-l citisem. Poate era o greşeală, o confuzie! Când să plec, telefonul. Prietenul meu mă cheamă repede, să ascult. Am ascultat. Doamna era de data asta foarte nervoasă, foarte supărată: *Spune-mi când vii!*? striga ea în telefon. *Atât vreau să ştiu, nu mai accept nici o scuză, când vii?!* Prietenul meu se scuza însă şi acum, intervenise ceva şi concediul promis trebuia amânat iarăşi, cu o săptămână. Doamna a plâns la telefon, i-a spus că se plictiseşte singură acolo şi celelalte din arsenalul respectiv. La plecare, prietenul meu mă-ntreabă dacă n-am vreun drum la Sovata. N-aveam. I-am spus că am. M-a rugat să-i duc ceva, un cadou din partea lui. A făcut repede un pachet din câteva lucruri pe care le cumpărase, *s-o îmbuneze.* Mi-a explicat: serviciul. Am înţeles. Că şi nevastă-mea era la mare pe timpul ăla, iar eu la Bucureşti.

Magda se abţinu să nu pufnească în râs. Dar colonelul zâmbea, părând că ar fi înţeles perfect râsul ei. Zâmbetul era totuşi ciudat.

— Peste două zile, am luat o maşină, m-am oprit la Sovata. Aveam ceva de verificat acolo mai demult şi...

— Şi bineînţeles aţi găsit-o pe doamnă în pat cu nu ştiu ce *individ suspect!* ricană Magda.

— Nu. Nu în pat. Dar mi-a deschis uşa camerei ei un lungan roşcovan, în izmene. Am întrebat de soţia prietenului meu; nu mai era nevoie, apăruse deja. S-a făcut verde când m-a văzut, că mă cunoştea. I-am înmânat cadoul soţului şi i-am tras o palmă, pe care cred că nu o va uita vreodată. Eram mult mai nestăpânit pe vremea aia, observă

colonelul. Aşteptam ca străinul să reacţioneze într-un fel. Ah, cum aşteptam! făcu Dumitrescu şi o sclipire scurtă trecu prin ochii lui verzi. S-a purtat însă tare civilizat. Şi-a luat hainele într-o mână, sandalele în alta şi a şters-o englezeşte pe balcon, în camera lui. Eu i-am urat doamnei petrecere frumoasă în continuare şi am trântit uşa.

Ochii albaştri ai Magdei priveau în gol, un punct invizibil pe peretele din spatele colonelului.

— ...Au divorţat după aceea, nu? întrebă ea.

— Nu... A doua zi, doamna şi-a făcut bagajele şi a venit la Bucureşti. Îşi închipuia c-am spus-o. S-a spovedit lui bărbat-su, a urlat probabil cu talent... Aveau doi copii. A iertat-o. Dar s-a apucat el de băutură... L-au dat afară din armată câteva luni mai târziu. Acum e administrator pe undeva, nu ştiu unde. Când ne întâlnim, întoarce capul sau trece pe partea cealaltă...

Magda rămăsese nemişcată, cu braţele pe marginea fotoliului. Dumitrescu tăcea, de asemenea, cu aerul său bosumflat.

— De ce mi-aţi povestit toate astea? întrebă Magda cu o voce scăzută.

Dumitrescu privi la ceas.

— S-a făcut târziu, constată el. Mâine dimineaţă mergem la poligon. Du-te şi te odihneşte, o să mai vorbim despre Eleonora... Să iei legătura cu căpitanul Brateş. Lucrează în ultima cameră a coridorului, pe dreapta. Are să te ajute în verificarea pe care o faci.

Întrevederea luase sfârşit. Magda se ridică, spuse *să trăiţi*! şi ieşi.

Căpitanul Brateş! Cine o mai fi şi căpitanul Brateş?! se întrebă nedumerită, nu ajunsese să cunoască decât foarte puţini dintre ofiţerii serviciului. De ce şi în ce s-o ajute căpitanul Brateş? Ultima cameră pe dreapta era luminată. Iar colonelul nu precizase, în definitiv, când să-l caute pe acest căpitan Brateş.

Înaintă spre camera cu fereastră luminată. Pantofii cu toc bocăneau ritmic pe coridorul pustiu la ora aceea. Se opri o clipă în faţa uşii. Ezită.

— Intră! auzi o voce veselă.

Magda intră. Camera era largă, birourile, vreo cinci, erau libere. Doar la ultimul, lângă fereastră, un bărbat mărunţel, blond, meşterea ceva la un magnetofon.

— A! Dumneata eşti Magda Deleanu! exclamă blondul cu un neaşteptat entuziasm.

Abandonă mecanismul complicat la care lucra şi veni în întâmpinarea ei, părând încântat de cunoştinţă. Îi întinse mâna, o mână albă, subţire, nervoasă, cu vene vizibile. Avea mânecile cămăşii suflecate până mai sus de coate, cravata desfăcută, părul zburlit. Se prezenta foarte neregulamentar.

— Căpitan Brateş, se recomandă el.

Magdei nu-i plăcea defel. Îşi imaginase un căpitan, ei da, un căpitan înalt, voinic, nu-şi dădea seama de ce, brunet, încruntat, cu o expresie preocupată, cu ceva dur în ochi. Tipul ăsta mărunţel şi jovial, care o privea atent cu ochii lui cenuşii, cu zâmbetul acela şters, o dezamăgea. De aceea, îi strânse mâna automat, fără simpatie, fără nici un cuvânt.

— Pun prinsoare că ai să te ocupi de o parte din elementele suspecte femei, începu blondul direct, fără a-i lăsa timp să spună măcar un cuvânt. Nu te invidiez. Femeile mint şi când cred că spun adevărul râse el.

Când râdea, faţa i se lumina dintr-o dată, era altceva decât zâmbetul acela jovial, parcă profesionalizat. Dar cuvintele lui o enervau pe Magda în continuare. *Elementele suspecte femei!* Ce limbaj! Blondul îşi amintise parcă de ceva, făcu un gest indicând un scaun şi o invită amabil:

— Ia loc, te rog. Termin imediat.

Şi se retrase la biroul lui, unde se apucă să răsucească nişte fire de sârmă.

Magda îl urmă, se aşeză pe scaunul din faţa biroului şi începu să privească la mâinile căpitanului Brateş.

— Eşti foarte tăcută, constată blondul. Şi foarte frumoasă, adăugă el ridicând ochii şi privind-o, de data aceasta serios. Ar trebui, după părerea mea, continuă căpitanul în timp ce fixa ceva cu un minuscul ciocan de lipit, ar trebui să te ocupi de suspecţi, nu de suspecte. Personal cred că...

— M-a trimis la dumneavoastră colonelul Dumitrescu, atacă Magda deodată, pentru a mă ajuta în verificarea unei persoane.

— Dacă pot, cu plăcere, acceptă blondul. Termin imediat şi vorbim. Nu părea însă dispus să tacă. Urmă, dezvoltându-şi, se vede, o temă de predilecţie: M-am ocupat mult timp de aceste doamne şi domnişoare suspecte, ştii? Pot spune că aproape întotdeauna femeile m-au uimit. Sunt unele care se descurcă mai bine decât bărbaţii. Şi au un fler nemaipomenit, o conştiinciozitate deosebită. M-au ajutat de multe ori, ne-au ajutat în diferite misiuni.

Degetele Magdei începură să bată repede, repede, în poşeta pe care o ţinea pe genunchi. Se abţinea cu greu să nu-i dea o replică mult prea nepoliticoasă acestui căpitan Brateş.

— Alteori însă, continuă blondul în timp ce fixă capacul aparatului, unele femei m-au năucit prin naivitatea de care pot da dovadă. Am cunoscut femei culte, energice, cu o minte foarte ascuţită, care au capotat stupid, lamentabil, în faţa unor promisiuni vagi de căsătorie, de pildă, sau chiar în faţa unor plimbări cu o maşină luxoasă, a unor cadouri... cărora nu le pot rezista. Şi dacă încep să mintă, te mint cu candoare! Cu o fantezie nemaipomenită, cu ingeniozitate!

Magda simţea cum devine un pachet de nervi. O enerva cel mai

mult faptul că Brateş vorbea ca şi cum n-ar fi fost şi ea tot femeie. În capul lui, probabil ăsta era un fel de compliment. Cine-i ceruse să-i facă asemenea teorii despre femei?! Dracu o pusese să vină acum la acest Brateş! Trebuie să fie un tip pe care-l înşeală nevasta, gândi Magda şi parcă se linişti. Se hotărî să pună capăt sporovăielii blondului şi zise încet, dar pe un ton apăsat:

— Vreau un ajutor concret, nu filozofări antifeministe. În cazul unei oarecare Eleonora Podaru, stenodactilografă la...

— Eleonora! A, da! Bănuiam, o întrerupse Brateş ridicându-se.

Depuse magnetofonul pe masă în faţa lui privindu-l cu un ochi critic.

— Ştiţi ceva despre Eleonora Podaru? întrebă Magda.

— Mda. Ne-am întâlnit la restaurant chiar în seara asta. Mi-a vorbit de vizita pe care i-ai făcut-o. M-a prevenit! Să mă feresc de securitate!

— Cum?! Cum aţi spus?! făcu Magda, respiraţia i se tăiase. Convenise cu Eleonora să nu discute cu nimeni, dar absolut cu nimeni, despre vizita ei.

— Ea crede că sunt un specialist belgian, explică Brateş, voind parcă s-o liniştească.

— Specialist belgian? zise Magda uimită, simţind că se sufocă.

— Da. Ne cunoaştem de aproape două luni, vorbim numai franţuzeşte. Mi te-a descris foarte exact, mi-a repetat tot ce i-ai spus, cuvânt cu cuvânt.

— Nu-i adevărat! strigă Magda. Aţi obţinut informaţiile acestea altfel! Nu e posibil să mă fi minţit. Era sinceră în...

— Poate că atunci când vorbea cu dumneata era, zise sibilinic Brateş. Ţi-am spus că femeile mint şi când cred că spun adevărul, râse el încet. Nu-i sinceră. E cu doisprezece ani mai în vârstă decât dumneata şi i-a intrat în cap să se mărite, neapărat cu un străin! Vrea acum să mă îmbrobodească pe mine. Asta e tot misterul.

— I-aţi promis s-o luaţi în căsătorie?!

— Nu. Dar nici n-am oprit-o să creadă asta.

— E groaznic! E groaznic ce-aţi făcut! spuse Magda cu un dezgust neascuns. E monstruos.

— Meseria noastră are şi părţi neplăcute, acceptă Brateş posomorât. Nu e însă nici groaznic, nici monstruos, oricât ar părea de ciudat.

Brateş se ridică, deschise fişetul, azvârli pe masă un dosar. Un dosar în care se puteau vedea mai multe fotografii.

— Cazuri din ultimii ani! Femei care au plecat în excursii în străinătate şi au refuzat să revină, sperând că se vor căsători acolo. Toate, persoane care au cunoscut aici, în ţară, oameni, procese de producţie, date secrete chiar. Nici una nu s-a măritat. Trei s-au întors, după ce fuseseră *stoarse de informaţii.* Două s-au sinucis. Restul...

— Asta nu vă dădea dreptul să procedaţi la fel ca ei! obiectă cu

răceală Magda.

Se ridicase în picioare, ochii îi străluceau.

— O puteam preveni! Puteam să...

— Dumneata ai încercat azi, nu? ripostă Brateş. Era foarte sinceră, da? A promis să te ajute, aşa mi-a spus! M-a minţit pe mine cumva?

— Şi dacă se va sinucide, când va afla că... nu sunteţi...

— Nu se va sinucide, făcu plictisit Brateş. Nu e *îndrăgostită* de mine, cum crezi dumneata! Trăieşte de fapt cu un tehnician.

Magda rămase o clipă nemişcată, începu să dea apoi cu gesturi automate pagini din dosar. Alte chipuri, alte femei, tinere, drăguţe sau urâte, cu zâmbete deschise sau timide...

— Am în atenţie şi alte cazuri, spuse rar Brateş. Li s-au făcut promisiuni ferme de căsătorie. Toate lucrează sau au acces la date secrete, cele mai multe de interes militar. Ţi se pare întâmplător?

— Înseamnă că suspiciunile asupra Eleonorei... Dumneavoastră v-a transmis datele pentru care o urmărim?

— A, nu. Unui italian. Acum un an. A trăit cu el. Despre ăsta nu ţi-a povestit nimic, sunt convins.

— Dar nimeni nu ştia! Am vorbit cu câteva persoane din...

— Femeile sunt şi mult mai discrete decât bărbaţii, surâse Brateş. Da, mult mai discrete, repetă el cu gândul parcă la ceva deosebit. Firma italiană era să ne păcălească urât. Tipul discuta la tratative de parcă ar fi avut dosarele întreprinderii româneşti în faţă. Era să ne trezim cu un prejudiciu de milioane dintr-un foc. Iar acum, Eleonora vrea să se angajeze la o instituţie de interes militar! Are şi un frate ofiţer...

Magda nu mai auzea. În faţa ochilor îi răsărise imaginea liniştită, cuminte, surâsul acela deschis al Eleonorei pe care-l regăsea parcă în surâsul tuturor femeilor din albumul căpitanului Brateş...

— Ce e cu dumneata?

Magda închise dosarul, mângâie uşor coperta şi-l împinse spre Brateş.

— Meseria asta nu e pentru mine, spuse ea foarte încet şi începu să-şi muşte buzele plinuţe, ca de adolescentă.

Brateş izbucni în râs. Râdea tinereşte, cu poftă, ca de o glumă excelentă. Luă apoi dosarul de pe birou şi-l zvârli fără menajamente în fişet. Încuie şi explică plin de o molipsitoare bună dispoziţie pe care Magda n-o pricepea:

— Aş fi tentat să spun că dezarmarea în faţa greutăţilor e tot o trăsătură feminină.

Aplică pedant sigiliul peste plastilina fişetului, se întoarse spre Magda şi adăugă pe un ton scăzut, făcând o mutricică spăsită:

— Dar n-o spun. Nu de alta, dar eu am zis acum zece ani, când am început munca asta, exact aceleaşi cuvinte. Şi mi se pare că... nu

numai eu. Chiar şi...

Se opri, ridică din umeri şi preciză pe un ton absolut serios:

— Nu am deocamdată nici o *certitudine* că Eleonora i-a furnizat italianului datele acelea. S-ar putea să fie o simplă coincidenţă. Sunt şi de-astea destule.

— N-are importanţă, zise Magda stins. Eram convinsă că a discutat cu mine absolut sincer! Aş fi fost gata să...

— Fată dragă, au fost cuceritori de cetăţi ori de imperii care s-au lăsat păcăliţi de zâmbetul pur al unei Eleonore!

— Am ratat tot, se încăpăţână Magda. N-am făcut decât să vă stric operaţia, s-o previn pe Eleonora că ne interesăm de ea. Nici n-aş putea s-o mai văd. M-aş simţi caraghioasă, ridicolă în faţa ei!

Brateş ocoli biroul cu paşi rari, se opri lângă musafira lui, zâmbi vag:

— Magda, în munca noastră, marele talent nu e să nu greşeşti niciodată. Asta de la colonelul Dumitrescu am învăţat-o. Ci să transformi greşeala comisă într-un atu!

— Într-un... atu?!

— Te simţi în stare să discuţi poimâine cu Eleonora din nou? Ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat!... S-o priveşti în ochi, aşa cum te-a privit ea azi. Să vorbeşti liniştit. Să-i întăreşti convingerea că ne poate duce de nas?!

— De ce?

— Aţi stabilit să vă mai vedeţi peste două zile, nu? Dacă n-o cauţi, va intra la bănuieli... Şi nu trebuie. Vreau să ştiu dacă ea i-a transmis italianului datele acelea. Ea sau altcineva!... Şi voi afla!

Pe faţa lui Brateş zâmbetul dispăruse. Ochii erau acum reci şi duri. Duritatea aceea grea, pe care Magda o descoperise din prima zi pe faţa lui Dumitrescu. Expresia ciudată, care trecea parcă mai departe, în care nu se putea citi nimic, nimic altceva decât o hotărâre lucidă, implacabilă...

— Bine, spuse Magda deodată, mijindu-şi puţin ochii ei ireal de albaştri. Bine: atunci *vom* afla!

8. CÂND SE MIŞCĂ FINANCIARUL

Cu o grimasă de silă, Lars scoase din coş ziarul pe care abia îl aruncase şi-l redesfăcu. Privi din nou imaginea foarte clară care se lăfăia pe prima pagină. Era corpul Ritei prăbuşit pe plajă, într-o poziţie chinuită, chircită. Ochii femeii erau închişi, dar Lars avea impresia că, printre pleoape, priveşte spre el. Textul care însoţea fotografia vorbea despre o *nouă crimă pasională.*

Se auzi o bătaie în uşă, Lars împături iarăşi ziarul, dar îl ascunse pe masă, sub un dosar.

— Intră!

Intră Giulio. La fel de zâmbăreţ ca întotdeauna. Închise uşa cu grijă, parcă ar fi fost de sticlă, se apropie şi iscodi cu ochişorii lui spălăciţi biroul lui Lars. Descoperi dosarul de sub care ieşea totuşi un colţ de jurnal, zâmbetul i se lăţi şi mai mult, menţionă cu un aer care avea ceva mustrător, ca o imputare părintească:

— Eu aş fi făcut-o mai bine... Păcat.

Se simţea probabil frustrat. Lichidările erau *domeniul* lui.

— Despre ce e vorba? se interesă Lars agresiv.

Giulio acceptă imediat jocul necunoaşterii, remarcă adică în treacăt, cu indiferenţă:

— Mă refeream la crima pasională. N-aţi citit în ziar? Cinci gloanţe trase de la un metru şi jumătate, din care doar trei şi-au atins ţinta. Era desigur un nepriceput.

Au fost şase gloanţe, îi veni în minte lui Lars, dar se abţinu s-o spună, Giulio îl provocă în mod pueril, cu viclenia aceea primitivă, dar nu lipsită de periculozitate.

— Ce doreşti?

— Nimic, nimic, se strâmbă acum Giulio. Am venit doar să vă mulţumesc, mi-am recuperat inelul la care ţineam foarte mult. Deşi, dumneavoastră nu v-a fost probabil de mare folos ce v-am dat în schimb.

Lars observă că, deşi insinuant, Giulio căuta să fie amabil, spre deosebire de ziua precedentă: nici nu-l mai tutuia. Ce putea să însemne asta?

— Foarte bine că ai venit, spuse Lars. Să nu dispari, s-ar putea să lucrăm după amiaza asta împreună.

— A, da, da, nu voi pleca nicăieri, asigură Giulio privind la

telefonul de pe birou. Nu vreţi să luăm puţin aer?

Întrebarea era nătângă, cel puţin la prima vedere, ca tot ce spunea Giulio. Lars îl văzu îndreptându-se spre micul balcon, specific clădirilor vechi de tip hotel, se întrebă ce-i venise cu *ieşitul la aer?* Se temea că ar fi un microfon în cameră? Un microfon care să ducă poate în biroul lui Ward sau altundeva şi pe care *întâmplător,* controalele de rutină care se efectuau zilnic nu-l descopereau? Îşi aminti că şi când îi dăduse înregistrarea de la motel, Giulio refuzase să intre în camera aceasta. Prima reacţie a lui Lars fu să-l invite să ia singur aer sau şi mai bine să iasă pe coridor. În faţa ochilor îi stăruia doar imaginea Ritei, capul ei cu păr răvăşit, încremenit într-un gest spasmodic pe plaja mării. De ce se destăinuise totuşi Rita lui Harro? Iar lui nu!... Nu reuşise să afle asta, procedase prosteşte cu ea până în ultimul moment, sperase de fapt că atunci, în ultimele clipe, Rita va mărturisi... Nu o făcuse. De ce?

— E mult mai plăcut, îl readuse Giulio la realitate, invitând cu mâna spre uşa care dădea în balcon.

Era enervant şi perseverent ca o muscă într-o după-amiază mohorâtă de vară. Lars se ridică brusc, străbătu cei câţiva paşi până la balcon, ieşi, căută o ţigară, aprinse şi numai după aceea întrebă nervos, privind forfota oraşului care se deschidea sub ei:

— Ce este? Ce vrei?

Giulio cercetă întâi cu discreţie dacă balcoanele vecine erau goale, privi în sus, se aplecă aparent cu indiferenţă şi în afară, se apropie mult de Lars şi şopti, având grijă să-şi mascheze cu mâna buzele:

— Nu vă grăbiţi cu acţiunea de după masă. Se coace ceva în dugheana noastră.

Asta era deci. Şobolanul simţise o primejdie şi căuta să se ia bine cu toată lumea, din instinct, schimbările nu se putea şti niciodată ce aduc. De-asta revenise la tonul umil de executant corect.

— Ce se coace?

— Se mişcă financiarul. Toată dimineaţa s-au agitat, acum sunt în biroul lui Ward. Când se agita ăştia, întotdeauna se petrece câte ceva.

Lars îşi stăpâni o tresărire. Îşi aminti de afirmaţia lui Ward cu cheltuielile nerentabile pe care le avuseseră în ultimul timp, dublată de-o informaţie personală potrivit căreia, recent, Ward făcuse o nouă escapadă nenorocită la Monte Carlo. Ce legătură putea fi însă între astea şi agitaţia financiarului? Era de sperat că nu-şi pierduse totuşi Ward serviciul la ruletă!...

— Nu mă interesează, declară Lars. Măgarul de cibernetician vrea să-mi tragă clapa, iar dacă a făcut-o, vreau să-i plătesc poliţa. Am nevoie de tine, vreau să-l văd, să ştiu exact dacă a vorbit cu cineva sau nu. Iar dacă a vorbit...

Lars se opri. Nu aruncase pistolul cu care trăsese în Rita, îl păstra

încă într-un loc sigur. Dacă s-ar fi dovedit că Harro vorbise, aştepta o informaţie în acest sens, avea de gând să-i strecoare arma în maşină, în momentul în care se despărţeau.

— Vreţi totuşi să mergeţi la întâlnirea de rezervă? întrebă Giulio aproape speriat.

— Vom merge împreună! preciză Lars. Nu la locul de întâlnire, îl vom aştepta pe autostradă. Iar dacă nu va veni, am să-l scot eu cumva din afurisitul lor de spaţiu de protecţie, decise Lars cu încrâncenare. Nu-l iert pe prăpăditul ăsta cu mutră de actor de cinema în nici un caz. I-am promis lui Ward că voi avea informaţii de-acolo şi le voi avea!

Giulio tăcea răsucindu-şi o mustaţă imaginară. Îl observă pe Lars din profil, pe sub sprâncene, şopti apoi şi mai încet:

— Eu nu vin.

— Cum?!

— Nu vin şi... Ar fi mai bine să discutaţi cu domnul Ward azi, înainte de-a întreprinde ceva.

— Pentru care motiv?

— V-am spus că se mişcă financiarul, se eschivă Giulio, se făcu să nu observe furia cu care Lars strivea ţigara încă nefumată, adăugă şoptit: Vedeţi, din informaţiile mele, acest Harro lucra deja, când l-aţi recrutat, pentru Tels.

— Lucra deja?! Pentru Tels?!! Ciberneticianul?!!

— Mda! S-ar părea că-l agăţaseră înaintea noastră.

Pe Lars vestea îl năuci realmente. Îi spusese asta chiar el Ritei, înainte de-a o ucide, dar i-o spusese convins că era o minciună. Harro agent? Al lui Tels?! Îşi bătuse joc de ei, jucând comedia inocenţei? Şi pe Rita o păcălise, Rita deci... murise într-adevăr fără sens, ridicol, încercând să prevină asupra riscurilor de-a deveni agent, un agent gata făcut!? Care-şi permisese chiar să facă cu ei un joc dublu, care-i raportase probabil lui Tels întreaga încercare de racolare?!

— De unde ştii toate astea? izbucni Lars.

— Nu ştiu nimic sigur, bombăni Giulio rozându-şi o unghie. S-ar putea să mă-nşel.

Când Giulio spunea că s-ar putea să se-nşele, nu se înşela niciodată. Însemna deci că, fără să ştie, Rita... fusese *colegă,* lucrase pentru acelaşi serviciu cu omul pe care încercase să-l apere!...

— Foarte bine, se hotărî deodată Lars. Nimic din ce-am spus nu se schimbă. Dacă e omul lui Tels, înseamnă că n-a vorbit la centrul aerospaţial nimic. Înseamnă chiar că va veni la întâlnirea fixată, cu gând să mă prostească, Tels i-a dat precis o sarcină dezinformativă pentru noi. Perfect! Vom pune mâna pe acest fluturaş, restul e treaba mea. Am să-i fac să-şi muşte mâinile şi el şi oamenii imbecilului ăla de Tels! Şi-acum, lasă-mă.

Giulio nu se clinti, îl cerceta bănuitor, parcă n-ar fi crezut nimic din ce auzise.

— Eu nu merg la operaţiunea asta, hotărî el şi faţa lui mare şi grasă părea acum de-a dreptul speriată. Spuneţi-i domnului Ward, dacă vreţi. De altfel, din câte am auzit, acel Harro nici nu se mai află în ţara aceasta, încheie Giulio, se întoarse pe călcâie, ieşi din balcon, străbătu legănându-se încăperea şi dispăru pe uşa capitonată.

Asta ce mai era? De când îşi permitea Giulio să refuze atât de net o misiune? De când şi *de unde* avea Giulio informaţiile? Ce ştia în plus? Ce *se fierbea* acolo în biroul lui Ward? Era o *afacere încurcată* fără doar şi poate...

Lars reveni la masa de lucru, aprinse altă ţigară, desfăcu din nou ziarul, cu mişcări automate, privi faţa chinuită a... celei pe care o crezuse cea mai bună agentă a sa. Aşadar, se înşelaseră amândoi. Numai că Rila...

…….

— I-ai făcut injecţia? întrebă, preocupat Lewis.

— Da, domnule doctor, îşi va reveni imediat.

— Bine. Vezi, te rog de bolnavul de la 201.

Sora îşi strânse cu mişcări lente, parcă prea lente, casoleta şi seringa, ieşi ca o umbră. Lewis rămase cu mâinile pe bara metalică a patului de spital, în care corpul femeii se distingea nemişcat sub pătura moale. Capul pacientei era aproape tot acoperit cu bandaje. Lewis îşi privi ceasul, se apropie şi se aşeză pe un scaun, urmărind zbaterea uşoară care anima genele lungi ale femeii. Şi-o aminti pe masa de operaţie. Îl frapaseră corpul şi faţa foarte frumoase ale pacientei. În contrast cu rănile urâte, mai ales cea care îi brăzdase obrazul stâng. Pleoapele se în întredeschiseră, apoi, deodată, ochii mari şi căprui se fixară cu o expresie uimitor de lucidă şi speriată asupra lui. Lewis îşi strecură mâna sub pătură, căută mâna femeii, pulsul care se zbătea acum repede, tot mai repede.

— Fiţi liniştită, spuse încet Lewis, cu vocea lui profesională, care reuşea să rămână convingătoare chiar când vorbea unor muribunzi. Nu este nimic grav.

De data aceasta nu reuşise. O spaimă puternică trecu prin ochii, care îl priveau scrutător, cu neîncredere.

— Nu a fost atins nici un organ vital. Şi nu va rămâne nici o urmă pe faţă, minţi Lewis, amintindu-şi că cele mai multe dintre pacientele lui întrebau în primul rând de asta.

Buzele palide ale femeii se mişcară încet:

— Am aiurat? distinse Lewis întrebarea şoptită.

— Nu, o asigură Lewis, dar după apropierea abia perceptibilă a sprâncenelor femeii înţelesese că iarăşi nu fusese crezut.

— Trebuie să dau un telefon. Neapărat.

Lewis clipi repede, enervat de această pretenţie.

— Imposibil, zise el cu răceală. Dacă aveţi pe cineva să anunţaţi, voi telefona eu.

Capul femeii se clătină cu greutate, se schimonosi de durere, dar privirea rămase surprinzător de clară şi de alarmată, când şopti cu hotărâre neclintită:

— Eu trebuie să telefonez.

— Peste câteva clipe, veţi recădea în somn. Un somn lung, de care aveţi imperioasă nevoie, spuse Lewis, ridicându-se preventiv în picioare, cu ochii la ceas.

— Nu, şoptiră rugător speriate buzele arse. Nu!

— Dacă aveţi pe cineva, spune-ţi-mi repede numele şi numărul de telefon ori adresa.

Broboane de sudoare apăruseră pe faţa palidă, gura desenată frumos şopti stins, în timp ce ochii se închideau:

— Karten. Apoi, şi mai încet, parcă chinuindu-se pentru fiecare cuvânt, adăugă un număr de telefon.

— Cum vă numiţi? întrebă Lewis repede.

— E... soţul meu.

Pleoapele se închiseră, paloarea feţei crescu atât demult încât Lewis se aplecă şi căută din nou, febril, încheietura mâinii subţiri. Se ridică apoi cu o expresie mohorâtă şi părăsi camera. În uşă se ciocni aproape de un individ scund, roşcat, cu o expresie de viezure.

— Doctor Lewis?

— Da. Cine sunteţi?

— Trebuie să vorbesc neapărat cu fetiţa asta. Neapărat!

Repetarea acelui *neapărat* îi amintea de tonul femeii rănite. Fusese spus cu aceeaşi hotărâre, cu aceeaşi convingere.

— Imposibil, repetă şi Lewis profesoral.

Prin ochii de viezure trecu o ameninţare. Îşi scoase apoi o legitimaţie pe care i-o arătă discret. Lewis o cercetă fugitiv, cu un aer absent, privi la rădăcina firelor de păr ale roşcovanului. Părul părea vopsit nu demult.

— Poate mâine, decise doctorul cu indiferenţă şi-i întoarse spatele musafirului. *S-ar putea* ca mâine să vă spună câteva cuvinte, aruncă el peste umăr.

Celălalt îl ajunse din câţiva paşi, i se propti în faţă.

— Nu mâine, acum, imediat!

Lewis studie atent irişii ochilor acestui om care începea să-l enerveze, ca şi cum acolo descoperise o boală ascunsă de care individul cu mutră de viezure nu avea habar. Se dădu apoi îndărăt câţiva paşi, deschise uşa şi invită cu dispreţ:

— Încercaţi!

Omul serviciului secret îi aruncă o privire bănuitoare, nu îndrăznea

să intre, ca şi cum acolo, în camera de spital se temea că-l aşteaptă o cursă. Intră totuşi, se apropie de pat, fixă faţa femeii, rămase aşa, spre uimirea răbdătoare a lui Lewis, aproape două minute. Pe ceafa năpădită de un păr cârlionţat se zărea o cicatrice, pe care doctorul o identifică uşor, ca urma unui glonţ. Şi Lewis gândi că dacă cel care trăsese atunci ar fi nimerit doar cu doi centimetri mai la dreapta, omul acesta ar fi dormit acum liniştit sub pământ, lipsit de legitimaţia lui, care era convins că poate învinge orice.

— Va trăi?

— Probabil. A pierdut foarte mult sânge.

— Faceţi o transfuzie, ceva! se enervă subit omul serviciului secret, strângându-şi spasmodic degetele. Trebuie s-o interoghez! Azi!

Din glasul lui răzbătea o anumită îngrijorare şi Lewis intui că omul cu înfăţişare de viezure trebuia să raporteze urgent cuiva. Scăpase pesemne o urmă, femeia era acum ultima şansă de-a se *reabilita* măcar parţial, de-a prinde un alt fir, un nume, o adresă, orice de care să se agaţe.

— Am făcut tot ce era cu putinţă, atacă doctorul pe un ton iritat. Dacă nu sunteţi mulţumit, mutaţi-o în altă clinică, până îşi revine şi o să poată vorbi, strecură el. Dar vă previn că nu-mi asum răspunderea, în cazul în care o transportaţi, orice mişcare a corpului poate provoca moartea instantaneu.

Roşcovanul îl privea adulmecând parcă ceva.

— Nu a vorbit? Nici un cuvânt?

— Dar daţi-vă seama, se înfurie cu toată convingerea Lewis. A primit trei gloanţe, din care fiecare i-ar fi putut fi fatal. Au crezut-o moartă! Vru să adauge *idioţii,* dar se opri la timp. Au dus-o întâi la morgă pe post de cadavru, e o minune că mai răsuflă, nu pricepi?

Celălalt zvârli o nouă privire spre patul femeii, se întoarse, ieşi din cameră, îl aşteptă pe Lewis. Închise cu grijă uşa în urma lor, suflă abia atunci pe un ton împăciuitor:

— Trebuie să înţelegi, doctore, e un caz presant.

— Asta nu mă priveşte, se apără Lewis. Eu am adus-o de pe lumea cealaltă, sper s-o păstrez, ajutorul dumneavoastră până acum a fost nul.

— Ajutorul nostru? bâigui roşcovanul nedumerit.

— Da! Am cerut poliţiei să o identifice pe femeie, să-mi afle nişte rude, pe cineva, se zbârli şi mai convingător Lewis, confundând în mod voit serviciul secret cu poliţia. Şi nimic! N-aţi fost în stare să-mi spuneţi măcar cum o cheamă.

— Nu are nici o rudă aici. E... o emigrantă, zise abia şoptit celălalt şi se opri ca şi cum ar fi spus şi aşa prea mult.

— Mă rog, atunci aş prefera să mi-o luaţi din spital cât mai curînd, se încruntă Lewis. Nu-mi plac poveştile cu emigranţi.

— Nu o vom lua de-aici, domnule Lewis, spuse acum deschis omul serviciului secret. Dar voi trimite un băiat de-al meu care s-o păzească zi şi noapte, stabili el luându-l pe doctor de braţ şi făcând câţiva paşi.

— S-o păzească! pufni Lewis. Dar vă asigur că cel puţin o săptămână v-a fi incapabilă să se dea măcar jos din pat.

— E mai bine aşa! Iar dumneata *uită* tot, dar absolut tot ce ţi-am spus în legătură cu această individă.

Lewis ridică din umeri, aprobă apoi din cap cu un aer plictisit. Roşcovanul îi mai aruncă o privire strepezită, îi dădu drumul la braţ parcă cu un anume regret, se îndepărtă cu pas strecurat pe coridorul lung, ferindu-se din calea surorilor ca şi cum ar fi fost ciumate.

9. METODE NEŞTIINŢIFICE

— Ce este? întrebă colonelul Dumitrescu.

Cu o clipă în urmă, Magda intrase încruntată pe uşă. În ochi cu o expresie neobişnuită. Părea pur şi simplu gata să leşine. Se aşeză cuminte într-un fotoliu şi spuse încet, căutând să se liniştească:

— Sunt doi băieţi afară pe coridor. Au cătuşe... Sunt prinşi la câte o mână în cătuşe unul de celălalt... M-au impresionat îngrozitor.

Dumitrescu oftă şi îşi umflă obrajii a năduf, cercetând-o uimit.

— Îhî, făcu el şi se scărpina în cap. Te-au impresionat, va să zică, adăugă rar colonelul şi se bucură în gând că maiorul Stoenescu nu era de faţă. Pe Stoenescu l-ar fi umflat râsul, desigur.

— Sunt nişte copii, înţelegeţi? spunea Magda. Au nişte feţe de copii ca în reclamele pentru lapte praf. Ce caută ăştia aici?!

Drept răspuns, colonelul îşi încreţi nasul, semn că nu ştia deloc cum să-i explice în două cuvinte ce *căutau ăştia aici.* Şi mai ales de ce nu trebuia de-acum înainte să se lase prea uşor impresionată, în această nouă meserie pe care şi-o alesese.

— Nu sunt tocmai nişte copii, zise el cu vocea egală şi moale. Unul are 21 celălalt 22 de ani. Şi au violat alaltăieri seară o fetiţă de 13 ani. Copiii ăştia cu feţe nevinovate!

— Ei doi?! se răsuci Magda consternată.

— Sunt la a doua faptă de acest gen: prima soldată cu moartea victimei. Dumnealor au lovit atunci paznicii şi-au evadat. Iar acum... e vorba de fiica unui cercetător ştiinţific la un mare laborator... Primise un telefon de ameninţare zilele trecute. I se cereau fotocopii după rezultatul unor cercetări.

— Ei au făcut asta?! se frânse glasul Magdei.

— Ei au fost *folosiţi* doar. S-ar putea ca despre fotocopii să nu ştie nimic. Doctorul a luat ameninţarea ca pe o glumă proastă, nu ne-a anunţat, n-a întreprins nimic. Ieri a primit alt telefon. Era întrebat dacă nu e dispus să devină mai înţelegător.

— Sunt ei, precis?! Au recunoscut?! insistă Magda.

— Ei sunt, precis, dar n-au recunoscut. Am cerut să-i aducă aici, să-i cercetez şi eu. Vrei să asişti?

O clipă, ochii Magdei se făcură parcă mai mari.

— Da, spuse ea spontan.

— Bine. Te rog să nu intervii însă în nici un fel. Spune-i

plutonierului să-i bage înăuntru.

Magda se ridică, dispăru pe uşă cu pasul ei iute, reveni cu cei doi şi un plutonier cu faţă obosită.

— Staţi jos, acolo, lângă perete, zise colonelul arătând două scaune.

Cei doi se aşezară. În ciuda situaţiei, păreau foarte în largul lor. Plutonierul care îi adusese se apropie de colonel, se aşeză cât mai cu spatele la cei doi şi se plecă mult în faţă.

— Permiteţi să raportez, şopti el. Unul din cei doi, este fiul...

— Ştiu! făcu scurt Dumitrescu. Scoate-le brăţările şi aşteaptă pe coridor.

— Am înţeles.

După ce plutonierul ieşi, colonelul nu părea deloc dispus să înceapă cercetarea. Răsfoia mai departe dosarul din faţa sa. Magda îşi luase un scaun şi se aşezase în stânga lui, pe-o latură a biroului, aşteptând. Sună telefonul.

— Da, mormăi nemulţumit colonelul.

— Tovarăşe colonel, raportez! se auzi clar în receptor vocea lui Stoenescu, în liniştea desăvârşită care domnea în cameră. Ceva urgent!

— Sună-mă la tine în birou, îl întrerupse Dumitrescu.

— Am înţeles.

Dumitrescu puse receptorul în furcă, închise dosarul şi se ridică în picioare. Aruncă o privire spre cei doi care-l priveau cu nonşalanţă, spre Magda, porni apoi către uşa care dădea în camera vecină, de unde telefonul se auzi deja sunând.

Rămaşi singuri cu Magda, cei doi dădură semne de înviorare. Îşi întinseră picioarele lejer, privind-o amândoi cu impertinenţă. Apoi unul dintre ei scoase din căptuşeala vindiacului elegant pe care-l purta, o ţigară mototolită, o puse în colţul gurii şi întrebă tărăgănind vocea, privind lung, fix, spre Magda.

— N-ai un foc, păpuşică?

Magdei i se păru că n-a auzit bine. Dar nu, nu se înşelase, ei îi fusese adresată întrebarea. Ochii albaştri scânteiară scurt.

— Drăguţă tipesa, ce zici? se adresă acelaşi individ celuilalt care zâmbea echivoc.

— Şi te fulgeră cu privirea ca o maşină de-a lor, observă prietenul surâzător.

— Hai, frumoaso, caută-n poşetuţă şi dă-ne un foc, până nu vine bătrânul.

Magda simţea sângele urcându-i-se în cap.

— Nu se fumează aici, preveni ea printre dinţi şi ochii îi sclipiră dur, în timp ce braţele aşezate până atunci cuminţi, pe masă, zvâcniră uşor.

Tânărul îşi luă ţigara dintre buze şi o puse cu grijă la loc în ascunzătoarea vindiacului, privind-o tot timpul pe Magda cu aceeaşi

impertinenţă, cu capul puţin plecat pe-o parte, cu ochii mijiţi. O cântărea parcă.

— Lică, dacă am întâlni-o noi pe cadâna undeva...

— Într-o seară cu lună... Sau fără lună, adăugă amicul.

Celălalt completă cu o înjurătură, spunând pe şleau ce i-ar face ei, dacă ar prinde-o singură în parc.

Scaunul de sub Magda zbură în aceeaşi clipă. Fata ţâşnise în picioare, degetele ei lungi se frământau repede, ameninţător.

— Calm, fetiţo, culm! Ştiu că ţi-ar place să ne vezi ciomăgiţi de tipul de-afară, dar n-aveţi voie!... Aia e! N-aveţi voie să bateţi, frumoşilor!

Ar fi vrut să mai spună ceva, dar Magda o pornise spre ei cu paşi mari, cu pletele negre fluturând. Automat, cei doi se ridicară în picioare, parcă hipnotizaţi.

Ceea ce urmă fu apoi copleşitor şi năvalnic. O palmă! Fulgerătoare. Cu dreapta, celui din dreapta ei. Altă palmă! Năprasnică! Cu stânga, celuilalt! Dumitrescu, care intrase pe uşă chiar în clipa aceea, înmărmuri. Magda îi spusese că a făcut mult sport, că făcuse judo încă înainte de a intra în securitate, dar nu-şi imaginase vreodată că din braţul subţire al unei femei pot porni asemenea lovituri, date cu o forţă, nervoasă desigur, repezi, teribile, ca două laterale de box. O fracţiune de secundă colonelul avusese impresia că vede o pisică mare dând repede cu labele într-o minge. Nu fusese însă o joacă. Cele două capete se clătinaseră pe umeri ca două nuci de cocos, realmente zdruncinate de palmele primite. Tinerii aduşi pentru cercetare priveau năuci, parcă subit idiotizaţi.

— Magda, spuse colonelul cu vocea sa egală şi indiferentă, Stoenescu vrea să-ţi spună ceva la telefon.

Magda se întoarse cu ochii încă arzând, aruncă spre colonel o privire, spre cei doi alta, parcă nu-i venea încă să plece, porni totuşi spre uşă cu paşi iuţi. Dumitrescu luă dosarul de pe masă şi se întoarse spre cei doi.

— De ce v-aţi ridicat în picioare? întrebă el. Jos!

Tinerii se aşezară imediat, uimitor de cuminţi.

— Să nu vă mişcaţi de-acolo până nu venim, avertiză colonelul. Şi ieşi cu pas liniştit, închizând uşa.

Magda îl aştepta în fotoliu frământându-şi degetele lungi şi subţiri. Se uita ţintă la cristalul mesei din faţa ei. Dumitrescu îşi aprinse o ţigară, stăpânindu-se să nu pufnească în râs. Apoi păru deodată îngrijorat. Cu o săptămână în urmă îi spusese Magdei cum dăduse el o palmă cuiva, asta însă în urmă cu ani, într-o împrejurare deosebită. Nu greşise cumva spunându-i? Scena din camera alăturată, înainte de a intra el şi-o imagina destul de clar, ştia la ce se poate aştepta de la cele două *personaje* netunse. Ce s-o întrebe?

— Ştii, începu el şi îşi ţuguie buzele după obicei, îmi aduc aminte că

m-ai întrebat chiar a doua zi după ce ai venit în serviciul ăsta cât e de adevărat ce se spune despre *metodele neortodoxe* care s-au folosit cândva în anchetele de securitate. Îţi aminteşti?

Magda tăcea.

— M-ai întrebat, reluă rar colonelul, dacă am bătut şi eu. Ţi-am spus că da, şi ai părut foarte contrariată. Mi-am dat seama că îţi făcusem altă impresie, că te-am dezamăgit profund. E adevărat?

— Am fost jignită că femeie şi am reacţionat cum aş fi reacţionat oriunde şi oricând! Asta e tot!

Colonelul îşi umflă iarăşi obrajii şi dădu din cap afirmativ, părând că înţelege perfect.

— Dar nu-i deloc *asta tot!* zise el. Acum erai ofiţer de securitate şi ăia doi erau aduşi pentru cercetări. Linişteşte-te, spuse el hotărât. Nu-ţi mai frământa degetele şi lasă maxilarele în pace. Trebuie să înveţi ca pe faţa ta să nu se vadă nimic din ce simţi. Absolut nimic!

— Nu voi accepta niciodată să fiu jignită de cineva, declară deodată Magda, pe un ton suspect de liniştit. Oricine ar fi el. Iar acum am acţionat aşa cum...

Dumitrescu strivi ţigara în scrumieră.

— Am să-ţi spun o poveste, începu el.

De data asta însă Magda nu părea deloc dispusă să asculte o poveste.

— Nu vreau, să-mi spuneţi nici o poveste, ripostă ea. Pedepsiţi-mă dacă am greşit, dar...

— Nu fi obraznică, făcu moale Dumitrescu, cu liniştea aceea ciudată şi dezarmantă a vocii lui.

Şi Magda se încruntă, dar tăcu. Spuse apoi încet, ca o scuză:

— Ăia doi aşteaptă! Au să creadă că...

— Să aştepte!

Dumitrescu caută altă ţigară, o aprinse, continuă:

— Dumneata *nu ţi-ai putut stăpâni nervii,* pentru că două lichele te-au insultat. Bun, bine, înţeleg, au fost nişte măgari, te-au jignit ca femeie şi i-ai pus la punct. Dar cum de nu accepţi, tocmai dumneata, că nişte oameni care fuseseră schingiuiţi în beciurile siguranţei, care n-aveau de unde să ştie atunci cum se conduce o anchetă... nu-şi puteau stăpâni nici ei nervii?

— Dar nu e nici o legătură! se indignă Magda. V-am spus că nu accept lovirea unui om ca metodă de a obţine de la el o declaraţie! Nu ca moment de...

— Termină odată cu *metoda* asta! se enervă colonelul. Prima bătaie pe care am tras-o cuiva, dar bătaie, nu aşa, am să-ţi povestesc cum a fost. Dacă erai în locul meu şi nu procedai la fel... nu procedai bine! Cel puţin asta e părerea pe care am avut-o atunci, pe care o am acum şi pe care n-am să mi-o schimb!

— Înseamnă că...

— Ascultă, Magda! Primisem sarcina să intru în securitate cum ar fi azi şi peste două săptămâni eram în munţi. N-am să-ţi descriu pândele de noapte, nici şuieratul gloanţelor, n-am să-ţi vorbesc nici de ciobanii terorizaţi ori maltrataţi pe care îi întâlneam în drum; nici de întoarcerile din munţi, când nevestele se adunau şi ne aşteptau plângând, neştiind pe care dintre noi o să-l aducem pe braţe. Sunt lucruri pe care n-ai cum să ţi le imaginezi, dacă nu le-ai trăit. Îţi spun doar că am aşteptat noaptea, şase ore, într-un dulap eu şi colegul meu sub o laviţă, până a venit cel pe care îl aşteptam. La un popă a venit. Înţelegi, dacă-i şoptea ceva popa, ne curăţa cu o rafală de automat pe amândoi... Nu i-a spus! L-am prins, după ce-l urmărisem trei săptămâni, după ce omorâse şi jefuise. L-am prins. Viu, fără o zgârietură. L-am dus la postul de miliţie şi mi-a râs în nas. Mi-a zis că nu-mi va spune nimic, orice i-aş face. Că ştie unde vor ataca a doua zi camarazii lui, dar că nu-mi va spune *nici dacă-l omor.* Nu l-am omorât. L-am bătut. Nu învăţasem cum se face o anchetă decât la siguranţă, când mă bătuseră. Domni cu şcoli speciale, de anchetatori. Individul din faţa mea era tot un domn cu şcoală înaltă. Făcuse în Germania studii de contraspionaj. În noaptea aia am învăţat de la el cam toate metodele de contraspionaj care există de când lumea... Asta a fost şcoala mea în primii ani de meserie. Pentru că a spus domnul acela tot... Şi de locul unde voiau să jefuiască şi să pună foc camarazii lui... Şi de locurile unde aveau arme ascunse, paraşute din străinătate, tot, tot!

În scrumieră, a doua ţigară se stinsese. Dumitrescu aprinse alta.

— N-am fost niciodată partizan al bătăii, Magda. Ca *metodă,* bătaia e abjectă şi umilitoare şi mai cum vrei! Azi! Atunci însă… Pot să-ţi spun doar atât: Că nu regret nici o palmă pe care am dat-o cuiva.

— S-au făcut totuşi greşeli grosolane, obiectă Magda. Ştiţi asta! Sunt oameni care au fost închişi şi bătuţi pe nedrept! N-au uitat. Aşa ceva nu se poate uita! Am vorbit ieri cu unul dintre oamenii aceia! Orice îi spuneam se lovea de un zid! A început să tremure din tot corpul din clipa în care i-am spus de unde sunt. Un tremur nervos, înnebunitor! Cum a fost posibil?! Cum s-a...?!

— Nu ţipa, spuse încet Dumitrescu. Şi fii fericită că nu ştii cum a fost posibil... N-au acţionat atunci cei ce fuseseră în munţi. Ci alţii... Care loveau şi condamnau din laşitate... Colonelul surâse şi adăugă: Care m-au anchetat şi pe mine.

— Pe dumneavoastră?!!

— Da, spuse Dumitrescu simplu. Manifestam *tendinţe de pactizare cu duşmanul!* Am fost purtat cu ochelari negri la ochi şi închis în... Eh! Asta e altă poveste, am să ţi-o spun altădată sau, mai bine, n-am să ţi-o spun niciodată.

Colonelul strâmbă din nas şi completă:

— E jegoasă. Prea jegoasă. Să revenim la *copiii* de dincolo, da?

Magda rămase cu ochii la părul alb al colonelului.

— Nu mai intru, zise ea încet.

— Ba da, apăsă Dumitrescu pe *da.* Cu fruntea sus. Surâzătoare! Aşa ai să intri. Ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Ai să-mi spui că *îţi pare bine că l-au prins şi pe ăla* şi ai să te aşezi la masă, lângă mine, cu ochii senini ca o zi de primăvara! De acord că pentru asta ar fi fost mai nimerit să-ţi spun o poveste veselă, numai că poveşti vesele nu prea ştiu.

— Nu cred că am să pot, şovăi Magda.

— E necesar, zise sec Dumitrescu. Ai să poţi! Dacă vei proceda aşa, ancheta se va termina într-un sfert de oră. Şi vom afla cine i-a îndemnat să facă ce-au făcut.

Magda părea că se gândeşte la ceva. Înclină uşor capul, îi privi pe colonel cu atenţie şi zâmbi, ochii albaştri căpătaseră o expresie şmecheră:

— Înseamnă că nu consideraţi că am făcut o greşeală prea mare pleznindu-i?! Din moment ce vreţi să speculaţi greşeala mea pentru a...

— Tu speculezi, râse Dumitrescu. Ai făcut o greşeală, asupra acestei afirmaţii nu revin. Dar dacă tot ai făcut-o... ar fi o prostie să nu profităm de ea pentru a grăbi puţin lucrurile.

Rămăsese cu mâna pe clanţă şi adăugă cu dezgust înainte de a deschide uşa:

— Din păcate, există şi oameni care înţeleg mai uşor de bătaie. Care-ţi râd în nas, pentru că te cred slab, atunci când le vorbeşti omeneşte, în loc să-i loveşti. Probabil pentru că părinţii nu i-au atins niciodată în viaţă... atunci când era necesar!... Şi, dracu s-o ia de treabă. În cazul ăstora doi, mi se pare că era necesar...

10. O AFACERE FOARTE RENTABILĂ

— Intră, intră, Lars!

În mijlocul camerei lui Ward era o vază imensă, din care ieşea un fum înecăcios. Lars rămase o clipă trăsnit, îşi aminti de discuţia purtată în urmă cu o săptămână cu Giulio, de eschivările lui Ward de a-l primi să discute în ultimul timp. Intră, închise uşa şi întrebă nedumerit:

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic rău, explică Ward, punând o nouă hârtie pe care o cercetase numai în vaza ce servea drept crematoriu.

— Cum nimic? Ne dizolvăm sau ne mutăm iar?

— Nu! Fuzionăm doar, râse Ward. Cu Tels. Toată lumea fuzionează, e la modă. Alaltăieri au fuzionat toate firmele de conserve din oraş.

Lars se întrebă dacă nu era o glumă. Sau dacă Ward voia să-l umilească profesional, comparând firmele de conserve cu activitatea lui. Înţelese apoi că era simpla şi năucitoarea realitate, singura la care nu s-ar fi aşteptat, pricepu abia acum refuzul net al lui Giulio de-a participa la o operaţiune care viza serviciul lui Tels. Aşadar Giulio ştia! Fuzionare cu Tels?! Lars se crispă ca şi cum ar fi primit vestea că serviciul lor urma să treacă la producţia de şerpi cu clopoţei dresaţi pentru investigaţii discrete. În faţa ochilor îi juca imaginea de buldog obtuz a lui Tels, apoi, dintr-o dată, îi reveni în minte imaginea Ritei.

— Nu spui nimic, Lars?

Aşadar, pe Rata o ucisese chiar degeaba! Ea intuise fuzionarea asta sau...

La dracu! Tels avea să-i plătească poliţa, îi lichidase deci o agentă bună şi... nu era numai atât. De câte ori nu torpilase el, Lars acţiunile oamenilor lui Tels! Buldogul ăla n-avea să uite nimic. Avea să digere întregul lor serviciu, fără nici o acuzaţie făţişă, fără nici o motivare, trimiţându-i în acţiuni de la început compromise, ori oferindu-i ca momeală, ca oameni de sacrificiu! Iar Ward? Ward era complet tâmpit? Nu înţelegea nimic?

Lars urmări mişcările repezi, parcă întinerite, cu care patronul său punea pe foc document după document, hârtii importante, care centralizau date, pentru care agenţii săi trăiseră ceasuri de groază. Sau muriseră. Erau desigur hârtii neplăcute pentru oamenii lui Tels care aveau să-şi vâre de-acum nasul peste tot.

— E o afacere foarte rentabilă, explică Ward. Nu va mai fi nevoie să investim bani în tehnică, ei au tot ce trebuie, Tels m-a condus chiar prin centrala lor, ştii? Au chiar şi un computer de ultim tip! Îţi dai seama, Lars, nu-mi vei mai bate capul nici cu maşinile noastre care demarează prea lent, eu n-am să te mai sâcâi cu economiile de remunerare a reţelei acum gata, am devenit un simplu acţionar. Rămân la conducerea serviciului doar onorific. Dumneata vei fi totul, ai mână liberă, absolut liberă.

— Eu?!

— Da, e una din clauzele contractului. Tels te apreciază foarte mult. Totul rămâne aşa cum a fost, serviciile noastre vor acţiona independent, coordonându-şi doar informaţiile şi acţiunile, fără să se amestece cu nimic în casa noastră.

De-asta îţi arzi hârtiile! fu gata să scape Lars. Simţi apoi cum mâna i se mişca involuntar spre spate, căutând locul unde, sub centură, stătea un revolver nou nouţ, pe care încă nici nu-l probase. Ce-ar fi fost să-l probeze acum? Ward i se părea o ţintă excelentă.

— Eu nu voi lucra niciodată cu Tels, spuse Lars cu glas scăzut, dar ferm.

— Nu te sfătuiesc să faci obstrucţii, râse înveselit Ward. Închipuie-ţi, Tels pretinde că are probe foarte sigure asupra unei crime pe care ai săvârşit-o acum câteva zile. Au aplanat lucrurile, spun ei, doar în semn de simpatie faţă de dumneata. Eu nu cred, desigur, că ai fi săvârşit chiar aşa ceva, dar cu probele astea ştii cum e. Ei zic că le au. Şi mai ştii că printre magistraţi sunt câţiva care nu te agreează prea mult. Nu te-aş sfătui deci să faci o asemenea prostie, ăăă, să refuzi adică. Mi-ar dăuna şi mie, crede-mă, dragă Lars, mi-ar dăuna foarte mult. Mda! încheie Ward punând pe foc ultimul document dintr-o mapă. N-ai să-mi faci greutăţi tocmai dumneata, nu-i aşa?

…….

— Cu domnul Karten, vă rog!

— Cine e la telefon?

— Doctor Lewis.

La capătul celălalt al firului vocea necunoscutului ezită. Se auzi apoi o bolboroseală nedistinctă, care părea să fie *Aţi greşit* sau ceva asemănător şi telefonul fu închis. Lewis privi receptorul contrariat, refăcu numărul la care sunase fără rezultat de mai multe ori până atunci, începu direct:

— O femeie în stare gravă aste internată în clinica mea. A rostit un singur nume şi un număr de telefon. Acesta! E... o rudă a domnului Karten.

Urmă o mică pauză, apoi aceeaşi voce care-i spusese că a greşit mormăi înciudată:

— Aşteptaţi puţin!

Se auzi trântirea receptorului pe masă şi trecu un timp lung încât Lewis se întrebă dacă telefonul nu fusese din nou închis. Apoi o altă voce puternică, spuse pe un ton care se voia amabil:

— Bună ziua, doctore Lewis.

— Domnul Karten?

— Nu. Domnul Karten nu mai lucrează la noi. Despre ce femeie este vorba?

— Soţia lui.

— A!... Unde este clinica dumneavoastră?

Lewis dădu adresa şi încheie:

— Credeţi că îl puteţi găsi urgent pe domnul Karten?

— Îmi pare rău, dar aflu chiar acum că domnul Karten a murit într-un accident, în urmă cu două săptămâni. Regret, doctore! La revedere.

Telefonul fusese închis din nou. O mână se întinse peste umărul lui Lewis, luă receptorul, îl puse în furcă cu o mişcare pedantă. Doctorul tresări fără să vrea, nu băgase de seamă când intrase în cameră celălalt. Întoarse capul şi descoperi un bărbat mai mult mărunt, cu o bărbiţă ca de ţap. Ochelarii cu rame groase îi împrumutau un aer de savant, dar nasul adus şi buzele subţiri, trăsăturile foarte neregulate vorbeau destul de urât despre caracterul necunoscutului.

— Ai făcut rău că ai telefonat, domnule Lewis.

— Cine eşti dumneata? se indignă doctorul.

— Ce păcat că oamenii talentaţi nu au de regulă pic de cuvânt, medită noul venit. Fusese vorba, continuă el pe un ton insinuant, ca despre orice caz *deocheat* să mă anunţi pe mine în primul rând.

— Cine sunteţi? întrebă din nou Lewis, dar mai nesigur.

— Rons! Doctor Rons, spuse celălalt aprinzând o ţigară.

Lewis îşi aminti că în urmă cu circa cinci, şase ani, numele acesta făcuse vâlvă, ziarele scriseseră mult despre nişte experienţe stranii care se efectuaseră în clinica de psihiatrie a acestui doctor Rons, căruia i se interzisese să mai profeseze. Nu era însă numai atât. Mai auzise de numele lui Rons anul trecut, într-o împrejurare tristă, penibilă, când fusese la un pas de a-şi pierde clinica, chiar dacă personal nu purta nici o vină.

— Ţi s-a spus doar că eu aflu întotdeauna tot, nu? reluă zâmbitor Rons. Şi că nu-mi plac oamenii care încearcă să mă trişeze.

Lewis tăcea. Faţa prelungă, frumoasă, cu profil de medalie i se albise complet.

…….

Când fu sigur că a scăpat de orice posibilă *coadă* pe care Tels i-ar fi pus-o, Lars luă un taxi şi dădu şoferului o adresă dintr-un cartier mărginaş al oraşului. În noaptea care urma era de preferat să nu se ştie unde e. Nu putea aprecia exact cum aveau să reacţioneze oamenii lui Tels şi chiar Ward, în urma respingerii propunerii de *fuzionare.* Aşa

că Lars hotărî să-şi petreacă noaptea la o veche agentă de-a sa, o mulatră frumoasă, pe care nu o mai angrenase de mult în nici o activitate informativă.

Aşteptă până ce taxiul dispăru după colţ, trecu printr-un gang în altă stradă, parcurse alte două străduţe şi sună la uşa unei mici vile. Agatha era acasă, singură, din fericire! Îl primi cu o notă de suspiciune, dar Lars o linişti anunţând-o din primul moment că nu era vorba de nici o *operaţiune*, voia pur şi simplu să petreacă seara împreună.

— Chiar? şi faţa femeii se lumină dintr-o dată.

— Chiar, râse Lars, strecurându-şi mâna puternică după talia subţire a mulatrei şi adăugă bine dispus, nu ştia nici el pentru ce: Nu eşti tu bună de altceva!

Numai două ore mai târziu, când Lars ieşea din baie într-un elegant halat de casă, se găsi în faţa a două revolvere îndreptate asupra lui. Agatha dispăruse fără urmă. Cei doi poliţişti se legitimară şi, uzând de toate formulele legale, îl invitară să-i urmeze la secţie, pentru motivul că ar fi comis *două* crime.

Lars realiză în sfârşit pentru ce Agatha se scuzase puţin după venirea lui şi mersese la o vecină, care *avea un copil bolnav*. Ea îi telefonase desigur lui Tels, altminteri nimeni nu l-ar fi putut descoperi aici. Aşadar, Agatha...

Îşi aminti că şi agentul său, la care lăsase în păstrare pistolul cu care trăsese în Rita, fusese găsit cu o uimitoare rapiditate. Era clar, cineva din centrala serviciului lor, poate Giulio, dacă nu cumva chiar Ward, lucrase în secret cu Tels, încă înainte de fuzionare. Tels plătea bine şi prompt.

Aşadar, Tels hotărâse să treacă la represalii în cazul lui şi încă urgent, îl aştepta probabil acum *pentru a rediscuta de pe altă poziţie,* gândi Lars, în timp ce se îmbrăca foarte calm. Şi, fără un cuvânt, îşi întinse mâinile pentru a i se pune cătuşele. În ultimul moment îi veni ideea să le facă una din figurile de mare efect pe care o exersase mult şi care ar fi constat în neutralizarea simultană a ambilor poliţişti. Îi reuşise întotdeauna figura asta în sălile de antrenament, ba de două ori şi în afara lor. Dar atunci era cu aproape zece ani mai tânăr... Aşa că, surâzând şters, Lars simţi cum brăţările de oţel îi prindeau încheieturile mâinilor.

Ieşi din casă şi urcă în maşina poliţiei cu pas obosit, de bătrân. Constatase că Agatha era a doua femeie care îl trăda; şi asta într-un răstimp mai scurt de o lună...

11. VIKINGUL CU OCHI ISCODITORI

— Şi l-ai găsit pe tânărul acela? întrebă colonelul Dumitrescu în timp ce răsfoia corespondenţa.

— Da, spuse Magda parcă puţin plictisită. Un tip de treabă... talentat, dar prea emotiv. Nu-i ce ne trebuie! Nu, nu-i deloc.

Faţa colonelului se întunecă. De când lucrau împreună, descoperise că Magda obişnuia să rezume rezultatul investigaţiilor ei la câteva propoziţii seci şi să emită concluzii proprii, definitive, cu convingerea începătorului. Mai rău era că obişnuia şi *să sară peste cal,* făcând întotdeauna mai mult decât i se ceruse, mergând pe o *idee proprie,* care putea însemna... ratarea acţiunii de bază. Ca şi acum.

— Ai şi discutat cu el, deci?

— Da. La uzină.

— De ce? Trebuia doar să-l identifici, se supără Dumitrescu, răsfoind prin hârtii.

— A, n-aveţi grijă, m-am prezentat acolo drept ziaristă.

— Cum?!

— Foarte simplu, explică Magda, înţelegând că pe Dumitrescu îl interesa procedeul. Cu un aparat fotografic de gât, fluturându-i portarului pe sub nas legitimaţia de la bibliotecă şi spunând *presa!*...

— Şi te-a lăsat să intri?!

— A dat şi telefon la personal. Când am ajuns acolo, eram deja aşteptată şi de inginerul şef, speriaţi că vreau să scriu ceva critic. Fuseseră scuturaţi într-un foileton cu o săptămână în urmă. Dacă le-am spus că vreau să-i iau doar un interviu inginerului inovator Peter Klein au răsuflat uşuraţi, nu mi-au cerut legitimaţie, delegaţie, nimic, mi-au pus imediat la dispoziţie o cameră şi l-au chemat. Cred că tipii ar trebui muştruluiţi serios pentru lipsă de vigilenţă.

— De ce n-ai folosit legitimaţia de ofiţer?

Magda nu răspunse numaidecât. Se ridică din fotoliul în care stătuse şi făcu câţiva paşi, răsucind pe deget inelul cu piatră albastră, singura bijuterie pe care o purta.

— Când eram în anul patru, începu ea aparent fără legătură, am făcut practică la o uzină. Într-o zi, un salariat a fost chemat la directorul adjunct. Pentru *o problemă.* Înainte de a veni înapoi în secţie, toţi aflaseră că omul *are ceva cu securitatea.* Naiba ştie cum, dar lucrurile astea *transpiră.* Am socotit că în cazul ăsta nu trebuie să

transpire nimic.

— Şi lui Peter tot ziaristă i-ai spus că eşti?

— Bineînţeles. Vreţi să vă raportez detaliat?

— Să semnez întâi astea, mormăi Dumitrescu. Te rog doar ca pe viitor, când vrei să întreprinzi ceva în genul ăsta, să mă înştiinţezi şi pe mine!

— Dar am făcut totodată o verificare a modului în care se pătrunde în uzină, nu? se miră cu sinceritate Magda. Cu ce am greşit?

— Bine, bine, conchise Dumitrescu pe tonul *s-o lăsăm moartă.* Am spus doar să mă înştiinţezi. Am să văd eu chiar azi cum merg lucrurile la uzina ăia.

Magda ridică nemulţumită din umeri, oftă şi se aşeză din nou în fotoliu, cu un aer posomorât. O irita desigur că tot ce făcea se dovedea până la urmă *greşit, imprudent,* ori *foarte rău.* Iar ea era ferm convinsă că procedează de fiecare dată foarte bine, îşi imagină Dumitrescu, privind-o fugar, îi amintea de altă fată care intrase în securitate foarte entuziastă şi care *dezertase* după trei săptămâni. Era la fel de frumoasă.

Povestea asta cu Peter Klein începuse în urmă cu o săptămână şi era legată indirect de un anume Albert, cel care încercase şantajul soldat cu nefericita întâmplare a cărei victimă fusese fata doctorului. Nu reuşiseră să-l mai prindă în ţară, descrierea *puştilor cu feţe ca în reclamele pentru lapte praf* fusese incertă, se contraziceau până şi asupra culorii ochilor *mentorului* lor. De la acest Albert ajunseseră însă la un bătrân administrator, Matei, pe care-l prinseseră în momentul în care încerca să predea nişte informaţii unei femei, Adina Berescu. Numai că femeia căreia îi predase informaţiile Matei în seara aceea nu fusese Adina, amanta lui Albert, ci Magda. Informaţiile culese de Matei nu valorau mare lucru, dar rezulta că ar fi urmat să culeagă altele, importante.

Era o afacere tare încâlcită. Identificată discret, Adina Berescu se dovedise a fi o femeie sclipitor de frumoasă, de 30 de ani, fosta soţie a doctorului Berescu. Până la căsătoria cu doctorul, om de o rară probitate profesională, Adina dusese o viaţă agitată, intrase în relaţii cu tot soiul de indivizi, se bănuia că făcuse şi ceva contrabandă, fără a se putea proba însă niciodată nimic. Apoi, brusc, după căsătoria cu doctorul Berescu, Adina devenise o soţie model şi o contabilă conştiincioasă, foarte apreciată de colegi. Berescu însă murise în mod bizar, un an doar după ce se însurase. La mare, unde plecase fără iubita soţie, de care bătrânul doctor nu se despărţise până atunci nici două zile. O apoplexie. Cercetările întreprinse asupra Adinei, care rămânea posesoarea unei splendide vile, nu ajunseseră la nici un rezultat, femeia ducând mai departe o viaţă simplă, extrem de rezervată.

Şi acum, acest Matei declara că Albert îl atrăsese, prin şantaj, la o activitate de culegere de informaţii, că ar fi urmat ca datele obţinute să i le dea Adinei, care era prietena lui Albert.

Bătrânul administrator nu era uşă de biserică. Lucrase în urmă cu ani pentru un serviciu de informaţii străin, fapt stabilit de Dumitrescu fără echivoc. Asta se întâmplase demult, dar Matei nu uitase ce trebuie să facă un agent când e prins predând informaţii, aşa că declarase fără ocolişuri tot ce ştia, pentru a avea circumstanţe atenuante. Declarase inclusiv faptul că i se ceruse să facă rost de-un *pianist* şi că îi fusese indicat *pentru studiu* în acest, sens, un anume Peter Klein.

Ultimă declaraţie era foarte importantă. Desigur nu Albert, ci Adina era în căutarea unui *pianist,* adică a unui transmisionist radio. Însemna că femeia dorea să stabilească cu *centrul* pentru care lucra se vede mai demult, o legătură permanentă, operativă, care să nu mai depindă de vizitele în România ale lui Albert. Ceea ce mai departe însemna că Adina socotise încheiată perioada de *conservare,* în care căsătoria cu doctorul fusese doar un punct din plan, şi *trecea la atac,* că găsise, ori era pe punctul de a găsi, o sursă informativă bună, exploatabilă timp îndelungat; ori că deja îşi formase *o reţea!*...

Toate aceste ipoteze nu clarificau însă cazul. Creau în schimb o perspectivă frumoasă, având în vedere că acum cunoşteau identitatea probabilă a unui foarte important pion: radistul. De ce îl vizaseră însă pe acel Peter? Şi cine era Peter, unde lucra?

Matei făcuse cunoştinţă cu Peter la un lactobar, pe care îl frecventau, dar nu ştia nici unde domiciliază, nici dacă lucra undeva acel Peter Klein. Magda însă îl găsise, şi stabilise că inginerul Peter Klein, de 26 de ani, fire retrasă, iubitor de muzică şi singurătate, era radioamator!...

Ideile Mantiei începuseră să se contureze din clipa aceea foarte clar, cu repeziciune. Prin mâna lui Peter Klein urmau să treacă toate informaţiile pe care Adina le aduna, ba şi instrucţiunile *centrului!* Bun! Deci cu Peter trebuia să se discute! După planul Magdei, el trebuia îndemnat să se lase recrutat de Adina şi Matei, urmând să joace apoi un rol dublu, prefăcându-se îndrăgostit de Adina, ori ahtiat după bani, ori orice altceva, hotărâse Magda, convinsă că un asemenea joc era ceva simplu, că informaţiile către centru şi instrucţiunile centrului se pot substitui şi falsifica de ea cu uşurinţă. Teoretic, totul părea perfect; şi tocmai de-aia planul nu-i plăcea lui Dumitrescu.

— Îmi trebuie un şmecher pentru operaţiunea asta! începu ea direct, când colonelul împinse în sfârşit în faţă hârtiile din dosar. Mă înţelegeţi?

— Nu, făcu morocănos Dumitrescu.

— Un om care să joace corect cu Adina rolul de transmisionist trebuie să fie un om care să mintă privind-o în ochi, un tip

imperturbabil, curajos, inventiv, cu fler şi talent de actor.

— Şi!

— Şi Peter roşeşte ca o fetiţă când pun mâna pe mâna lui, se bâlbâie cum îl scoţi din problemele tehnice, pare a iubi doar muzica uşoară şi cărţile de aventuri.

— Înseamnă că are totuşi o tangenţă cu rolul pe care vrei să i-l dai, nu? Cărţile! surâse Dumitrescu, pe care convingerea cu care vorbea Magda îl amuza. De fapt luase deja alte măsuri pentru a limita şi proba activitatea Adinei. Matei - care se dovedise sincer şi care nu transmisese practic informaţii - fusese eliberat, dar pus într-o supraveghere discretă, Adina la fel.

— Nu. Pare mai repede o fugă într-o lume fictivă, perora Magda. A omului nefăcut pentru acţiune. Peter e un romantic. Pentru planul ăsta am nevoie de un om cu sânge rece. Peter trebuie substituit. Până nu-l recrutează Adina! Cu altcineva care *să pară* a fi Peter.

— Deci un şmecher cu sânge rece, foarte cinstit, curajos, cu fler şi talent de actor, care să fie eventual inginer, eventual şi radioamator, care să ştie germana...

— Şi să semene fizic cu Peter! încheie Magda cu cea mai mare seriozitate. Sunt foarte importante aceste calităţi. Aş vrea să facem un joc lung cu Adina, eventual de luni, poate un an! Vă daţi seama că am putea afla foarte multe, controlând tot timpul activitatea grupului lor.

— Foarte bine, aprecie colonelul. Găseşte un asemenea om şi după aia mai vorbim, conchise el considerând că discuţia era astfel terminată:

— Cred că l-am găsit, spuse atunci Magda, scăzând vocea.

Dumitrescu închise dosarul, se ridică în picioare. O privi cu atenţie.

— Cine-i ăla? se posomorî el.

— Îl cheamă Zeţaru, Vlad Zeţaru, e căpitan de securitate şi lucrează la un inspectorat judeţean. Ieri mai era în Bucureşti, în ultima zi de concediu.

— Cum v-aţi cunoscut?

— Nu ne-am cunoscut, l-am văzut jucând volei. La ştrandul nostru. Juca splendid. Vă asigur că e omul care ne trebuie.

Dumitrescu tăcu, îşi aprinse o ţigară. Această Magda uneori îl uimea. Avea o inteligenţă nativă, spontaneitate şi rapiditate în reacţii. Se descurca în general întotdeauna, chiar dacă făcea repetate greşeli mărunte, specifice începutului şi probabil, urmare a filmelor văzute. Alteori însă, ca acum, Magda se entuziasma subit de o idee fantezistă, pur aiurită, copilărească şi atunci colonelul se gândea dacă maiorul Stoenescu n-avea dreptate spunând că *femeile nu sunt făcute pentru munca de contra-informaţii şi Magda cu atât mai puţin.* Nu cumva se înamorase de acest Vlad Zeţaru şi acum voia să-l aducă în Bucureşti?

— Credeţi că vorbesc prostii, nu-i aşa? întrebă Magda.

— Da, zise colonelul fără menajamente.

— De ce?

— În primul rând e caraghios să-mi spui că un om are toate calităţile pe care le-ai înşirat, pentru că *joacă volei splendid!*

— Şi în al doilea rând? se interesă Mag'da.

— În al doilea rând, nu este exclus ca Albert sau Adina să aibă la uzina unde lucrează Peter încă un om, care i-a furnizat primele informaţii despre acel Peter, deci care să-l cunoască. Sau să-i fi înregistrat stilul de emisie sau altele, sau altele. Poate îl cunoaşte chiar Adina. Substituirea unui om deja studiat de un serviciu străin e o treabă foarte complicată, Magda, care nu se face atât de uşor cum ai citit tu în romane sau chiar în sintezele de aici. O sinteză nu poate reda niciodată toată complexitatea cazului, se enervă el, nu-l putem machia pe acel Vlad Zeţarul *ca să-i pară Adinei, Peter!*

— Bon! zise Magda şi se ridică iarăşi din fotoliu, începând să se plimbe prin cameră. S-o luăm cu *în primul rând.* L-am văzut jucând volei pe acest Vlad şi pot să vă spun despre el următoarele: caracter flegmatic, reflexe excelente, calm desăvârşit, hotărâre, îndemânare, inteligenţă, nu vă uitaţi la mine aşa, nu m-am îndrăgostit de el, nu pot să sufăr bărbaţii cu ochii verzi şi mai ales încrezuţi. Adică... nu-i genul meu, zise Magda, amintindu-şi că şi colonelul avea ochii verzi. Pentru că e un tip încrezut acest Zeţaru! Şi cam afemeiat, bănuiesc!

— De asta tot din modul cum juca volei ţi-ai dat seama?

— Nu. Din modul în care le trata pe puştoaicele care roiau în jurul lui. Avea un zâmbet dispreţuitor, care se pare că nu-l părăseşte o clipă. Ceea ce nu-l va împiedica să joace rolul lui Peter. Vă spun, e făcut pentru aşa ceva şi ştie mai mult ca sigur nemţeşte.

— Asta de unde-o mai ştii?!

— E dintr-un judeţ unde se vorbeşte germana, m-ar mira ca un tip ca ăsta să nu fi învăţat. E un tip de viking cu ochi iscoditori, înţelegeţi? Aşa cum m-ar mira să nu se priceapă la tehnică şi la radio. Dacă nu-i chiar radioamator, poate învăţa, îşi poate însuşi *stilul* lui Peter. Şi asta se învaţă! În ce priveşte faptul că pe adevăratul Peter l-ar putea cunoaşte cineva din grupul Adinei ori chiar ea, ăsta... e un risc, desigur. Dar dacă l-a văzut cineva de la distanţă doar, asemănarea fizică dintre ei va fi suficientă. Zeţaru ăsta e tot un lungan blond la fel ca Peter. Dacă există totuşi cineva care a lucrat în aceeaşi uzină ori dacă Adina îl cunoaşte personal pe acel Peter Klein, ei bine, atunci... nu vor apela la Vlad şi combinaţia cade. Merită să încercăm, eu aşa zic, am avea toate firele lor în mână.

— Iar Adina îşi va da seama că vrem *să-i vârâm pe gât* un om de-al nostru. *Şi se va da la fund* pentru încă un an, doi. Şi cu asta am ratat totul. Nu pricepi?

Nu, Magda nu pricepea, îşi continuă pledoaria încă vreo zece

minute. Cum va fi Peter mutat la altă uzină şi adresă, cum îl va regăsi Adina în persoana lui Vlad şi aşa mai departe. Vorbea repede, repede ca o morişcă, ea, care de regulă se exprima monosilabic. Dumitrescu o asculta intrigat. În capul ei totul părea pus la punct, gândit în cele mai mici amănunte. Şi bineînţeles, tocmai pentru că era atât de bine pus la punct, planul îi plăcea colonelului din ce în ce mai puţin. Nu-i plăcea în primul rând pentru că nu era imposibil ca Adina să-l fi cunoscut ori chiar recrutat deja pe adevăratul Peter... Acest Vlad Zeţaru însă care *corespundea din toate punctele de vedere,* chiar dacă *nu putea ea suferi bărbaţii cu ochi verzi,* pentru că *nu erau genul ei,* începuse să-l intereseze pe Dumitrescu. Ce dracu se ascundea aici? Cine să fi fost individul ăla?...

Aşa că, două zile mai târziu, când terminase de rezolvat ceva în inspectoratul judeţean indicat de Magda, colonelul se interesă de candidatul la rolul de *pianist.*

— Aveţi pe-aici un oarecare Vlad Zeţaru, întrebă Dumitrescu abordând un aer nepăsător.

— Am avut. De ce? întrebă Manu, adjunctul securităţii locale.

— Ce s-a făcut?

— Mutat disciplinar la alt judeţ.

— Disciplinar! Îhî... Pentru ce?

— La noi tot disciplinar fusese mutat, zâmbi fostul şef al lui Zeţaru. Făcuse pariu cu nişte prieteni că o seduce pe nevasta unui cetăţean străin în şase ore.

— Şi-a reuşit? vru să ştie Dumitrescu.

— Da, dar cineva i-o şoptit *soţului inocent*; ăla a aflat că e vorba de-un ofiţer de-al nostru şi-a făcut mare tapaj pe chestia asta. Atunci l-au mutat pe Zeţaru la noi.

— Aha. Şi de aici?

— De-aici l-am mutat pentru că s-a bătut cu nişte nemţi în faţa unui restaurant. S-au luat pentru nişte fete, desigur. Între noi fie vorba, s-a descurcat bine, ăia erau patru zdrahoni, râse Manu, dar scandalul era scandal, l-am mutat iar, cu avertisment că la prima sancţiune va fi dat afară. E un tip care parcă-şi caută complicaţiile intenţionat.

— Treabă făcea?

— Asta da. Sincer vorbind, îmi pare rău de el. Eu sunt de-aici din oraş, născut, crescut, dar când mă interesa o persoană despre care dosarele nu spuneau nimic, apelam la Zeţaru, care lucra la noi doar de doi ani. Era un fel de creier electronic. Stătea câteva clipe privind în gol şi după aia începea rar: Păi, din câte ştiu, ăsta e fostul soţ al profesoarei Z. În prezent trăieşte cu X, care e puţin amestecată în afacerea aia cu aur, trebuie să fie urmărită de miliţie. Ar fi bine să luaţi legătura şi cu ofiţerul Y, domnul care vă interesează e prieten cu V, care e urmărit pentru relaţii suspecte cu A. S-ar mai putea afla câte

ceva despre el la barul teatrului, unde îşi petrece aproape toate serile între 21 şi 23. Uite, cam ăsta era Zeţaru, cunoştea aproape jumătate din oraş, ce-ţi spunea el... verificai şi era întocmai. De unde dracu ştia toate astea, când avea timp să le afle, nu ştiu.

— Ceva lucrări proprii a rezolvat? întrebă Dumitrescu.

— Da. Cât a stat la noi a condus două lucrări excelente. Printr-una au fost prevenite prejudicii de vreo douăzeci de milioane, în cealaltă, a rezolvat un dosar *cu barbă.* Şi altele.

— Totuşi l-aţi mutat disciplinar.

— Da, pentru că era şi impertinent. N-a vrut să recunoască în nici un chip că greşise, luându-se la bătaie în plin centru al oraşului cu străinii. Aşa cum nu recunoştea că greşise nici seducând-o pe nevasta ăluia. Când a fost pus în discuţia serviciului a spus doar: *Dacă mâine s-ar ivi o situaţie similară, aş face la fel.* Ei, nu poţi să ţii în unitate un tip ca ăsta nesancţionat? Dracu ştie mâine ce mai face!?

Dumitrescu nu răspunse, schimbă vorba. Şi plecă la inspectoratul unde fusese mutat Zeţaru.

— Aveţi pe-aici un anume căpitan Vlad Zeţaru, se interesă el tot în treacăt, după ce discutase alte lucruri.

Dar pe Genaru, şeful serviciului unde lucra indisciplinatul acum, tonul indiferent al colonelului nu-l păcăli. Îl ştia de mult pe Dumitrescu.

— Avem, dar nu prea ştim ce să facem cu el, e un scandalagiu, spuse Genaru încruntându-se şi Dumitrescu intui că, într-o discuţie telefonică amicală, omul cu care vorbea fusese informat, probabil de Manu, despre faptul că *Dumitrescu iar caută un ofiţer, pentru a-l lua la Bucureşti.* Vizitele colonelului erau suspecte în provincie. Deseori luase din judeţe câte un ofiţer bun pentru *vreo acţiune,* după care rareori ofiţerul era restituit judeţului. Mai repede rămânea în centrală.

— A fost de două ori mutat disciplinar şi mă tem că am să cam scap şi eu de el cât de curînd, argumentă acum Genaru. Ce-i? A mai făcut ceva?

— Mi-ar trebui un băiat descurcăreţ, atacă direct colonelul, care să ştie germană şi să se priceapă la radio.

— N-aş sfătui pe nimeni să-şi ia pe cap un om ca Zeţaru, medită evaziv şeful serviciului şi Dumitrescu înţelese că Magda nu se înşelase: Vlad ştia deci germană şi se pricepea la radio.

— A făcut ceva scandaluri şi pe-aici sau e cam leneş? se interesă Dumitrescu.

— Nu, dar nu vi-l dau, să ştiţi, deveni scorţos Genaru deodată. Nu vreau să ne facă de râs! Asta e!

Era clar, profesional Vlad era un ofiţer bun.

— Am aprobare să iau pentru acţiunea asta orice om, de oriunde, zise rar Dumitrescu. E o acţiune importantă.

— Dar e un indisciplinat! se înfurie Genaru. Vă spun că....

— Am o părere proprie despre indisciplinaţi. Unde poate fi găsit acest căpitan?

— Prin vreun bar! pufni şeful lui Zeţaru nemulţumit, aruncând o privire la ceas. Să trimit să-l caute?

— Nu. Am să-l caut eu. Are telefon acasă?

— N-are. Nu vrea să-şi pună. Dar locuieşte la doi paşi.

— Atunci am să fac vreo doi paşi, zise colonelul.

— Care e părerea aia despre indisciplinaţi? întrebă Genaru, după ce îl condusese pe Dumitrescu până la uşă.

Musafirul zâmbi, ca şi cum ar fi aşteptat întrebarea. Explică apoi plat:

— Indisciplinaţii mi se pare că sunt doar oamenii cărora şefii nu le folosesc cum trebuie energia. Poate şi fantezia.

Reflectă puţin şi completă cu o notă aproape didactică:

— Pe asemenea oameni îi deranjează lipsa de activitate... Eu mă angajez să fiu un şef bun.

Casa în care intra câteva minute mai târziu era o mică vilă în stil elveţian, curată ca un pahar. Îi deschise o bătrânică simpatică, plină de danteluţe şi panglicuţe, ca scoasă dintr-un film de epocă. Da, *domnul Vlad Zeţaru* era acasă. Dumitrescu urcă o mică scară interioară şi bătu la uşa camerei indicată de bătrână. Uşa se deschise larg şi în ea apăru un lungan în slip. Din prima clipă, Dumitrescu îl recunoscu după descrierea Magdei. Era întocmai. Un *tip de viking,* bronzat, cu păr blond, cam lung faţă de regulament. Ar fi putut fi considerat slăbănog dacă nu ar fi avut umeri şi pectorali de gimnast. De-asupra nasului drept cu nări largi, sprâncenele se ridicaseră cu un aer plictisit-mucalit. Zâmbetul semnalat da Magda strâmbă ironic gura cu buze cam subţiri.

— Poftiţi! zise sec lunganul şi-i făcu loc colonelului să intre în cameră, fără măcar să întrebe cine e.

Dumitrescu intră şi înţelese dintr-o privire că picase prost. Camera era destul de largă şi foarte luminoasă, patul mare grozav de deranjat. O altă uşă mică ascunsă într-un perete se deschise brusc şi un cap de fată cu nas cârn şi părul ud apăru:

— Vlad! chemă ea, dar dădu cu ochii de colonel, scoase un *Oh* şi se trase repede înapoi, trântind uşa.

Zeţaru aduna de pe jos nişte obiecte de lenjerie feminină, fără să se grăbească, deschise uşa şi le dădu fetei. Abia după aceea se scuză simplu:

— Iertaţi-mă o clipă! Şi-şi luă pantalonii şi-o cămaşă să le îmbrace.

Colonelul rămase în mijlocul camerei cu aerul lui bosumflat. Îşi roti privirea căutând parcă ceva. Nu erau prea multe de văzut. Două fotolii acoperite cu mici cergi miţoase, de un portocaliu cald. O bibliotecă

făcută din lanţuri şi sticlă, un şifonier într-o firidă, patul mare şi teribil de răvăşit, cărţi şi materiale fotografice aruncate peste tot.

Zeţaru se îmbrăcase, veni în faţa colonelului suflecându-şi din mers mânecile cămăşii roşii, cadrilate.

— Sunt colonelul... începu Dumitrescu.

— Dumitrescu, din Bucureşti, completă Zeţaru zâmbind.

— ...De unde mă cunoşti? întrebă Dumitrescu.

— De la o convocare, zise Vlad evaziv şi preciză chiar: Acum mi-am amintit. Ar fi vrut să mai adauge ceva, dar din camera de baie se auzi un ciocănit. Numai puţin, se scuză Zeţaru. Vă rog să luaţi loc. Şi dispăru în camera de baie.

O altă ciocănitură la fel de discretă se auzi în uşa care dădea în hol. Colonelul deschise. O puştoaică de vreo 12 ani anunţă cu o voce timidă:

— Pe... tovarăşul Zeţaru îl caută cineva la telefon. Zice că e urgent.

Dumitrescu aruncă o privire spre uşa prin care dispăruse cel căutat, ezită şi întrebă scurt:

— Unde-i telefonul?

— Aici, alături.

Colonelul ieşi în micul hol care se făcea în capul scărilor şi luă receptorul.

— Da.

— Alo, Vlad!? se auzi o voce tânără de femeie.

— Da, mormăi fără remuşcări Dumitrescu şi atunci îi fu dat să audă o păsărească ciudată:

— Col de cap aterizează acolo!

Col de cap?!... Apoi Dumitrescu înţelese, recunoscând în acelaşi timp vocea. Era a secretarei lui Genaru. *Col de cap,* în limbajul dactilografiei, trebuie că însemna el, adică un colonel din capitală. Şi desigur, nu era primul telefon, gândi Dumitrescu amintindu-şi că fata care venise să ia ceştile de cafea când era în biroul lui Genaru îl privise cu atenţie, când el se interesa de căpitanul Vlad Zeţaru. Desigur, îl prevenise atunci pe Vlad, că un *col de cap* se interesează de el.

— Bine, zise colonelul. În regulă.

La capătul celălalt al firului, o secundă, două, trei, fu linişte. Apoi vocea întrebă cu răsuflarea tăiată:

— Cine... cine e la aparat?

— *Col de cap,* zise plat Dumitrescu. Am aterizat cu maşina.

Şi închise telefonul. Înţelese apoi subit de unde era perfect informat Zeţaru de toate cancanurile din oraş, altminteri al dracului de utile într-o muncă de contrainformaţii. Avea probabil o sumedenie de simpatii feminine, de la care el culegea date cu zâmbetul pe buze, dând impresia că se amuză de micile lor bârfe. Metoda nu era nouă. O

parte din agenţii străini erau special instruiţi în acest scop. Ce-i drept, cu rezultate uneori excelente. Se părea că Vlad Zeţaru remarcase asta.

Colonelul reveni în cameră şi se instală într-un fotoliu. Din uşa micuţă a sălii de baie ieşi Zeţaru şi fata cu nas cârn, foarte *tip-top,* însă, de data aceasta, cu un aer al naibii de serios. Dacă o întâlneai pe stradă, ai fi zis că-i cea mai inocentă şi distantă făptură. Îl salută pe colonel cu un gest mic din cap şi o îndoitură scurtă a genunchilor, care se vedeau bine sub fusta miniaturizată. Apoi, foarte demnă, fata părăsi camera.

Zeţaru privi în urma ei, zâmbi şi se aşeză în cel de-al doilea fotoliu. Aştepta, cu sprâncenele ridicate.

Dumitrescu scoase un pachet de ţigări şi-l oferi.

— Vă mulţumesc, nu fumez, zise Zeţaru.

Se întinse apoi, fără a se ridica din fotoliu şi scoase de sub pat o scrumieră hoaţă, pe care o curăţă centrifugând resturile unei ţigări mânjite de ruj în cutia colectoare. O puse pe masă şi aşteptă iar, cu braţele tinere, lungi şi arămii aşezate liniştit pe marginea fotoliului.

Da, Magda nu se înşelase, gândi din nou Dumitrescu. Părea exact omul care le trebuia pentru o eventuală substituire. Dacă acea substituire ar fi fost să se realizeze. Până atunci colonelul nu se gândise niciodată serios la această idee. Dacă ar fi *curăţat* însă ideea Magdei de toate *detaliile tehnice* puerile?! O substituire era greoaie şi riscantă. Dar dacă de pildă i s-ar fi strecurat Adinei ideea că Peter este *nesigur*. Sau ar fi fost mutat temporar în alt oraş. Şi în locul lui... în raza vizuală a Adinei ar apărea acest... Eric, să zicem, tot radioamator!... întrebă moale, cu tonul lui aparent plat, fără nuanţe:

— Joci volei?

Nici o surpriză nu trecu prin ochii verzi ai bărbatului blond când răspunse simplu:

— Binişor!

S-ar fi părut că aceasta era cea mai firească întrebare care ar fi trebuit să i-o pună un colonel venit de la Bucureşti. Nici măcar nu clipise. Şi colonelul se întrebă, cu suspiciunea profesiei, dacă vreun alt telefon de la Bucureşti nu-i anunţase cumva vizita. Nu, totuşi Magda nu s-ar fi pretat la aşa ceva, gândi colonelul şi întrebă:

— Germana o vorbeşti bine?

— Foarte bine, zise de data asta fără modestie Vlad.

— Învăţată cu puştii, în ţărână? vru să mai ştie colonelul, gândindu-se că particularităţile regionale i-ar fi putut da de furcă într-un caz de substituire, nu a lui Peter, pentru că în cazul acela ar fi fost chiar indicate. Dumitrescu privea însă mult mai departe, la alte acţiuni pe care le-ar fi putut întreprinde cu *vikingul* ăsta flegmatic.

— Nu. Când eram copil am stat cu chirie la o nemţoaică. Berlineză, măritată c-un inginer român. De fapt mai mult ea m-a crescut. Ştiu

însă şi săseasca. Bine.

— Cunoşti o persoană cu numele Magda Deleanu?

De data asta, Vlad se încruntă uşor şi privirea lui rătăci pe fereastră. Erau prea multe date stocate în memoria sa în materie de cunoştinţe feminine? Sau ezita să spună adevărul?

— ...Deleanu? Din Botoşani?

— Nu, zise colonelul, apoi reveni: în Botoşani cunoşti o asemenea persoană?

— Da. Mama unui coleg.

Dacă era o minciună, era o minciună abil construită. Aşa că Dumitrescu trecu la punctul următor; fără să aibă convingerea că Magda îl văzuse pe Vlad o singură dată, la ştrand, jucând volei.

— E vorba de-o acţiune, zise rar colonelul. Riscantă. Mai exact, foarte riscantă. Pentru care aş avea nevoie de dumneata, dacă vrei. Nu e un ordin. Orice greşeală în acţiunea asta poate însemna moartea. Şi asta timp de-un an, poate mai mult.

— Când trebuie să plec?

— ...Când ai putea?

— Din partea mea şi acum... Singura dificultate e că ar trebui să predau câteva lucrări.

— Cât timp ţi-ar lua asta?

— Două, trei zile.

— Dacă ar fi necesar până mâine la prânz?...

— Orice se poate, zise la fel de simplu Zeţaru, ridicând din umeri. Înseamnă însă să-mi mobilizez colegii chiar în noaptea asta.

— Mobilizează-i, zise Dumitrescu ridicându-se. Ai multe acţiuni în lucru?

— Nu, dar foarte importante. Trebuie explicate o serie de amănunte pe care le ştiu doar eu.

Iarăşi Magda se dovedise un bun observator. Vlad nu era modest sau în orice caz, nu arbora o falsă modestie. Din uşă, colonelul întrebă totuşi:

— Pariul ăla tâmpit cu seducerea cucoanei în şase ore de ce l-ai făcut?

— Nu era tâmpit, replică sigur de el Zeţaru. Bărbat-su era un tip plin de bani şi făcea caz de asta. Se lăuda unor prieteni că seduce orice romăncă, indiferent care, în 12 ore...

— Îhî, zâmbi Dumitrescu. Şi cu nemţii ăia patru?

— Erau beţi. Voiau să urce cu de-a sila două eleve într-o maşină şi să le ducă cu ei. Asta, probabil, nu vi s-a spus...

— …La ora 15, mâine, să fii gata de plecare, zise colonelul. Ai dezlegare din partea şefului inspectoratului să mobilizezi în noaptea asta ce coleg vrei, am vorbit eu cu el. La revedere!

12. DAR EXISTA ŞI UN ARGUMENT DE REZERVĂ

Rita împături ultimul ziar care se mai referea doar fugitiv la moartea sa. Era vechi de două săptămâni, dar cele care urmau nu reveneau în nici un fel asupra misterioasei *crime pasionale.* Aşadar, pentru toată lumea care citea ziarele, ea rămăsese moartă. Aşeză ziarul la loc pe măsuţa elegantă din lemn de palisandru.

Întregul mobilier din camera aceasta unde se trezise fără să înţeleagă cum, fără să i se dea nici o explicaţie, vădea un mare rafinament. Pereţii erau tapetaţi în culori pastelate, odihnitoare, totul în jur sclipea de curăţenie şi de pedantă ordine.

Lângă scrinul din colţ, minunat lucrat, probabil de un vechi meşter, se afla o vază mare, chinezească, originală, din care îşi înălţau capetele flori uriaşe, albastre, cum nu mai văzuse niciodată... Iar dincolo de terasa largă, se zărea o peluză nesfârşită, un adevărat parc englezesc.

Rita mângâie braţul căptuşit în piele fină al ciudatului fotoliu în care fusese instalată. Oare unde se afla? Cum ajunsese aici? O scosese oare Tels din spital în urma acelui telefon dat de doctor?

Tels? Rafinamentul interiorului nu părea să facă parte din mediul ambiant al lui Tels, iar atitudinea lui Tels faţă de agenţii care se lăsaseră descoperiţi îi era bine cunoscută. Dar, dacă nu el, cine?

Rita îşi pipăi prudentă capul bandajat, care o durea permanent. Trebuie că arăta îngrozitor! În cameră nu era însă, probabil nu întâmplător, nici o oglindă.

Văzu apoi cum pe peretele din faţa ei, tabloul uriaş care înfăţişa o scenă biblică începu să culiseze, dispăru pur şi simplu în plafon. În cameră începu să se facă tot mai întuneric, de parcă noaptea ar fi venit pe neaşteptate. Privi uimită la ferestrele largi, constată că spaţiul dintre geamuri se umpluse cu un lichid albastru care devenea tot mai dens, aproape negru. În curând încăperea fu complet cufundată în întuneric şi abia atunci, pe peretele din faţă, în locul unde fusese tabloul cu scena biblică, apărură primele imagini ale unui film ciudat.

Era ea, întinsă pe plaja mării. Fotografiile se succedau cu repeziciune, în timp ce o voce limpede de femeie începu comentariul.

— 27 august, ora 21,30 este găsit corpul subiectului de o echipă a poliţiei teritoriale. Moarte aparentă, trupul este transportat la morgă, unde se descoperă că victima poate fi încă salvată. Este dusă la cea

mai apropiată clinică, a doctorului Lewis, unde i se face o intervenţie chirurgicală urgentă.

Urmau câteva radiografii şi fotografii ale rănilor, timp în care vocea comentă:

— Un glonte în plămânul stâng, la câţiva centimetri de inimă, unul în umărul drept, al treilea a şters obrazul subiectului, provocând doar o rană superficială, dar de şapte centimetri.

Imaginile se schimbară din nou pe ecran.

Apăru faţa unui tip roşcovan, cu priviri piezişe.

— 30 august, ora 14. De accident ia cunoştinţă serviciul S., care îşi trimite un om pentru a lua primul interogatoriu pacientei. Doctorul Lewis îl convinge că nu poate vorbi cu subiectul, inspectorul se retrage, dar lasă în loc un om de pază. La rugămintea pacientei, doctorul Lewis telefonează unui anumit Karten, nume conspirativ al lui Tels. Aflând că este vorba de *soţia sa*, formulă codificată prin care subiectul solicita ajutor urgent, Tels analizează în biroul său situaţia.

Imaginea se mută pe fereastra închisă a unei clădiri cu aspect impunător, se concentră pe fereastra aceea. Filmul părea făcut de la mare distanţă, totuşi Rita reuşi să distingă, dincolo de geamul incasabil, larg, siluetele lui Tels şi a încă unui bărbat.

— De ce-a încercat Lars lichidarea? auzi Rita vocea care era fără dubiu a lui Tels.

— S-ar părea că descoperise colaborarea femeii cu noi, explică o voce necunoscută.

— Ce şanse are să supravieţuiască?

— Cel mult 50 la sută. Dar va rămâne pe viaţă cu cicatrice care o vor sluţi. Faţa e de nerecuperat. Vă atrag însă atenţia că femeia ar putea să ne dea încă o serie de detalii despre serviciul lui Ward, privind...

— Nu am nevoie, întrerupse vocea lui Tels. Prefer să-l avem în mâna pe Lars. Dacă el ştie că *a ucis-o* şi noi avem *dovezi* că el a făcut-o, să rămână aşa. Este mult mai important Lars decât desfigurata aia. Luaţi măsuri ca totul să fie în ordine pentru discuţia de mâine cu el.

Imaginea de pe ecran se schimbă. Un portar părea să doarmă cu capul pe masă. Comentatoarea reluă explicaţiile lapidar:

— În aceeaşi zi, la orele 23,20, doi indivizi din serviciul lui Tels îl neutralizează pe portarul clinicii Lewis, îl lichidează pe omul lăsat de pază la uşa camerei... (în imagine apăru un trup prăbuşit pe un coridor de spital) ucid, răpesc şi fac să dispară corpul pacientei de la camera 203. (Imaginea se fixă pe siluetele a doi bărbaţi care îngropau un cadavru bandajat în fundaţia de beton a unui bloc în construcţie). Ceea ce nu ştiau ei, continuă imperturbabilă vocea, era că femeia de la camera 203 nu mai era subiectul. În prezent, Lars consideră că subiectul a sucombat în urma gloanţelor trase de el, Tels e convins că

acelaşi subiect se află îngropat în beton, serviciul S., alertat de Lewis, crede că femeia pe care voiau s-o interogheze a fost răpită şi o caută cu disperare. Poliţia a fost sfătuită să nu se amestece şi să nu dea nici un fel de relaţii, doctorul Lewis la fel.

Comentariul se întrerupse brusc, atât de brusc încât Rita bănui că el ar mai fi continuat, dacă banda de magnetofon n-ar fi fost oprită de cineva. Despre femeia care jucase sumbrul ei rol şi zăcea acum în fundaţia unui bloc, nici un cuvânt. Cine o fi fost nenorocita? Evident o accidentată, despre care nu avea să întrebe nimeni, poate tot o emigrantă ca şi ea... Ea, Rita, părea *încă* să intereseze pe cineva. Pe cine? De ce?

Camera se luminase treptat, tabloul îşi reocupă locul său, o umbră se aşternu peste picioarele Ritei, în faţa ei se opri un bărbat mărunţel, cu nas acvilin şi barbă blondă. Se înclină aproape ceremonios, îi luă mâna şi i-o sărută.

Interzisă, Rita era incapabilă să reacţioneze, privea nevenindu-i să creadă la omul pe care îl cunoscuse până atunci doar din fotografii. Era Rons, însuşi Rons, cel împotriva căruia acţionase cel puţin de patru ori până atunci, din care de două ori *cu rezultate pozitive.* Iar acum, Rons… Sărutatul mâinii era un gest neobişnuit în ţara unde se aflau. Îi amintea Ritei de alte timpuri şi alte locuri, îi aducea o lume aproape uitată ce ajungea acum la ea vag ca şi parfumul discret, bărbătesc, pe care îl exala îmbrăcămintea lui Rons.

Ajunsese aşadar în mâna lui Rons!

Bărbatul trecuse în spatele fotoliului ei sofisticat, meşteri ceva şi trupul Ritei ocupa acum o poziţie mult mai bună, adecvată inevitabilului dialog care avea să urmeze. Ce voia Rons? Care era *motivul real* al acestor atenţii?

— E mai bine aşa?

Înţelese că şeful celui mai întreprinzător serviciu particular de informaţii şi concurentul lor principal se referea la poziţia fotoliului şi Rita acceptă cu o mişcare uşoară a capului, incapabilă să articuleze un cuvânt. Abia în clipa următoare îşi dădu seama că Rons îi vorbise în româneşte, într-o română corectă, dar cu un puternic accent străin.

— Vă simţiţi în stare să mă ascultaţi câteva minute, domnişoară?

Rita repetă gestul aprobativ, fixând întrebător ochii cenuşii, inteligenţi ai lui Rons, ai acestui Rons care nu avea totuşi limba română ca limbă maternă, dar care o alesese, din cele patru limbi pe care le vorbeau curent amândoi, tocmai pe-aceasta, în clipele de totală dezorientare în care ea se afla. Lars, care vorbea româneşte perfect, evitase întotdeauna să i se adreseze în această limbă. Rons însă...

Se pare că, privindu-l, avea totuşi o expresie speriată în propriii ochi, pentru că Rons zâmbi încurajator şi începu, instalându-se în alt fotoliu, obişnuit.

— Iertaţi-mi brutalitatea imaginilor, pe care le-aţi vizionat, şi comentariul. Nu erau cele mai indicate pentru o convalescentă, dar timpul ne presează îngrozitor. Şi imaginile şi comentariul erau absolut necesare pentru asentimentul pe care vreau să vi-l cer. Într-o chestiune care vă priveşte direct. Puteţi accepta sau nu, dar am nevoie de răspunsul dumneavoastră, cât mai curînd.

Rons se ridică, îşi scoase batista şi-i tamponă uşor porţiunea de frunte care scăpase nebandajată.

— Încă un minut şi termin. Sunt însă obligat să vă mai arăt o imagine, poate cea mai crudă.

În faţa ochilor Ritei, Rons puse o fotografie de mărimea unei reviste ilustrate. Era ea! Faţa Ritei, dar mutilată, brăzdată de o cicatrice îngrozitoare, care îi desfigura obrazul stâng.

— Este imaginea pe care doctorul Lewis o prevede, după ce se va cicatriza rana, zise Rons şi Rita închise ochii. Nu! preveni Rons. Priveşte-o, te rog, cu atenţie! Îţi propun ceva la care m-am gândit... Poate dispare asta! menţionă bărbatul acoperind cu palma cicatricea de pe fotografie. O operaţie plastică ar lichida complet urmele, doctorul Lewis este un specialist recunoscut. Dar nu ar fi suficient. Tels, Lars, serviciul de contrainformaţii, serviciul S, poliţia chiar, ar afla mai devreme sau mai târziu că trăieşti şi ar fi interesaţi *să discute* cu dumneata. Înţelegi, cred, bine... cum s-ar purta şi cum s-ar solda discuţiile acestea.

— Da, şopti Rita începând să intuiască ceva.

— Foarte bine. Eu îţi propun o soluţie! râse încet Rons. Am şi eu unele socoteli de încheiat cu acei domni Tels şi Lars, mă gândesc să m-ajuţi.

— Să mă refac numai, asigură liniştită vocea Ritei, dar ochii îi sticliră. Vreau să trăiesc o zi. O singură zi după ce mă refac! Lars şi Tels vor dispărea în această zi. Promit.

— Minunat! râse Rons. Avea un râs foarte deschis, încurajator. Eram sigur că aceasta va fi reacţia dumitale, eşti o femeie cu temperament, aşa cum am bănuit. Şi-acum atenţie, Rita!... Nu vreau să-i lichidezi, ar fi nu numai riscant pentru dumneata...

— Nu are importanţă!

— Ba da. Iar în plus, m-ai ajuta prea puţin. Te rog altceva. Te rog... făcu Rons o pauză de efect, să lucrezi pentru serviciul lui Tels şi Ward. Au fuzionat de curând.

— Tels şi Ward?! Au fuzionat?!

— Vestea m-a uimit şi pe mine, mi-a stricat deci puţin socotelile. Dumneata vei intra în serviciul lor şi-l vei submina conform unui plan al meu. De acord? încheie Rons şi-i puse în faţă o altă fotografie: Iată noua dumitale înfăţişare! Biografia şi modul, de penetrare în serviciul lor le vom stabili ulterior.

Din fotografia mare, color, privea spre Rita o femeie ce aducea a manechin. O blondă platinată cu trăsături germanice şi ochi albaştri, foarte frumoasă, care nu semăna însă cu ea, cu Rita, absolut deloc.

— Doctorul Lewis garantează că poate rezolva asta perfect! Se va aranja cu pigmentaţia pielii, culoarea ochilor, tot, absolut tot.

— Amprentele! observă Rita.

— Dacă accepţi, le vom substitui pe cele din fişierele lor, inclusiv din cele ale poliţiei şi serviciilor oficializate. Asta e treaba oamenilor mei. După aceea te vom plasa pe post de rezidentă undeva, cu misiunea de a te face remarcată şi de a te aduce ei în centrală. Te asigur că în cel mult şase luni, voi face în aşa fel ca să fii în centrală, mâna dreaptă a lui Lars care va fi mâna dreaptă a lui Tels.

— Lars şi Tels? Va lucra Lars cu Tels?!

— Cu preţul morţii dumitale, zâmbi Rons, strângându-i mâna prieteneşte. Deja plăteşte amicul Lars, dar va plăti mult mai mult, ai să vezi!

Deşi extenuată, mintea Ritei lucra rapid. N-o impresionase tonul cordial al lui Rons. Îi propunea de fapt o afacere. Desigur, o afacere rentabilă pentru el, foarte riscantă pentru ea, într-un război cu Tels şi Lars, pe care îl pronostica îndelungat. Avea nevoie de ea - femeia pe care o salvase de la moarte - pentru un plan de anvergură, desigur deja elaborat. Omul cu bărbiţă blondă era cunoscut ca un tip calculat, care prevedea ca un mare jucător de şah cel puţin patru, cinci mişcări înainte. A-l refuza însă, ar fi însemnat schimbarea rapidă nu numai a vilei cu mobilier fin şi vaze chinezeşti într-o mansardă de pensiune, dar probabil, mult mai probabil, moartea, în starea în care se găsea, era incapabilă să dispară la timp din faţa oamenilor lui Tels şi Lars.

— De acord?

— Desigur, şi vă mulţumesc mult, şopti pe un ton cald Rita.

— Minunat! se entuziasmă din nou Rons. Minţi cu o convingere nemaipomenită! Ai realizat de fapt că am cu dumneata un plan la care ţin, că nu ai încotro! E adevărat?

Luată prin surprindere, Rita nu ştiu dacă să nege sau să recunoască, jucând comedia sincerităţii depline. Ochii bărbatului o sfredeleau atenţi, zâmbitori, înţelese că îi testa de fapt acum nu atât sinceritatea, cât promptitudinea de reacţie psihologică.

— Adevărat, zâmbi Rita, dar tot vă mulţumesc.

— Perfect! acceptă Rons. Eşti tocmai omul care îmi trebuie, vei reuşi, eu îţi mulţumesc. Vei vedea că îmi place să le creez oamenilor cu care colaborez condiţii optime de lucru. Şi acoperiri solide. Pentru că ştiu să-mi aleg oamenii, sunt întotdeauna cei mai buni, râse el. Acum odihneşte-te, peste o jumătate de oră începe operaţia plastică. La revedere, Rita!

O jumătate de ceas mai târziu. În timp ce era transportată într-o altă

încăpere a vilei unde era amenajată o sală specială de operaţii. Rita înţelese ceea ce căutase să descopere încă din primele clipe ale discuţiei cu Rons. Secretul succeselor lui!...

Într-o activitate în care, la fiecare pas, agentului i se consolida impresia că e permanent verificat, că la prima greşeală poate fi zvârlit ca o măsea stricată, într-o lume în care omului i se forma convingerea că înseamnă mai puţin decât un pion pe o tablă de şah, că în locul lui se pot găsi cel puţin o sută de indivizi capabili să rezolve o anumită acţiune, Rons folosea trucul *creării certitudinii!* Lăsa impresia, falsă desigur, dar tonifiantă, că omul pe care l-a ales el e *de neînlocuit.* Că acel om este singura fiinţă de pe Mapamond care ar putea îndeplini o misiune oarecare!... Şi făcea totul pentru a convinge, dovadă luxul cu care o înconjurase, dovadă că pierduse zece din preţioasele sale minute, pentru a vorbi cu ea şi *a o cuceri* pentru planul lui! Era bineînţeles un mare mincinos acest Rons, dar un mincinos *minunat,* spre deosebire de brutalul Tels, ori de... Lars. Oh, Lars!... Singurul aspect care nu-i convenea Ritei era că întâlnirea ei faţă-n faţă cu Lars şi Tels avea să aibă loc probabil mai târziu decât ar fi dorit. Savura totuşi momentul în care avea să-i spună lui Lars - cândva avea să i-o spună - că a lucrat sub comanda lui, cu altă identitate şi înfăţişare, fără ca el să bănuiască nimic. Dar va reuşi oare? În timp ce era instalată pe masă pentru anestezie, Rita surâse. Era sigură în clipa aceea că va reuşi.

— Număraţi, vă rog! auzi vocea profesională a lui Lewis.

Rita începu să numere, întrebându-se cum de fusese operaţia deja pregătită. Era *sigur* Rons că ea va accepta? Şi dacă nu ar fi acceptat? Ce *argument* avea oare în rezervă Rons, pentru acea eventualitate? Pentru că... în mod cert... avea unul.

13. ECHIPA

Două săptămâni după mutarea în Bucureşti a lui Zeţaru, Dumitrescu îi făcu o vizită acasă colonelului Datu, care se ocupa cu repartizarea în unităţi a tinerilor absolvenţi ai şcolii militare de securitate. Îi aduse soţiei colonelului un superb buchet de trandafiri, iar colonelului o sticlă de coniac fin. Apoi, două ore mai târziu, când nevasta lui Datu ieşise să pregătească o cafea, Dumitrescu atacă:

— Aş avea nevoie de-un băiat bun, absolvent din anul acesta.

— Du-te dracului, mă! izbucni colonelul Datu, care atâta aştepta. Ţi-am spus să nu mai aplici cu mine metode capitaliste. De-asta ai venit cu flori şi coniac?

— În 20 de ani, am venit eu la voi vreodată cu mâna goală? se miră Dumitrescu.

— Nu, dar nici n-ai venit vreodată fără un scop precis.

— Ce să-i faci, spuse bătrâneşte Dumitrescu. Dacă avem atât de puţin timp.

— Ţi-am zis că te-ajut cu plăcere oricând, în măsura posibilităţilor, desigur! Dacă vii la birou şi-mi spui despre ce e vorba. De ce naiba trebuie să discutăm şi acasă tot probleme de serviciu?!

— E o chestiune foarte serioasă, surâse blajin Dumitrescu. Vreau adică pe cel mai bun executant din promoţia asta.

— Executant?! se strâmbă Datu. De când te dai în vânt după executanţi? Ce-nţelegi prin executant?

— Un om cu imaginaţie practică, explică Dumitrescu. Unul căruia dacă-i spun, de pildă, să-mi aducă până mâine mulajul luat de un tip după cheile de la un seif cu documente, să zică *am înţeles* şi să plece. Şi-a doua zi să-mi vină cu mulajul, după ce a lăsat în loc altul, fără valoare.

— Aha! se dumiri Datu.

— Vezi, continuă colonelul. Am primit ordin să-mi formez un serviciu care să se ocupe exclusiv de-a anumită latură a contraspionajului ştiinţific de interes militar. De combaterea furtului de idei în special. Am zis că n-am nevoie de un serviciu, am nevoie doar de patru oameni foarte buni.

— Şi i-ai găsit?

— Am găsit trei.

— Cine?

— Maiorul Stoenescu ar fi unul.

— Îm! se strâmbă Datu. E rutinat. Tipicar. Acru. Eu nu l-aş lua.

— Eu l-am luat. Fără rutină, nu se poate.

— Tu zici asta?! făcu Datu uluit.

— Cu timpul, omul devine mai înţelept, oftă Dumitrescu. Am ajuns la concluzia că, fără rutină, o echipă e ca un mecanism neuns. Sunt o mulţime de treburi care trebuie făcute, obligatorii. Şi trebuie făcute de un om experimentat, asta economiseşte mult timp. Apoi Stoenescu e perseverent şi încăpăţânat. Sceptic din naştere. Un om care vede întotdeauna dificultăţile, pentru că se ştie ghinionist. Care întreabă mereu: *Şi dacă nu va fi aşa, ci aşa?* Are să fie o frână foarte bună pentru Magda, conchise colonelul.

— Cine mai e şi Magda?

— 23 de ani, biochimistă. Frumoasă, inteligentă, cu intuiţie şi idei!... Oamenii cu idei sunt rari. Şi care ştiu să se bată pentru ele şi mai rari.

— Ce fel de idei?

— Fanteziste, deocamdată. Dar puţin retuşate, aplicabile.

Datu se foi pe scaun, se ridică, spuse abia după ce făcu câţiva paşi în jurul musafirului:

— Ascultă, eu am auzit câte ceva despre fata asta.

— Nu fi prost, surâse molcom Dumitrescu. Sper că nu vrei să-mi spui şi tu că *mi-a sucit capul, la bătrâneţe.*

— Eşti sigur că nu-i aşa?

— Da.

— Nu sunt însă eu primul care gândeşte în felul ăsta, după câte înţeleg? îşi tărăgănă vocea Datu.

— Nu. Şi încă unii care nu sunt, ca tine, *de la personal,* gândesc aşa. Puţin îmi pasă!

— Ce rost avea s-o iei pe fata asta în *echipă?* Spune-mi şi mie! Cu femeile în echipe operative, ştii bine, am dat chix şi eu în trei cazuri! Şi alţii la fel.

— Pentru c-aţi vrut să le cătăniţi, râse Dumitrescu. Aţi vrut să le faceţi să gândească şi să acţioneze ca nişte bărbaţi. Şi asta e o greşeală. Enormă!

— Bine că e o greşeală enormă, se supără Datu.

— Vezi, eu am pornit de la două aspecte constatate în practică. Unu: Femeile ocupă în producţie, în cercetare mai ales, un loc tot mai mare. Şi oricare din femeile astea într-un fel discută anumite lucruri, uneori intime, cu un bărbat, într-altul cu o femeie... Doi: Toate serviciile de spionaj au folosit femeile de când lumea. De ce n-ar face-o şi contraspionajul?

— Poveşti! se strâmbă Datu. Fantezii gazetăreşti, cazuri picante, pentru public, vezi Mata-Hari.

— Eu am avut o mulţime de cazuri când femeile mi-au dat de furcă al dracului. Ba unele, mai mult decât bărbaţii. Altele m-au ajutat. De două ori, o secretară care-mi bătea un raport mi-a dat aşa, în glumă, sugestii care nici nu mi-ar fi trecut prin cap. Ele au un mod al lor de a gândi, pricepi? De-a vedea lucruri care nouă ne scapă! observă Dumitrescu şi părea a fi o problemă la care meditase mult. De ce eşti căpăţânos? Nu vezi că eşti plin de prejudecăţi? Unde-i nevastă-ta, să m-ajute!?

— Uite că sunt acum şi plin de prejudecăţi! făcu Datu dând din mână ca şi cum s-ar fi apărat de-o muscă. Mă gândeam de fapt doar... că ţi-ai pierdut o groază de timp cu această Magdă, ba l-ai determinat şi pe Florescu să-şi piardă. Înţeleg că dacă-ţi mai dăm un băiat din tinerii care au terminat acum şcoala, vrei să faci cam la fel şi mă-ntreb dacă... De noi cine s-a ocupat, mă, când am intrat în meseria asta? Mie, cel puţin, se-aprinse Datu, mi-aduc aminte, mi-au pus în mână un pistol, din prima zi, şi m-au trimis să mă-ntâlnesc cu-o lepră, unul uns cu toate alifiile, noaptea la marginea oraşului.

— Păi era normal să fie-aşa, râse Dumitrescu. Era în ’947, ăia erau din vechea poliţie, tu erai *un intrus,* aveau tot interesul să te sperie. Vrei să procedăm ca ei sau ce?

— Nu vreau, dar repet: risipeşti un timp preţios cu puştimea asta, investeşti prea mult, în contul a ce?

— În contul speranţei, surâse molcom Dumitrescu.

— Speranţă întemeiată pe ce? De unde ştii că mâine Magda nu se mărită, dă peste unul, cum a dat fata ailaltă, Anca, acum doi ani, vreun isteţ care *va leşina* când va auzi că nevastă-sa a stat 24 de ore singură c-un bărbat într-un post de pândă, care *se va indigna* când îi va pleca sau veni consoarta la două noaptea acasă, care-i *va interzice,* în cele din urmă, la fel ca acela, să rămână la noi!

— Pe Anca n-aţi făcut-o să iubească meseria asta, se întunecă Dumitrescu. Dacă ar fi iubit-o, nu plângea, nu pleca, îl dădea dracului pe prostul ăla sau îl făcea să-nţeleagă. Magda nu va fi Anca. Te asigur.

— Florescu zice că e foarte impresionabilă, chiar sensibilă.

— Sensibilitatea e o forţă, zâmbi enigmatic Dumitrescu. Dar pentru asta trebuie să ştie ce-a fost. Şi greşelile care s-au făcut; şi plătit; unele cu sânge. Să-nveţe să reuşească! Ea! Pentru că noi... peste cinci sau peste zece ani, nu vom mai fi nici unul aici; poate nu vom fi deloc. Te-ai gândit la asta?

Datu îşi masă încet fruntea, nu răspunse.

— Am să ţi-o trimit zilele-astea pe Magda, să-i povesteşti cum ţi-a murit în braţe Anton. Pentru că n-a ştiut, de unde era să ştie atunci, ce-nseamnă un cod cu cheie falsă!

— ...Bine, expedie Datu. Bine. Pe cine zici că mai ai în echipă?

Dumitrescu ezită. Trânti apoi plat, încreţindu-şi nasul cu un aer

poznaş:

— Un scandalagiu. Vlad Zeţaru îl cheamă. L-am luat de la un inspectorat judeţean. De când e ofiţer, a fost mutat disciplinar de două ori.

— Disciplinar? De două ori?! se scandalizează Datu. Şi-n *echipa* asta, cu Vlad, Stoenescu şi... speranţa ta, vrei să arunc eu un tânăr foarte bun din şcoală?

— N-am zis foarte bun, se apără Dumitrescu. Vreau un băiat pe care l-am descoperit eu şi care, după tine, probabil, nu-i foarte bun.

— Cine?

— Mircea Stoican. Abia a terminat şcoala de securitate.

— Nu-l ştiu. Trebuie să fie printre cei mediocri.

— Auzi? Dacă-mi aduc bine aminte, tu tot printre mediocri ai fost la şcoală, râse Dumitrescu.

— Ce ţi-a venit aşa, cu Mircea ăsta? Ce ţi-a venit? E scandalagiu şi el?! Sau ce?

— Nu. E un băiat din creierul munţilor ca şi mine.

— Ei şi?

— Şi-n vacanţa trecută s-a dus în sat, la mă-sa. Tocmai când pe capul şefului de post căzuse o belea. Îl tăiaseră pe-un casier doi ticăloşi. Omor bestial. Şeful de post, săracu', nu avusese aşa caz în viaţa lui. Puştiul ăsta, Mircea, ia o javră de câine, ciobănesc, nu lup şcolit. O cotârlă pe care o dresase el, după carte, aşa, ca distracţie, în vacanţe. Şi pleacă noaptea, şapte kilometri pe urmele criminalilor. Singur cu câinele. Şi-i găseşte. La o cabană. Şi-i aduce în aceeaşi noapte pe-ăştia doi la post, el cu câinele, prin pădure, cu banii furaţi.

— Nebun! Puteau să-l omoare.

— Uite că nu l-au omorât! A făcut însă reconstituirea faptei cu ei, în dimineaţa aia, în faţa oamenilor din sat. Şi după aia, a plecat. Spunându-i miliţianului să nu zică la nimeni că el i-a prins pe-ăia doi!... Ştiai de asta?

— Nu.

— Ei, eu am aliat, dă-mi-l mie pe puştiul acesta, îmi place.

— Dacă-şi aduce şi potaia, poate descoperiţi un nou sistem de prindere a spionilor ştiinţifici, râse Datu.

— Mă, ne-am înţeles?

— Ştii că nu fac singur repartiţiile.

— Cu ăilalţi doi din comisie am vorbit, lăsă să cadă Dumitrescu.

— Cee?

— Am nevoie de echipa asta, pricepi? O echipă cu oameni foarte diferiţi, care să se completeze reciproc. Dacă nu reuşesc... ies la pensie.

Se priviră lung, în tăcere. Soţia lui Datu tocmai intra cu tava pe care abureau cafelele.

14. UN ATAC DE CORD

Prin ferestruica dispusă undeva sus, aproape de tavan, pătrundea o geană de lumină. Însemna că afară, dincolo de zidul gros, începea o nouă dimineaţă mohorâtă, pe care Lars o simţea în toate încheieturile.

Din patul de deasupra, sforăiturile vecinului de celulă se auzeau sincopat, însoţind un somn punctat de bolboroseli nedistincte şi zvârcoliri. În primele săptămâni după ce-l vârâseră aici pe acest *coleg,* Lars fusese convins că era unul din oamenii lui Tels. Povestea cu uciderea tatălui, pe care meridionalul cu păr cârlionţat şi faţă ciupită i-o debitase cu amănunte, în prima oră după ce fusese adus, Lars o considerase un truc vulgar, o poveste *ţesută cu aţă albă.*

Ulterior constatase însă că paricidul *juca prea bine,* mult prea bine pentru a fi omul lui Tels. Probabil era într-adevăr ce spunea că e, mâna lui Tels se vădea doar în faptul că nenorocitul ăsta fusese plasat în aceeaşi celulă cu el. Îşi imagina rinocerul de Tels că asemenea idee, combinată cu regimul din închisoarea asta, cea mai murdară din câte existau în ţară, vor face din el, Lars, un colaborator?! Era într-adevăr atât de obtuz Tels, ca după acest *tratament de convingere* să-i mai lase pe mână măcar jumătate din reţeaua pe care Lars o condusese? Şi dacă nu, ce urmărea, în realitate?

Din ziua în care refuzase net propunerea lui Ward de a *colabora* cu Tels în orice formă şi când fusese arestat pentru *două* crime - probabil agentul lui, la care lăsase pistolul cu care trăsese în Rita, devenise al doilea cadavru - trecuseră luni de zile, nu mai ştia exact câte. Era lăsat deci să putrezească aici.

Nu i se luase nici un interogatoriu, nu i se dăduse nici un avocat, semn că această claustrare era făcută în secret şi că nu se viza trimiterea lui în instanţă. Şi semn că Tels era mult mai puternic decât păruse, că îl avea la mână pe directorul închisorii sau pe alt personaj şi mai sus pus. Da, una din greşelile pe care le făcuse fusese aceea că îl subestimase pe Tels, subestimase marea calitate a acestuia de a-şi plăti oamenii fără zgârcenie, ceea ce el, Lars, graţie lui Ward, nu reuşise niciodată.

Tels ţinea deci la *cooperarea* cu el. Căci nu-l lichidase, ar fi fost simplu, oamenii lui Tels erau specializţi în astfel de *operaţii discrete,* prefera însă calea torturii lente, cu puşcăria aceasta detestabilă, sperând că, până la urmă, Lars va ceda. De ce? Îl aprecia Tels atât de

mult încât voia să-l aibă în serviciul lui?... Absurd! Tels nu era capabil să-i aprecieze metodele, prefera şantajele grosolane, acţiunile în forţă şi răpirile de copii. Era mai degrabă altceva, era vorba de încăpăţânarea aceea câinească, bine cunoscută a lui Tels, de a nu permite nimănui să zică *nu,* când el, Tels, zisese *da.* Poate şi asta era o calitate pe care i-o subestimase...

În orice caz, Tels aştepta acum să fie rugat, îi plătise nesupunerea şi încă spera ca Lars să-i ceară *graţierea,* să regrete greşeala pe care o făcuse în clipa când îşi permisese să-l înfrunte. Şi tocmai de-asta Lars se închisese în tăcere, nu scosese o vorbă din clipa arestării, dacă Tels era căpăţânos, putea fi şi el. Îşi dădea seama că pe banca acuzării nu vor îndrăzni să-l ducă, ştia prea multe şi despre Tels şi despre Ward.

Ce se întâmplase însă cu Ward? Ce se întâmplase cu ceilalţi oameni ai serviciului lor, care, spre deosebire de Giulio, nu mirosiseră din timp fuzionarea, care nu jucaseră adică mai demult un rol dublu lucrând şi pentru Tels? Ce avea să se întâmple în continuare cu el, Lars, dacă detenţia asta avea să dureze? Până când?

Avusese deja două crize de ficat, două crize pe care le făcuse cu faţa la perete, nemişcat, muşcând colţul păturii jegoase, mobilizându-şi întreaga voinţă pentru a nu scoate un geamăt, pentru a nu se afla că suferă. Odată descoperit acest secret, de care nici Ward nu ştia, temnicerii ar fi fost în stare să-i strecoare în mâncare ceva, pentru a-i repeta crizele, tot mai des, pentru a-l epuiza cât mai repede.

Gândindu-se numai la asta, Lars simţi o nouă împunsătură în partea dreaptă, sc încolăci pe pat, auzi în aceeaşi clipă paşii grei ai celor doi gardieni care se apropiau de celula lor, singura în capătul acela al coridorului.

Uşa fu deschisă cu zăngănitul ei nenorocit, Lars se făcea că doarme, fu zgâlţâit de umăr, se întoarse încet, cu maxilarele încleştate, de teamă să nu i se accentueze brusc criza şi să se dea de gol.

Fără un cuvânt, unul din gardieni îi făcu semn să-i urmeze. I se puseră cătuşele.

Un prim interogatoriu? După atâta timp? La ora asta de dimineaţă? Avea să i se facă o nouă propunere de *colaborare*? Sau Tels considera experienţa încheiată, se plictisise să mai aştepte şi hotărâse eliberarea deţinutului care nici nu fusese trecut în evidenţele închisorii?! Lars îşi aminti în acest sens că nu i se întocmise măcar fişa obişnuită la intrarea în puşcărie, încă un semn că păstrarea lui aici avusese un caracter cu totul special. Unde-l duceau la ora asta?

Urmat la un pas de cei doi gardieni, Lars păşea automat pe platformă lungă, metalică, încadrată de o plasă de sârmă care-i lăsa impresia că se află într-o cuşcă lungă, nesfârşită, poate circulară, al cărei capăt parcă nu exista. Sau există?

Şi deodată, Lars avu senzaţia de frică a morţii. El, care se vârâse de

la 17 ani în afaceri dintre cele mai riscante, care dispreţuise moartea întotdeauna, simţea acum spaima, spaima rece, penibilă, animalică, a unei execuţii apropiate, umilitoare, în vreun colţ de curte murdară.

— La dreapta!

Se supuse. La dreapta cobora o scară îngustă în spirală, tot metalică, pe care Lars, cu hainele atârnând pe el ca o sperietoare - slăbise pe puţin douăzeci de kilograme în lunile de când era aici - începu să coboare, ţinându-şi mâinile prinse în cătuşe ridicate în dreptul pieptului.

Unde putea să aibă loc execuţia?

Îşi aminti, undeva prin Jamaica se întâmplase asta, dăduse peste un agent trădător. Le înghiţise o sumă însemnată de bani pe care o investise în narcotice, minţindu-i că trebuie să miluiască un reprezentant guvernamental, pentru obţinerea unor documente de mare interes. Lars descoperise falsul, preluase operaţia cu narcotice pentru a recupera banii - banii lui Ward -, îl dibuise pe mincinos în patul unei actriţe de varieteu, îl lichidase acolo, indiferent la rugăminţile jalnice ale omuleţului care implora înnebunit iertare, printre hohotele de râs isteric ale femeii lângă care dormise.

— Înainte!

Ajunseseră la parter, un alt coridor lung, de data asta din zid, fără uşi sau ferestre, straniu, întunecos, mirosind a jilav, a mucegai şi murdărie. Nici o altă mişcare, s-ar fi spus că erau într-un penitenciar fără deţinuţi sau paznici. Unde se afla oare?... Ce simţise Rita în clipa când aflase că o va executa? Sperase până în ultima clipă că va trăi, că va scăpa orbindu-l cu pumnul acela de nisip?

— La dreapta!

Coridorul se bifurca, Lars apucă la dreapta, o mână pe umăr îl opri, fu împins într-o cameră cu aspect cât de cât omenesc, în care îl aştepta... Ward!

Reacţia lui Ward fu izbitoare. Întâi nu-l recunoscu: Apoi tresări violent, gesticulă cu mâinile lungi, exagerat de lungi, un păianjen speriat şi imens, căruia nu-i venea să creadă ce vedea.

— Lars! Dumnezeule, în ce hal eşti! scăpă Ward şi se precipită, bătu în uşa pe care dispăruse paznicul. Repede, scoate-i cătuşele! porunci Ward pe un ton hotărât.

Paznicul se execută impasibil, ieşi din nou, la un semn al lui Ward.

— Nu mi-am închipuit una ca asta, canalia de Tels mi-a spus că eşti plecat într-o mare operaţiune, ştii?

Minţea jenant de prost, Lars îl privi cu ochi goi, cu mâinile atârnând pe lângă corp, se întoarse încet cu faţa spre fereastra încăperii, şi ea zăbrelită totuşi, începu să privească peisajul dezolant al unei curţi de puşcărie, unde erau doar trei capre. Păşteau. Lars le contemplă cu atenţie, simţise de fapt din nou împunsătura în ficat, pe de altă parte

voia să câştige timp, să înţeleagă care era cauza acestei schimbări. Hotărâseră să mai facă o ultimă încercare cu el? Cu duhul blândeţii? Şi-l delegase Tels pe Ward să ducă *tratativele*?

Îi trecu prin minte să aprobe, să facă pe prostul şi să aprobe orice, numai să iasă de-aici, să mai ţină în pumn o dată, numai o dată, patul unui pistol. Era o idee copilărească, îşi dădu seama în aceeaşi clipă. Dacă ar fi zis acum *da,* asta nu ar fi însemnat decât capitularea, înfrângerea în faţa lui Tels. Ar fi fost scos de-aici, dar supravegheat pas cu pas, expediat, condus imediat undeva peste graniţă într-o misiune compromisă, fatală, unde nu avea cum să nimerească decât în altă puşcărie. Dacă nu cumva, mai sigur, maşina sau avionul în care s-ar fi aflat avea să sufere *un accident nedorit.*

— Îţi vor fi aduse hainele imediat. Maşina aşteaptă afară, spunea Ward bâlbâindu-se puţin, nu mai rămăsese nici urmă din abilitatea comercială a fostului proprietar al serviciului de informaţii, înfăţişarea lui Lars se părea că îl copleşise cu adevărat.

Arăta atât de înfiorător într-adevăr? Sau Ward, acest Ward trăit toată viaţa în lumea saloanelor şi a cazinourilor, acest Ward - care de zece ani dispunea sau aproba cu indiferenţa jucătorului de cărţi - execuţiile discrete ale persoanelor ce-l trădaseră, adică trădaseră banii lui - nu văzuse niciodată de-aproape mizeria umană în formele ei ultime, înjositoare? Cum ar fi arătat mutra asta de carton şifonat a lui Ward dacă el, patronul, ar fi trebuit să lichideze pe cineva cu mâna lui?!

— Lars, îţi vei relua activitatea bineînţeles imediat, am rupt cu serviciul lui Tels, turuia Ward, azi-noapte a avut loc revenirea la normal, avuseseşi dreptate, combinaţia asta ar fi însemnat pentru noi dezastrul în scurt timp.

Lars nu reacţionă nicicum. Asta era deci! Se întreba doar dacă Ward era într-adevăr atât de idiot. Îşi imagina oare că, după câteva luni de *activitate comună,* sub comanda lui Tels, care-şi vârâse desigur nasul şi iscoade peste tot, serviciul lor mai putea fi eficient? Din doi oameni care se aflau în centrala lor, unul măcar era acum în mod cert recrutat de Tels. Din zece acţiuni de perspectivă, nouă aveau să le fie torpilate, Tels dispunea de altă bază financiară şi tehnică, singurul lor atu până atunci fuseseră metodele relativ originale. Or, Tels le cunoştea acum în mod sigur reţeaua, sediile secrete, mijloacele şi metodele, tot, tot. *Mariajul* între cele două servicii avusese tocmai acest scop! Acum li se dădea cu piciorul. Era atât de naiv Ward încât să nu priceapă asta? Se ramolise complet?

Apoi, înainte de a spune ceva, ceva nu tocmai plăcut la adresa păianjenului cu chip de babă stafidită, Lars auzi singura veste la care nu s-ar fi aşteptat:

— Ştii, ieri, ieri la prânz, Tels... a suferit un atac de cord...

15. OAMENII UITĂ UNEORI

— Nu-mi place deloc cum bombăne, zise preocupat Dumitrescu.

— Bine că ne-a adus până aici! observă Magda, privindu-şi cu atenţie ceasul brăţară.

Colonelul apăsă încet pedala frânei, strângându-şi mereu buzele a nemulţumire. În faţa lor, instalaţiile uzinei chimice se înălţau zvelte, la marginea orăşelului, care se contura în ceaţa toamnei târzii, estompat ca un decor. Cu mâinile încă pe volanul maşinii, Dumitrescu privea ţintă înainte, ascultând parcă doar bâzâitul monoton al motorului.

— Ai putea să mergi, numai dumneata, constată el. Îl cunoşti pe director?

— Nu, răspunse Magda. E unul nou, Manole.

Dumitrescu întoarse încet capul spre ea şi hotărî pe un ton liniştit, aproape meditativ:

— Explică-i despre ce este vorba... O acţiune de-a noastră în care sunt direct interesaţi. Trebuie să întrerupă doar funcţionarea noului agregat al uzinei, pentru zece minute... Ora exactă o cunoşti.

— Da..

— Eu am să văd, până revii, ce-i cu motorul, continuă colonelul şi adăugă: Nu da prea multe amănunte: cât e strict necesar...

— Am înţeles.

…….

O jumătate de oră mai târziu, Dumitrescu terminase de meşterit la motorul maşinii şi citea sau mai exact încerca să citească ziarul, privind mereu la ceasul al cărui minutar i se părea că fuge prea repede. O văzu în sfârşit pe Magda ieşind grăbită pe poarta uzinei, cu pardesiul descheiat. Venea cu paşi repezi, încruntată. Deschise portiera, se trânti înfuriată pe bancheta maşinii şi exclamă cu indignare:

— E nemaipomenit! Aşa ceva...

— Ce s-a întâmplat? o întrerupse Dumitrescu.

— E stupid! făcu Magda fierbând. Îşi muşcă buzele şi explică: Nu vrea! Pur şi simplu, nu vrea!

— I-ai spus...?

— Sigur că i-am spus!... Zadarnic! *Ce-mi cereţi este imposibil, domnişoară! Absolut imposibil!* Asta e tot ce am putut scoate de la el! A,

şi *îi pare foarte rău că nu ne poate ajuta.* E, altminteri, politicos...

Colonelul îşi încreţea nasul, privind-o tăcut, parcă amuzat. Magda îşi aprinse cu gesturi repezi o ţigară şi constată:

— Mai sunt doar 20 de minute! până când ar trebui oprit agregatul. Va trebui să ratăm totul, din cauza acestui...

Se opri căutând şi negăsind un termen pe măsura directorului uzinei.

— Mda! făcu Dumitrescu gânditor.

Şi luă apoi un aer bosumflat rămânând cu ochii la ceas.

O vedea pentru prima oară pe Magda atât de înfuriată. Şi tot pentru prima oară, Magda - în calitatea dublă, de ofiţer de securitate şi de femeie frumoasă - nu reuşea ceva, într-o asemenea problemă. O privi iarăşi, cu privirea lui grea, aparent somnolentă, zâmbind totuşi, în ciuda situaţiei foarte dificile în care erau. Evident, ar fi fost bine ca toate chestiunile acestea să fie aranjate, clarificate din vreme. Încă de ieri, de pildă... Dar ieri, ieri habar n-aveau care avea să fie *uzina vizată.* Împături cu gesturi tacticoase ziarul şi se interesă:

— E bătrân rău directorul ăsta la uzinei?

— Ba tocmai, că e foarte tânăr pentru un director! se aprinse Magda pe un ton care nu excludea totuşi dispreţul. 35-38 de ani cel mult! preciză ea, acest aspect îi crea în mod indiscutabil un surplus de indignare...

— Hm! Hai să mai mergem o dată! zise colonelul.

Şi ieşi greoi din cabina autoturismului.

…….

— Vrem să vorbim cu tovarăşul director, anunţă plat Dumitrescu. Ceva urgent.

Micuţă şi vioaie ca o nevăstuică, secretara aruncă o privire rapidă spre Magda, şovăi o clipă, apoi se ridică de pe scaun nehotărâtă.

— Nu cred, începu ea, dar întâlni privirea metalică a colonelului şi făcu o grimasă surâzătoare: Vă rog să aşteptaţi o clipă, spuse secretara şi trecu în camera alăturată.

Ochii Magdei păreau gata să scoată scântei. Dumitrescu în schimb începu să contemple, cu mâinile la spate, o fotografie, aproape de mărimea peretelui, care înfăţişa uzina. Uzina ale cărei zgomote obişnuite pătrundeau prin fereastra care era deschisă, în ciuda aerului rece de afară. Undeva aproape, într-un birou alăturat, cineva striga ceva într-un telefon interurban.

Uşa se deschise apoi, foarte puţin, atât cât să se poată auzi totuşi vocea directorului, care spunea repede:

— Ştiu ce vor, dar este imposibil, am spus! Ar însemna să paralizăm activitatea a o treime din uzină. Este imposibil, absolut imposibil ce vor!

Magda aruncă spre Dumitrescu o privire semnificativă, în timp ce

tocul ascuţit al pantofului ei lovea uşor parchetul încăperii, semn de supremă enervare. Colonelul se desprinse din faţa panoului şi porni cu paşi hotărâţi spre uşa pe care o deschise. Peste umărul lui, Magda îl văzu atunci pe director, cum încremeneşte. Rămăsese interzis, privind cu ochi mari la Dumitrescu. Faţa exprima o surpriză copleşitoare.

— Dumneavoastră eraţi, tovarăşe căpitan?! îngână el apoi.

— Şi dumneata erai?! lăsă colonelul să cadă, cu o notă de vizibilă agresivitate.

— Vă rog să mă iertaţi, făcu repede directorul, pornind surâzător în întâmpinarea lor. Probabil, nu mai sunteţi căpitan...

— Colonel, se prezentă Dumitrescu, cu o nuanţă de uşoară blazare. Am doar cinci minute ca să-ţi explic.

— Nu-mi explicaţi nimic! exclamă directorul. Pentru zece minute, aţi spus, nu? întrebă el, privind spre Magda, care rămăsese consternată. Acum trebuie?

— Peste... exact şapte minute să fie oprit, preciză colonelul, privindu-şi ceasul.

— S-a făcut! zise directorul cu o nuanţă şăgalnică în glas, privind tot spre Magda. Vă rog să luaţi loc şi...

— Este o acţiune importantă! îl preveni Dumitrescu. Şi discretă.

— Nu aveţi nici o grijă, îi asigură Manole. Aglaia, nişte cafele, te rog! comandă el şi ieşi din birou ca o furtună.

Aglaia îi privi uluită.

— ...Numaidecât, spuse ca apoi, retrăgându-se de-a-ndaratelea spre uşă, unde făcu o întoarcere perfectă şi dispăru.

— Ei bine, asta e formidabil! explodă Magda. Ce i-aţi făcut?!... De unde vă cunoaşte?! întrebă ea uimită, privindu-l acum pe colonel ca pe un hipnotizator.

Dumitrescu îşi scoase pardesiul, se instală comod într-un fotoliu şi-şi ţuguie iarăşi buzele după obicei.

— Al dracului! râse el încet. *Imposibil, absolut imposibil!*

Părea grozav de amuzat şi aşa ceva se întâmpla destul de rar. Magda zâmbea. Dumitrescu îi făcu un semn moale, să se aşeze. Şi numai după ce Magda mai mult se aruncă într-un fotoliu, colonelul întrebă, privind-o cu real interes:

— Oare în cât timp ai muri de curiozitate, dacă nu ţi-aş spune nimic?!...

— *Curiozitatea e o calitate!* pară imediat Magda. *Pentru un ofiţer de securitate, mai ales!* Sunt exact cuvintele dumneavoastră!

— Şi răbdarea, punctă Dumitrescu.

— Şi! acceptă Magda, încrucişându-şi braţele pe piept, hotărâtă să rămână desigur aşa, dacă trebuia, până la sfârşitul lumii!

— ...Dacă eram căpitan, socoti colonelul, cam demult trebuie să se fi petrecut...

O privi lung, cu privirea aceea pe care ştia că Magda i-o cunoştea; privirea care vedea alţi ani, alţi oameni, dintre care unii nu mai erau de mult...

— Îl adusese din post în post, tocmai de la Moraviţa, pe acest Manole... Era... un puşti încă. Avea o figură tare spălăcită şi speriată. Vrusese să fugă din ţară... L-am invitat să stea şi m-am uitat mai bine la el. Ochii inteligenţi, degetele nervoase, arse de acizi. Pantalonii peticiţi, ghetele sparte. Cred că-l cam chelfăniseră... *Unde voiai să ajungi!?* l-am întrebat... *În America!* O spusese cu hotărâre, cu o anumită îndârjire. Am desfăcut hârtiile care se găsiseră asupra lui. Nu era nici un act. Doar nişte foiţe subţiri acoperite cu litere şi cifre. Păreau formule şi nu prea. *Astea ce mai sunt? Au crezut că e un cifru,* s-a încruntat puştiul. *Da' nu-i. Sunt formule ale unor băuturi. Ce sunt!?* am făcut eu. *Formule ale unor băuturi,* a oftat Manole. *Le-am inventat eu. Se poate face rom şi cherry şi altele, foarte uşor, într-un mod nou, numai din... Nu! Ăsta e un secret. Nu insistaţi, n-am să spun! Veţi afla dumneavoastră mm târziu. Ei, drăcia dracului!* am strigat. *Şi ce vrei să faci în America?* S-a încruntat iar spre mine şi a trântit deodată, foarte serios: *Să împletesc rezultatele mele cu interesele capitalismului american!...*

Magda surâdea; colonelul nu.

— Eram cu nervii încordaţi, Magda, că mi-l adusese după vreo trei zile în care dormisem numai pe apucate. M-a umflat însă un râs... Şi după aia au început să mă cam mănânce palmele. L-am întrebat câţi ani are, mi-a zis că 18. *Împliniţi?!* am strigat, că arăta mult mai puţin. A dat numai din cap. Eu m-am calmat dintr-o dată, l-am întrebat dacă ştie ce-l aşteaptă. A înclinat iar din cap şi a rămas aşa, cu ochii în pământ. Ştia. *Ce-i taică-tu, Manole?* A strâns numai din maxilare. N-a mai scos un cuvânt. M-am dus a doua zi acasă la el. Era fiul unei văduve, o femeie necăjită, care mai avea patru copii. El era cel mai mare. Le murise tatăl, fost ceferist. Am făcut un raport, mi s-a răspuns că e *imposibil*... Am mai făcut două rapoarte, şeful m-a chemat într-o zi şi-a început o discuţie, el ţipând, eu în poziţie de drepţi, aşteptând să se potolească. A încheiat cu: *Garantezi tu pentru el?! Da!* am zis. *Scrie asta!* Am scris. Când am terminat, şeful m-a privit cu un soi de milă, nu era un încuiat, se păcălise de două ori garantând el în felul ăsta. Mi-a spus: *Lasă măcar să-l prelucrez eu înainte de a-i da drumul. Nu,* am făcut eu repede şi am adăugat: *Atunci nu mai garantez de nimic.* Şeful a aruncat dosarul pe birou şi a ieşit din cameră.

— Pe Manole îl mai văzuseţi de la arestare?

— O dată. Când venise mă-sa la vorbitor. Asistasem la discuţia lor fără un cuvânt. Când a plecat femeia, i-am spus puştiului doar atât: *Bravo! I-ai făcut o bucurie.* S-a uitat la mine ca un câine bătut. Se ţinuse bine până atunci, acum a început deodată să plângă. Un plâns cu

sughiţuri, Magda, cu ceva sălbatic, ciudat, cum n-am mai văzut. N-am zis nimic, am plecat trântind uşa. L-au dus înapoi în arest... După discuţia cu şeful, în aceeaşi noapte, l-am urcat pe Manole într-o maşină; noi amândoi. Se uita la mine speriat, tăcea. Am oprit la 500 de metri de casa lui, ne-am uitat unul la altul; cred vreo trei minute. L-am prevenit: *N-aş vrea să fiu în pielea ta, când ne întâlnim a doua oară... Auzi, Manole?!... Şterge-o!* M-a privit zăpăcit. Nu-i venea să creadă. *Ai să-mi spui ceva?* şi-am ridicat din sprâncene. A deschis brusc portiera, a ţâşnit deodată din maşină şi a rupt-o la fugă ca un apucat. Se temea probabil că mă răzgândesc.

— ...Şi v-aţi întâlnit acum? râse Magda.

— Nu... M-am interesat de el după aceea. Se făcuse parcă de treabă. Apoi, vreo şase luni mai târziu, mă trezesc că mi-l bagă un sergent în birou. *Iar?!* am făcut eu şi m-am ridicat în picioare înfuriat. Eram mai iute pe vremea aia.

Magda nu mai zâmbea.

— Ce făcuse tânărul meu?! continuă colonelul amuzat. Se aciuise pe lângă un fost popă. Ştii, Magda, era cam exaltat şi copilăros, dar... Face parte din categoria oamenilor care nu înghit ce li se spune. Vor să se convingă, să cerceteze ei, să fie ei convinşi dacă e albă sau neagră. Mai târziu mi-a spus ceva cam în sensul că, pentru anul în curs, îl avea în plan pe Dumnezeu. Voia o edificare completă... Răspopitul făcea un fel de seminare, cu întrebări şi răspunsuri. Adunase în jurul lui vreo şase, toţi tineri. Dar când fostul popă a organizat cu ei deraierea unui tren, Manole şi-a adus aminte de mine. Venise singur să mă caute. I-am prins atunci, pe răspopit şi pe ceilalţi chiar când puneau explozibilul...

Secretara intră cu cafelele.

— Doriţi şi un coniac?

— Nu, mulţumim... E de mult timp director, tovarăşul Manole? întrebă colonelul.

— De trei luni. A fost până atunci inginer şef la un combinat. E un om extraordinar!

— Aha!... Vă mulţumim pentru cafele.

— Pentru puţin.

Secretara ieşi. Dumitrescu privi la ceas. Se ridică apoi şi formă un număr de telefon.

— Dumitrescu la telefon... Bine. Venim şi noi imediat.

Magda rămăsese nemişcată, visătoare, cu coatele sprijinite pe masă şi bărbia în pumni.

— Cred că ne putem bea cafelele, spuse colonelul.

Pe uşă îşi făcu apariţia puţin mai târziu Manole.

— Tovarăşe colonel, verificarea a fost terminată.

— Ce verificare? întrebă Dumitrescu devenind atent.

— A agregatului. Îl oprim, din când în când, pentru verificare, explică directorul zâmbind şi adăugă, privind spre Magda: Nu ştiu cum uitasem de posibilitatea asta.

— Se întâmplă, îl scuză Magda, drăguţă. Îl studia pe director cu ochii ei albaştri, uşor mijiţi, îl studia ca pe un exponat interesant şi observă suspect de naivă: Oamenii uită uneori...

16. SURÂSUL NUMĂRUL UNU, SURÂSUL NUMĂRUL DOI

— Cum ţi-ai permis să faci una ca asta? De ce?

Rita tăcea metodic, studiindu-şi cu atenţie în mica oglindă pe care o scosese din poşetă, noua înfăţişare. I se părea stupidă, lipsită de personalitate, în ciuda liniilor fizionomice aproape desăvârşite pe care i le modelase Lewis. Semăna acum cu o păpuşă mare, un fel de manechin de vitrină, frumos şi inexpresiv.

Secretara lui Rons şi totodată sora sa, cu care gurile rele ziceau că ar şi trăi, o bodogănea de-o jumătate de ceas, manifestându-şi furia, indignarea, spumega aproape, explicându-i cum a fost ea, Rita, salvată de *bietul Rons,* care investise *bani grei,* care avusese *planuri mari,* cum acţiunea asta *gangsterească* a Ritei pusese capăt unei operaţiuni bine pregătite de mult.

— Spune măcar ceva, nenorocito! strigă femeia ale cărei trăsături, acum uscate, de blondă ajunsă dincolo de 35 de ani, se schimonosiseră complet.

Era într-adevăr o fanatică admiratoare a lui Rons? A unui Rons care *o cam neglija* în ultimul timp? Ori primise doar sarcina de a o pregăti psihologic, înaintea discuţiei cu *şeful?* Oricum, Rita ajunsese la concluzia că era cazul să întrerupă tăcerea pe care o păstrase de când intrase în biroul secretarei, aşa că spuse cu o voce scăzută, absolut liniştită:

— Nu l-am ucis eu pe Tels. După cum aţi citit în ziare, atacurile de cord fac ravagii în ultimul timp.

— Dacă te crezi aici la tribunal, să trebuiască să-ţi probăm, te-nşeli! împuşcă glasul ascuţit al secretarei. Ai fost văzută intrând ieri, la ora nouă în biroul lui Tels, profitând de noul tău nas, pe care nenorocitul ăla de doctor se vede că nu ţi l-a retezat destul!

— Informaţiile pe care le aveţi sunt discutabile, remarcă Rita, păstrând acelaşi ton aparent inofensiv, dar adăugă: Şi n-am venit aici ca să te ascult pe dumneata.

Femeia blondă păru lovită de o măciucă, s-ar fi spus că nu mai auzise pe nimeni vorbindu-i astfel, vru să treacă la un atac mai spectaculos, uşa se deschise însă în aceeaşi clipă şi Rons îşi făcu apariţia într-un superb costum bej, o invită pe Rita să intre în camera sa de lucru cu un gest scurt.

Ascultase din biroul lui întreaga peroraţie a iubitei lui surori? Îl deranjase cumva că femeia scăpase în toiul furiei faptul că aveau informaţii directe din chiar centrala lui Tels? Şi intervenise pentru a o opri să mai divulge altceva mai important?

— Luaţi loc! spuse Rons pe un ton curtenitor, dar fără să se mai ostenească să i se adreseze în limba română, ca la prima lor discuţie. Aborda o faţă rece, politicos comercială.

Rita se cufundă într-unul din fotoliile masive, Rons în altul. O masă de lucru lipsea din camera această imensă, mobilată foarte *aerat* şi acoperită în întregime cu un covor maroniu de o grosime aproape inimaginabilă. Singurul mobilier de lucru era o bibliotecă mare, plină cu cărţi de medicină, despre care Rita ştia însă că este o simplă faţadă, în spatele rafturilor de cărţi se ascundeau ecranele instalaţiilor prin care Rons era pus la curent cu rezultatul celor mai importante operaţiuni sau prin care putea supraveghea direct diferite birouri din centrală sa. Mai erau şi dictafoanele prin care îşi comunica deciziile, întreaga aparatură modernă de lucru care-l punea în contact operativ cu computerele cât şi cu echipele mobile. Dar toate acestea nu ieşeau la iveală când avea *musafiri.* Ea era acum musafir, martor incomod, ori ce?... Enervarea că trecuse peste hotărârea lui avea să fie în Rons mai puternică decât dorinţa de a-şi recupera banii investiţi în ea?

— Va să zică, v-aţi răzbunat, începu Rons pe un ton alb. Aţi pus în practică prima parte a ideii, continuă el şi adăugă fără să-i pese că săvârşea o indiscreţie: Secretara mea v-a pus la curent în amănunt asupra consecinţelor pe care le-a avut gestul dumneavoastră, mi-aţi stricat într-adevăr o combinaţie de amploare. Era tocmai momentul în care aveam nevoie de prostul de Tels viu.

Rita intrase hotărâtă să nege. Din modul în care îi vorbea Rons înţelese însă că ar fi fost inutil, n-ar fi mirat-o să-i proiecteze imediat scena care avusese loc în biroul lui Tels. Nici nu aprobă nimic, rămase nemişcată, fără să clipească măcar, învăţase de la Lars că un agent, indiferent în ce împrejurare, e cu atât mai invulnerabil cu cât reuşeşte să tacă şi să asculte răbdător mai mult timp.

— Desigur, după această *mică vendetă,* continuă Rons, aprinzându-şi o ţigară fină, vă daţi seama că trebuie să dispăreţi din ţara noastră urgent. După cum ştiţi, Tels era legat prin fire invizibile de diverşi oameni influenţi, cercetările au stabilit deja că moartea sa este mai mult decât suspectă, sunteţi căutată în clipa aceasta de cel puţin patru servicii de informaţii şi poliţieneşti... Aşa că v-am pregătit plecarea pentru noaptea asta.

Ce se ascundea sub cuvintele liniştite şi liniştitoare ale lui Rons? O pedeapsă era inevitabil să primească, Rita era conştientă de greşeala pe care o săvârşiste acţionând după capul ei, încă din momentul în care se hotărâse să-i plătească lui Tels intenţia de a o ucide. Îşi aminti

ziua când fusese supusă operaţiei plastice, faptul că presupusese atunci existenţa unui atu pe care Rons îl avea în mânecă pentru a-l folosi la nevoie împotriva ei. Care era acela? Ce ascundea plecarea asta precipitată în noaptea care urma?

— Aş vrea să mă înţelegi bine, trecu Rons la un ton mai apropiat. Nu este o pedeapsă misiunea în care pleci, îţi înţeleg psihologic reacţia, după şocul pe care l-ai suferit când te-a trădat Tels. Greşeala a fost a mea, că te-am lăsat să acţionezi. Trebuia să-mi fi dat seama şi să previn.

O dată în plus, Rons nu-şi dezminţea faima de abil mânuitor de oameni. O montase desigur pe soră-sa s-o pregătească pentru *dezastrul* discuţiei cu el, pentru ca acum să apară în postura şefului înţelegător. Ce aştepta însă de la ea? Să-i cadă la picioare şi să-i mulţumească? Şi de ce în definitiv atâtea explicaţii şi atâta condescendenţă? Nu cumva lichidarea lui Tels îi prinsese bine acestui domn simpatic din faţa ei? Nu cumva aşteptaseră crima asta sau, printr-un procedeu hipnotic, în timpul cât fusese adormită, i se sugerase chiar *să nu-l ierte* pe Tels? Care era explicaţia faptului că nu-şi amintea nimic, dar absolut nimic din perioada de convalescenţă, cu excepţia acelei prime discuţii cu Rons? Însuşi monologul ăsta dezlânat, în timpul căruia Rons n-o slăbea din ochi era dubios chiar dacă nu recurgea la procedee clasice - era vorba acum s-o convingă *logic* de o misiune pe timp îndelungat. În orice caz, preventiv, Rita începu să aplice procedeele anti-sugestie învăţate de la Lars.

— N-aş vrea, continuă pe un ton mai intim bărbatul cu barbă blondă tunsă scurt, nici să pleci cu gândul de-a reveni clandestin, pentru a te socoti cu Lars. De altfel, a dispărut imediat după ce-a încercat să te lichideze, nimeni nu ştie unde e, preciză Rons şi privirea i se opri o clipă pe picioarele perfecte ale Ritei.

Că dispăruse Lars era adevărat. Că Rons nu ştia unde e, asta era îndoielnic.

— N-are rost să rişti rămânând în ţara aceasta şi aşteptându-l s-apară. Între noi fie vorba, Lars a procedat tot aşa cum ai procedat dumneata, în cazul lui Tels. Îl trădaseşi.

Aici ar fi fost multe de spus. La suprafaţă era întocmai cum spunea Rons. Relaţiile între ea şi Lars erau însă altele, mult mai complexe. Nu-l ura pentru că încercase s-o ucidă. Ci pentru că, în jocul ăsta înnebunitor şi scabros în care trişai continuu şi-i obligai pe alţii să trişeze, Tels fusese doar un episod nesemnificativ. În Lars crezuse! Crezuse atunci când îi spusese, la început, în prima operaţiune riscantă, foarte riscantă, în care *îl ajutase,* că după aceea o va lăsa în pace. Lars îi promisese, pentru ca apoi să râdă, s-o oblige să continue. O tratase ca pe oricare altă agentă a lui, pe care o exploata sistematic; pentru a-i reuşi lovituri menite să aducă bani. Bani pentru Word!... Nu

ar fi avut rost să-i spună însă toate astea lui Rons!

— Vei pleca şi, în câteva luni, te vom planta în ţara unde te-ai născut, domnişoară.

Şi Rita înţelese dintr-o dată că misiunea ei era totuşi o răzbunare, perfidă, cumplită, *ţara în care se născuse* era singura în care îi prevenise şi pe Lars şi pe Tels că nu va merge niciodată. Rons o prinsese pe picior greşit, acum, când era *vânată* de patru servicii. O obliga să-l asculte.

— Te vei convinge discutând detaliile cu adjunctul meu, că am conceput această misiune încă din ziua în care am aflat că ştii foarte bine româneşte, atunci când nu bănuiam deci că-mi vei călca dispoziţiile socotindu-te în modul acesta cu prietenul dumitale Tels.

Să fi fost posibil? De-asta îi vorbise atunci în limba română? Pentru a se convinge că o vorbea perfect? O ierta pentru că-l ucisese pe Tels? Aşa uşor? De ce?

— Motivele dumitale de teamă nu mai există în prezent. Noua dumitale înfăţişare şi biografia pe care ţi-am asigurat-o personal vor înlătura orice risc. Te plasăm direct în câmpul de acţiune al lui Lars, rezidentă a serviciului lor din România. Vei vedea că se poate şi vei verifica totodată dacă Lars nu este acolo. Dacă e, îl poţi lichida liniştită. Cu condiţia s-o faci de aşa manieră încât să rămâi faţă de centrala lor o agentă mai presus de orice suspiciune. De acord?

Rons încerca aşadar acum s-o convingă *sentimental* să lucreze doar pentru el. Rons care îşi începuse cariera ucigându-şi şeful, Rons care înţelesese încă de-atunci singurul adevăr care merita reţinut în jocul acesta, *fiecare pentru el,* o asmuţea acum împotriva lui Lars. Ah, dacă Lars ar fi fost lumea întreagă, atunci da, i-ar fi făcut o grozavă plăcere să descarce o armă automată în burta acelui Lars.

Şi abia acum, dintr-o dată, Rita îl urî pe elegantul Rons! Avea impresia că retrăieşte o scenă pe care-o văzuse cândva în culisele unui circ, dresajul unui căţel tărcat. Mica javră fusese biciuită, până pricepuse că n-are-ncotro, că trebuie să meargă doar pe labele din faţă. Şi-atunci, i se dăduse o bucăţică de zahăr. La fel, ea fusese făcută acum să-nţeleagă că orice împotrivire este inutilă, că este datoare vândută *bunului Rons,* că putea fi totodată predată oricând celor care o căutau, că merită o pedeapsă chiar, pentru ca apoi, în final, să i se dea bucăţica de zahăr: iertarea, speranţa că tocmai în România îl va găsi pe Lars şi libertatea de a se răfui cu el!

Rita surâse. Surâsul numărul unu, *recunoştinţă şi credinţă,* cel mai drăguţ pe care i-l putea asigura noua ei înfăţişare, probat cu atenţie în faţa oglinzii. Şi spuse aproape emoţionată:

— Vă mulţumesc... Sper ca de data asta... să nu vă dezamăgesc!

Dar cum privirea uşor tulbure a lui Rons se oprise din nou, mai mult decât ar fi vrut, pe picioarele ei, Rita, cu gândul la blonda care fierbea

desigur în camera vecină, îşi desfăcu foarte încet, pe jumătate, unicul nasture al rochiei elegante şi arboră, fără greş, surâsul numărul doi: *întrebare tăcută şi tandră chemare...*

17. UN TELEFON CHEMA ÎN NOAPTE

Dincolo de geam, în lumina difuză a neonului, fulgi mari începuseră un dans lent. Venise în sfârşit zăpada, zăpada mult aşteptată de toţi...

Ar fi putut să mai întârzie măcar, câteva ore, gândi Dumitrescu. Aşa, era posibil ca individul să renunţe... Îşi privi ceasul. Peste exact 90 de minute avea să fie Anul Nou. Auzi apoi uşa din spatele său deschizându-se şi vocea generalului Antoniu întrebând veselă:

— Te-ai certat cu nevasta, Dumitrescule?

Colonelul se întoarse şi salută grav.

— Ce faci aici? se interesă Antoniu.

— Aştept, mormăi prost dispus Dumitrescu. Aştept un semnal din direcţia domnului Adam.

Generalul intră în cameră, închise uşa, cu un aer parcă nemulţumit. Cunoştea cazul. În urmă cu câtva timp, Dumitrescu înregistrase un eşec. Nu un eşec total, pentru că reuşise să prevină o acţiune cu caracter diversionist la o uzină cu profil de apărare. Dar autorul moral al faptei preconizate îi scăpase. Colonelul stabilise doar că ar fi străin, şi că s-ar numi Albert. Părea să fie acelaşi Albert care le mai scăpase de două ori. După investigaţii îndelungate, reuşise să afle un loc de refugiu al lui Albert, casa unui anume George Adam, fost ofiţer înainte de 1944, acum pensionar, dar om cu relaţii întinse. Când aflaseră însă toate acestea, Albert părăsise locuinţa lui Adam, tot ce mai putuse stabili Dumitrescu era că, înainte de a pleca din România, Albert urma să se întâlnească cu Adam. Mai exact spus, Adam să-l caute.

— Ai primit vreo informaţie expresă?

— Nu, făcu Dumitrescu.

— Atunci de ce crezi că Adam va încerca să restabilească legătura în noaptea asta?

— Tocmai pentru că Adam îşi imaginează că în noaptea asta nu se va gândi nimeni la el. Îmi cunosc omul. Am aflat că a făcut rost de ceva date de care vrea să scape urgent.

— Informaţia asta e certă?

— Da, zise cu siguranţă Dumitrescu. E primită tot de la căpitanul Vlad Zeţaru, ofiţerul care a devenit *Eric, pianistul* Adinei Berescu.

Generalul căută o ţigară.

— Ce măsuri ai luat? întrebă el.

— Am lăsat pe cineva în apropierea casei lui Adam.

— Şi grupa de acţiune?

— Eu şi Magda. E suficient, asigură colonelul.

— Care Magda? Fata aia tânără, care n-are nici şase luni la noi?

— Da. Dacă lucrurile vor merge cum sper eu şi Adam va acţiona, Magda va juca rolul unei femei pe care Adam are s-o caute, pentru a-l pune în legătură cu Albert. Magda a mai jucat două roluri asemănătoare; şi a reuşit perfect, de fiecare dată.

Generalul păru şi mai nemulţumit. Îşi aprinse ţigara, trase un fum, întrebă puţin tărăgănat:

— Crezi că e bine că ai ales-o pe această Magda Deleanu?

— E bine.

Antoniu se aşeză într-un fotoliu. Colonelul în celălalt, îi despărţea o măsuţă, pe care, gânditor, generalul începu să bată cu degetele.

— Pentru acţiunea din noaptea asta, explică rar şi liniştit colonelul, am nevoie de un om maleabil şi inspirat... Nu de forţă şi rutină, nu vreau să-l arestez încă pe acest Adam, mă interesează deocamdată doar datele pe care le-a obţinut. Îl privi pe general şi preciză: Magda e foarte indicată.

— Nu mă refeream doar la lipsa ei de experienţă, zise generalul. Mă gândeam c-ai s-o sperii. E primul revelion pe care-l face în meseria asta. E tânără, probabil avea şi ea alte planuri.

— N-o să se sperie, spuse Dumitrescu liniştit. Are să se-nveţe.

Antoniu se ridică şi făcu câţiva paşi prin cameră fără să răspundă nimic. Apoi începu metodic:

— Dumitrescule, noi am trăit alte vremuri... Mi-aduc aminte de anii când nu aveam o noapte liniştită, nici familie, nimic. Acum... condiţiile s-au schimbat. Ăştia tineri... privesc lucrurile mai altfel; au crescut altfel... Îmi spunea ieri Florescu un caz. Cercetau nişte materiale foarte importante; la un moment dat, vede că unul dintre puştii cu care lucra dă semne de nervozitate. Îl întreabă ce e, şi ăla îi spune că *s-a făcut ora patru şi el are bilete la cinema c-o fată.*

— Tocmai de-aia, motivă Dumitrescu privind încruntat cristalul măsuţei, pe Magda nu vreau s-o las să gândească aşa!

— ...Ea ce zice? Ce-a zis când i-ai spus cum o să-şi petreacă revelionul?

— Ce să zică?! păru nedumerit colonelul. A spus *am înţeles.*

— Şi altceva?

— Nimic, bombăni Dumitrescu şi adăugă: Asta e rău, că nu zice nimic.

— Cum aşa?!... Unde e acum?

— Am trimis-o să mănânce ceva, răspunse colonelul şi se ridică. Are să vină acum, continuă el, are să se aşeze acolo lângă fereastră. O să se uite pe geam... Şi o să tacă.

Generalul pufni în râs.

— Asta am impresia că te deranjează grozav.

— Da, spuse Dumitrescu. Când tace, înseamnă că e supărată.

— Excelent mod de a-şi manifesta supărarea pentru o femeie, remarcă Antoniu amuzat. Nu găseşti?

— Nu.

Generalul râse, începu să admire o reproducere de pe perete. Întrebă într-o doară:

— Am auzit că dumneata ai adus-o la noi.

Dumitrescu îşi ţuguie buzele după obicei, merse la fereastră şi constată ca pentru sine:

— Se pare că va sta ninsoarea... Asta e bine.

Se întoarse apoi spre general, care îl privea întrebător şi sublinie scurt:

— Eu am convins-o să vină la noi.

— Am auzit şi că eşti foarte mândru de ea.

— Am şi de ce.

— În definitiv, ce a făcut? se interesă generalul reaşezându-se, de data aceasta pe scaunul de la biroul lui Dumitrescu.

— Nu mare lucru, într-adevăr, bagateliză colonelul. Ni l-a dat în mâna pe Walther în timp de o săptămână. Îl căutau atunci două servicii de trei săptămâni.

— Două servicii, inclusiv dumneata, îl înţepă generalul.

— Sub conducerea dumneavoastră, îi aminti Dumitrescu.

Generalul râse iar. Era vesel în seara aceea. Îşi cercetă ceasul, întrebă:

— Şi? Altceva?

— I-am încredinţat cazul Eleonorei Podaru! Ei! Împotriva unor păreri generale, care argumentau cu veşnica *lipsă de experienţă*.

— Ei, las-o moartă! făcu Antoniu, stingându-şi ţigara. Cazul Eleonorei Podani a fost rezolvat de Brateş. Magda a fost un simplu pion şi, din câte ştiu, la început o scrântise.

— La început, în meseria asta au scrântit-o mulţi, observă Dumitrescu. Şi n-a fost un simplu pion. Ideile de rezolvare au fost ale ei. Iar de la Eleonora Podaru, care nu era în fond decât o amărâtă, într-adevăr un simplu pion, am ajuns la Matei. Şi de la Matei la Berescu Adina, care este un caz serios. Ideea cu aducerea lui Vlad Zeţaru a fost tot a Magdei, în fond. Are o fantezie, căută colonelul cuvântul şi preciză: cam extravagantă, dar aplicabilă. De altfel, ea a falsificat şi informaţiile de biochimie, care au fost trimise în străinătate, prin *Eric*; şi nici centrul lor, nici Adina nu şi-au dat seama până acum de nimic. Eu nu aş fi putut face asta. Nu mă pricep la biochimie. Nici Brateş. Nici dumneavoastră.

— Da. Totuşi, este o muncă de birou, observă generalul.

— Este o muncă de care depinde viaţa lui *Eric*. Şi-un joc prin care

am depistat un nou canal de scurgere a informaţiilor, acel Albert-Adam! Tot după o idee a Magdei, pe care Vlad n-a făcut decât s-o pună în practică. Ce-i drept, cu talent.

— Ei bine, dar trebuie să fie formidabilă fata asta! exclamă Antoniu şi adăugă: Văd că te-a cucerit!

— Îmi pare bine că am convins-o să intre în securitate, clarifică încet colonelul. Cred că oameni ca ea nu ne putem permite luxul de a-i pierde. E făcută pentru munca de contrainformaţii.

— Mulţi n-au fost *făcuţi,* dar *şi-au făcut datoria.* Pe deplin!

— *Condiţiile s-au schimbat!* observă Dumitrescu. Dumneavoastră aţi spus-o. Numai cu entuziasm şi disciplină nu poţi înfrunta şi dovedi un spion, azi! E cum ai pune un om cinstit să se bată cu un profesor de karate! Medită puţin şi completă: Pentru acţiunile mari sunt necesari oameni pe măsură.

— Ca Magda?! tatonă Antoniu.

— Şi ca alţii. Ca mulţi alţii...

Uşa se deschise în aceeaşi clipă şi Magda apăru. Era puţin îmbujorată, purta o scurtă uşoară de blană, o fustă largă şi cizmuliţe care-i subliniau parcă mai mult picioarele suple de sportivă. Salută scurt şi vru s-o şteargă.

— Intră, intră, făcu generalul.

Magda intră. Îi cercetă rapid cu privirea iscoditoare pe cei doi bărbaţi, investigând parcă subiectul discuţiei lor anterioare. Ţinea într-o mână două portocale.

— Ce crezi, va acţiona domnul Adam în noaptea asta? întrebă Antoniu.

— Probabil că nu.

— Şeful dumitale a de părere că da! observă încântat generalul.

— Ştiu. Şi asta înseamnă că va fi aşa. Din păcate, are dreptate mereu.

— De ce *din păcate?*

— Cu timpul devine obositor!

— Şi totuşi i-ai adus portocale, remarcă Antonia zâmbind.

— Una doar! preciză Magda, depunând o portocală pe biroul lui Dumitrescu. A spus de fapt că nu mănâncă nimic...

Îi privi încă o dată pe cei doi, constată că Dumitrescu stătea tăcut, privindu-l cu o mină somnolentă pe general. Şi Magda, considerând că discuţia cu ea luase sfârşit, se duse liniştită la fereastră. Era o fată drăguţă, poate chiar foarte drăguţă, dar lui Antoniu nu i se părea cu nimic, în clipele acelea, că ar fi omul excepţional, despre care îi vorbise colonelul. Şi în clipele acelea nici nu era. Magda văzuse pe stradă un mantou elegant, a cărui croială o interesa în mod deosebit.

…….

— E unu şi cinci! constată Magda, în timp ce privea prin geam la

noaptea liniştită de iarnă.

— Şi şase, o corectă colonelul din spatele biroului său.

— Cinci şi 30 de secunde. După radio! constată cu o totală indiferenţă Magda.

Dumitrescu tăcu câteva clipe, apoi întrebă cu o nuanţă de brutalitate în glas:

— Unde ai fi fost în noaptea asta?

Magda întoarse spre el privirea, îl observă mirată şi întrebă la rândul ei:

— Ce importanţă are?

— Cred că are.

— Eu aş fi putut fi oriunde! Dumneavoastră ar fi trebuit să fiţi acasă!

Era acum rândul colonelului s-o privească uimit.

— De ce eu?

— Pentru că aveţi, din câte ştiu, o familie! Nevastă! Copii!

— Şi ce-i cu asta?!

— Nimic! făcu Magda, completând cu un gest al mâinilor care însemna că nu mai are nimic de spus.

Colonelul se uită pe măsuţă, la corabia confecţionată de Magda din două coji de portocale şi-un băţ de chibrit, insistă:

— Cum nimic? Ce-ai vrut să spui?

Magda se desprinse de lângă fereastră, veni spre birou; se stăpânea în mod incontestabil să dea o replică dură. Se aşeză apoi cuminte în fotoliu, îl privi pe colonel şi explică:

— Tare aş vrea s-o cunosc pe soţia dumneavoastră.

— ...Poţi s-o cunoşti oricând, spuse încă nedumerit colonelul. Dar de ce?

— Sunt curioasă să ştiu cam ce zice la ora asta, cânta glasul suav al Magdei.

— A! făcu puţin plictisit Dumitrescu. E antrenată.

— Aş vrea să vorbesc cu soţia dumneavoastră, nu se lăsă Magda.

Îl privea acum iarăşi în ochi, cu o expresie obraznică, pe care Dumitrescu i-o cunoştea bine.

— Pun pariu, declară rar colonelul, că ai fi încântată, dacă... ţi-ar mărturisi că mi-a pus coarne o viaţă întreagă.

— Încântată?! Aş fi fericită! Aţi merita-o! încheie Magda şi adăugă un gest care părea că spune: *Ei, cam asta ar fi, dragul meu colonel!*

Dumitrescu surâse; pentru prima dată în seara aceea.

— Nu a făcut aşa ceva, spuse el blajin.

Magda îi aruncă o privire rapidă, vag ironică, ce însemna desigur: *Toţi încornoraţii sunt convinşi de acelaşi lucru.* Dar cu voce tare spuse doar:

— Aţi merita-o! Zău că aţi merita-o! Aşa faceţi cu toţii, nu numai cu

dumneavoastră!

— Cu care toţi? se încruntă colonelul.

— Să zicem cu Moraru! aruncă Magda, smulgând dintr-o mişcare catargul corăbiei de portocală. Sunteţi vinovat! Dumneavoastră! Dumneavoastră l-aţi trimis acolo un an! Când s-a terminat acţiunea, l-aţi felicitat, l-aţi propus pentru decorare. Dar pe el îl lăsase nevasta!

Se înflăcărase subit. Ochii albaştri căpătaseră în mod aproape inexplicabil o intensitate deosebită, deveniseră aproape mov, ciudaţi, ca întotdeauna când ceva o înfuria.

— ...Era o femeie slabă, medită colonelul întunecat. Ar fi trebuit să înţeleagă. Când s-a măritat cu el, i s-a spus ce-o aşteaptă, acţiunile noastre...

— Era o femeie. Tânără! izbucni Magda.

— Dacă nu l-ar fi lăsat atunci, l-ar fi lăsat mai târziu, explică obosit Dumitrescu. N-a oprit-o nimeni să meargă după el pe şantier.

— Ce să facă ea, ca maistră ţesătoare, pe un şantier!? Să împletească ciorapi!?

— Ar fi trebuit să înţeleagă, repetă cu o încăpăţânare aprigă colonelul.

— Dumneavoastră ar fi trebuit să înţelegeţi, replică încet Magda. Dar n-aţi înţeles. Şi ce e rău, e că nu înţelegeţi nici acum...

Se ridică apoi de la masă şi îşi reluă locul lângă fereastră. S-ar fi spus că e foarte liniştită.

— Nici dumneata nu înţelegi, constată Dumitrescu, ţuguindu-şi buzele.

— Nu... Nu înţeleg de ce în cazul Moraru, şi în cazul ăsta, de-acum, şi întotdeauna, alegeţi variantele cele mai grele! De ce în noaptea asta n-am stat fiecare acasă. Lăsând un singur om să supravegheze casa lui Adam. Ne-ar fi telefonat dacă chiar apărea ceva.

— Nu poţi sta la un revelion fără să bei măcar un pahar, socoti colonelul. Iar cu vinul în nas nu poţi acţiona şi interoga aşa cum trebuie.

— Şi sunteţi încă sigur că vom avea ce interoga!?

— Sigur nu. De altfel, nici n-aş vrea să-l arestăm. Dar e posibil să fie şi aşa!

— Eu sunt sigură că domnul nostru Adam, la ora asta goleşte a nu ştiu câta cupă de şampanie. Şi că până la ziuă o să mai golească altele, fără grijă!

— Posibil... repetă Dumitrescu. Sunt riscurile meseriei!

— Măcar nu mai ninge! se indignă Magda privind afară.

— Nu trebuie să ningă! hotărî colonelul.

Magda îşi ridică ochii în tavan. Se scurseră în tăcere câteva minute.

— Ştii, Magda, începu deodată Dumitrescu. Discuţia cu dumneata îmi aminteşte de o întâmplare veche.

Lângă fereastră, fata se întoarse spre el, cu capul puţin plecat într-o parte; îşi îndreptă cu mâna pletele negre.

— Stai, te rog, jos!

Magda se execută, deşi în privirea ei se strecurase iarăşi surâsul acela ca o întrebare: *Vreţi să mă îmbunaţi cu o povestioară?*

— Nu vreau să te îmbunez cu o poveste, răspunse cu voce tare colonelul. Vreau să-ţi relatez o întâmplare...

Lasă, râseră ochii Magdei. *Cunoaştem noi trucurile astea!* Îşi luase totuşi bărbia în palme, cu coatele sprijinite de măsuţă şi aştepta liniştită.

— Era o dimineaţă frumoasă dimineaţa aceea, începu Dumitrescu. Iar eu aveam atunci... doar cu câţiva ani mai mult decât dumneata.

Magda îşi miji imediat ochii, căutând, se vede, să şi-l închipuie pe colonel doar cu câţiva ani mai în vârstă decât ea. Ajunsese poate la concluzia că trebuie să fi fost un bărbat foarte reuşit, pe vremea aceea, şeful ei, pentru că îi zâmbi prietenoasă.

— Eram locotenent şi lucram într-o localitate de munte. Eram foarte mândru de mine, deşi aveam al dracului de multă bătaie de cap. Mă şi însurasem. Mă însurasem de curînd... îşi aminti el.

Aştepta acum o replică înţepătoare sau o întrebare a Magdei, dar cum aceasta nu spunea nimic, Dumitrescu reluă:

— Şi m-am trezit, în dimineaţa aceea frumoasă, cu un bărbat cam de 45 de ani, care s-a prezentat la sediul nostru. Avea mâinile amândouă bandajate, părul şi faţa arse şi acoperite cu funingine, hainele rupte şi ochii umflaţi... L-am întrebat ce şi cum... Şi mi-a spus.

— Ce păţise?! întrebă Magda interesată.

Nu-i plăceau introducerile *cu suspans* ale colonelului. Acesta nu-i auzise sau se prefăcu doar că nu-i auzise întrebarea, pentru că îşi continuă povestirea netulburat:

— Se întorcea, cu câteva zile în urmă, din pădure, omul acela. Vasile îl chema... Se întorcea din pădure, unde fusese împreună cu copilul să ia nişte lemne pentru foc. Avea vreo 12 ani copilul; că l-am văzut şi eu mai târziu. Veneau spre casă liniştiţi şi cântând, când aud în spate o dată: *Stai!* Ce să facă omul? A stat. S-au apropiat de ei doi indivizi. Cu automate de gât şi înfăţişări grozave; de pribegi. Le-au cerut de mâncare. Omul, Vasile ăsta, nu mai avea nimic în traistă. Le-a spus că n-are. Cei doi i-au scotocit desaga. *Te-ai dat cu ăştia, acum, ai?* l-a întrebat unul dintre oamenii înarmaţi. *Ce-l mai întrebi?* a zis şi al doilea individ. *Toţi joacă aşa cum li se cântă.* Şi şi-a coborât automatul, îndreptându-l spre burta ţăranului. Copilul a început să plângă. *Nu m-am dat cu nimeni! Eu îmi văd de pământ!* a strigat Vasile. *De pământul pe care vi l-au dat ăştia, aşa-i?!* şi s-a întors spre celălalt, privindu-l întrebător. *Dacă-i lăsăm, au să spună în sat,* a zis celălalt şi a tras piedica automatului. *Nu spun! Nu spunem la nimeni nimic!* s-a văitat

îngrozit Vasile; că mai avea acasă trei copii şi nevasta lăuză. *Te pomeneşti că-i fi de-ai noştri?!* a rânjit unul. *Sunt, zău că sunt!* a strigat Vasile, lipind faţa copilului de pieptul lui, ca să nu-i mai audă ţipetele. *E pe dracu,* a zis omul care trăsese piedica armei şi s-a dat un pas înapoi, gata să tragă. *Lasă-l!* a zis al doilea. *Auzi bade? Juri că nu spui la nimeni nimic*? Şi l-a privit lung pe sub sprâncene. *Jur!* a spus Vasile. *Să nu uiţi, bade!... Sărută pământul şi jură!* Ce să facă omul? A jurat. A sărutat pământul. I-au dat şi automatul să-l sărute. Şi el şi copilul. După aia le-au dat drumul să plece.

— Când se petrecea asta? întrebă Magda.

— Cu trei zile înainte de-a veni Vasile la mine, răspunse enigmatic colonelul, supărat parcă de întrerupere. Apoi, peste două zile, se pomeneşte cu trei musafiri, în faptul serii, acasă la el. *Bună sara! Bună sara!* C-o fi, c-o păţi... Pe unul dintre cei veniţi Vasile îl cunoştea, că era din satul lui. Pe ceilalţi doi nu-i mai văzuse. Aveau şepci pe cap şi haine de piele. *Tovarăşii au treabă cu tine, Vasile,* zice consăteanul. *Da'* ce *treabă? Sunt de la partid. Dânsul. Iar dânsul de la securitate. Aha,* a făcut Vasile dumirit. *Tovarăşe,* a intervenit unul dintre străini. *Ai matale, aici, aproape, un vecin. Care, aşa am auzit, că ar găzdui nişte fugari. Asta ne interesează. Ştii ceva? Nu ştiu,* zice Vasile, că nu ştia. *Dar se poate, că vechiul ăsta al meu are pe fi-su fugit în munţi. Iar seara, l-am văzut plecând de câteva ori spre pădure. De, ce să caute în pădure seara?!... A, bun,* zice al doilea om cu haină de piele. *Va să zică aşa! Altceva mai ştii?* Şi Vasile zice că nu ştie, dar iese să-i conducă! Să nu-l audă nevasta. Şi în curte, la poartă, le povesteşte toată întâmplarea din pădure, cu ăia doi. *Bine,* zice unul dintre musafiri. *Văd că eşti un om care poţi să ne-ajuţi. Nu mergi mai încolo să ne arăţi care-i casa vecinului ăsta şi pe unde o ia spre pădure? Ba da, cum nu.* Şi s-a dus, zise Dumitrescu şi îşi aprinse o nouă ţigară. L-au legat de un pom, aşa cam la 200 de metri de casă, i-au băgat în gură un căluş şi l-au bătut la sânge. Toţi cinci. Că apăruseră între timp şi cei doi din pădure. *Aşa-ţi respecţi tu, mă, jurământul făcut?!* Şi dă-i! L-au snopit... Şi l-au lăsat acolo, mai mult mort decât viu, legat de copac, să vadă cum îi arde casa. Că s-au dus doi dintre ei şi i-au dat foc... Au ars casa omului şi grajdul ca nişte făclii. Când l-au găsit şi pe el oamenii din sat şi l-au dezlegat... s-a repezit Vasile în foc, încercând să salveze ceva, să scoată calul din grajd măcar, că atâta avea. N-a reuşit... Pe unul dintre băieţi, pe ăl mai mare, bandiţii îl luaseră cu ei. *Să te duci să ne spui, dacă-ţi dă mâna,* i-au spus ei la plecare. *Casa a luat foc! Auzi?!*

Magda tăcea, privind în gol, imaginându-şi sau încercând să-şi imagineze faptele, ziua aceea. Şi Dumitrescu se întrebă în ce măsură un om care nu trăise atunci putea să înţeleagă totul cum a fost.

— Dar Vasile venise la mine, spuse colonelul încet, cu o voce ciudată. Mi-a povestit totul cu lacrimi uscate pe obrajii arşi. Gesticula

cu mâinile acelea uriaşe, pline de bandaje şi spunea: *Trebuie să-i prindeţi, domnule dragă! Tovarăşe dragă! Trebuie să plătească!...*

Sprâncenele Magdei tresăriră dureros, înfiorată.

— *Trebuie să plătească!...* Înţelegi, Magda?! Făcea parte din oamenii necăjiţi ai pământului ăsta; peste care au trecut multe... Şi mulţi!... Şi rămăsese în el ura doar! Şi o sete cumplită, ţărănească, de dreptate.

— Şi i-aţi prins?! izbucni Magda cu ochii aprinşi.

— ...I-am prins, spuse încet Dumitrescu. I-am prins după trei săptămâni de hăituială prin munţi. Au murit lângă mine doi oameni... tineri ca dumneata... Doi oameni ca brazii, îi văd şi acum... Cu ochii albaştri. Blonzi amândoi. Ţărani de prin părţile Maramureşului, veniţi să moară acolo, departe de toţi ai lor...

— Şi i-aţi prins vii?!

— Ce importanţă mai avea asta, Magda?... Pe patru dintre ei i-am prins vii. Că fuseseră şapte cu toţii. Bine că am găsit copilul.

— L-aţi găsit?!

— Şi taică-su credea că l-au omorât. Şi noi. Dă-l duceau cu ei. Când au văzut că nu mai au încotro, l-au lăsat pe marginea drumului. Slab ca o mâţă şi bolnav de credeam c-o să moară. Dar n-a murit...

— Când s-a petrecut asta? întrebă Magda din nou, dar colonelul păru iarăşi că nu a înţeles întrebarea.

— Casa lui Vasile a ars în noaptea de Anul Nou, spuse el sec. În timp ce eu mâncam plăcinte lângă nevastă!

Magda făcu ochii mari:

— Ştiaţi de existenţii bandei? întrebă ea năucită.

— Nu, prin părţile acelea nu apăruseră până atunci. Dar eu ar fi trebuit să ştiu.

Trase lung din ţigară şi adăugă:

— Acum înţelegi de ce suntem la ora asta aici?

— Nu, spuse Magda repede şi şoptit, intuind imediat ceva.

— Ba da... Eşti un om cu inimă fierbinte. Ai înţeles tot ce trebuia... Sunt sigur.

— N-am înţeles! izbucni Magda, aproape cu patimă. N-aveţi de unde să aflaţi că tocmai în noaptea aia...

— Eram pus acolo să aflu!

— N-aveţi dreptate! spuse Magda pe un ton mai scăzut.

Şi parcă pentru a o contrazice, ţipătul telefonului sparse deodată atmosfera apăsătoare a biroului.

— Da! Eu! spunea Dumitrescu, care smulsese brusc receptorul, Bine, venim imediat. Şi închise. Distracţia începe, Magda! zise el plat, cum ar fi anunţat că a început iar să ningă. Şi se ridică în picioare.

Ca un ecou bizar la cuvintele lui, de undeva din vecini, se auzi un cântec de inimă albastră.

18. CONFIDENŢIAL SECRET

Privirea lui Lars se oprise plictisită asupra dosarului din faţa sa. O ştampilă mică, triunghiulară, în colţul de sus: *confidenţial.* Ochii îi fugiră pe coperta alăturată: *ultrasecret.* Masa de lucru era plină de asemenea dosare. Căscă...

Toate aceste mape şi dosările erau *secrete, ultrasecrete* sau *confidenţiale.* Până atunci, ani în şir, i se păruse firesc. Se întreba acum câte mai puteau fi într-adevăr secrete din hârtiile astea care concentrau planuri de operaţiuni, date procurate de zeci, de sute de agenţi, din care cel puţin jumătate erau probabil dubli, cei mai mulţi recrutaţi de oamenii lui Tels, în timpul cât zăcuse în închisoare; dacă nu şi mai înainte. Tels?! Dar parcă numai serviciul lui Tels exista pe lume? Câţi oare din agenţii lor făceau un joc dublu? Aşa cum ei aveau *oamenii lor* prin alte servicii...

Aprinse o ţigară, privirea îi rătăci pe peretele din faţă, îşi aminti printr-o bizară asociaţie de idei, că acolo, pe peretele acela fusese cândva portretul fürerului! Asta demult, când pe el, puştiul de-atunci, îl răpiseră din stradă, îl târâseră aici, unde era comandamentul german, în camera aceasta, unde fusese interogat de un neamţ înalt şi uscăţiv, dus apoi în subsolul altei clădiri şi interogat din nou, maltratat. Înţelesese din primul moment ce voiau să scoată de la el, în ciuda vârstei pe care-o avea. Îi interesau date compromiţătoare din viaţa unuia din funcţionarii legaţiei române. Lars cunoştea acele date. Dar tăcuse. Rezistase tuturor procedeelor *de forţă.* Nu din patriotism, se născuse şi crescuse pe pământ străin, nu fusese în România niciodată, nici din vreun ataşament deosebit pentru funcţionarul legaţiei, ce-avea el, băiatul guvernantei de la legaţie, cu funcţionarul acela?! Tăcuse din încăpăţânare. Dintr-un pariu de puşti pe care-l făcuse cu sine, că lui nimănui nu i-ar putea *smulge* destăinuiri. Se întrebă dacă azi ar mai rezista chinurilor acelea? Dacă ar mai găsi un motiv pentru a rezista!?

Acum peretele din faţa sa era gol...

Războiul luase sfârşit de mult, el scăpase cu viaţă doar pentru că, în goana retragerii, nemţii uitaseră să-l împuşte, zăcuse în nesimţire nu ştia cât, se trezise într-un spital, unde aflase că maică-sa murise în bombardament. Pe taică-su nu-l cunoscuse niciodată. Când se însănătoşise vrusese să plece în România, se lovise de formalităţi

birocratice, se ataşase de rămăşiţele unui circ ambulant, care colinda prin Europa, cu gând să ajungă în Balcani. Nu mai ajunsese. Îşi descoperise în schimb el, adolescentul cu ochi de tăciune, talente de hipnotizator! De-acolo i se trăsese pătrunderea în culisele serviciilor de informaţii, fusese reperat de un *specialist,* constatase că spionajul nu murise odată cu războiul, ci înflorea. Şi că-n orice caz, era o meserie mai bine plătită decât cea de circar.

O începuse de jos, ca agent de rând, trecuse din mână-n mână, pasat, vândut, transferat de la un serviciu la altul, ajunsese în sfârşit în centrala unuia din marile complexe de informare, graţie calităţilor cu care fusese dotat de natură şi faptului că vorbea curent trei limbi. Se certase însă şi acolo cu cineva, el găsea întotdeauna cu cine să se certe, fugise, dispăruse un timp. Atunci îl cunoscuse Ward. Care-i oferise o altă identitate, alt spaţiu de lucru, pe alte relaţii informative. Şi mai ales independenţă! Dreptul de-a nu fi, profesional, tutelat, sâcâit. Ward nu se pricepea la obţinerea informaţiilor, se pricepea în schimb să le comercializeze. Nu era capabil să organizeze o reţea, îi putea pune însă la dispoziţie bani, cu zgârcenie ce-i drept, dar bani!

Şi Lars intrase încântat în acest joc, unde *avea mână liberă.* Să facă spionaj economic, cum *ştia el,* cu inventivitate, nu răpind copii şi cerând în schimb informaţii, nu pătrunzând noaptea prin spargeri vulgare în birouri încuiate, cum făceau oamenii lui Tels şi nu numai ei. Ci racolând nemulţumiţi, din familia aceea imensă pe care o cunoştea bine - a nemulţumiţilor - existentă în toată lumea şi-n toate timpurile, ori *ataşându-şi* iubite ale unor *personaje cheie.* Sau strecurându-şi *băieţii* ori *fetele* în cercuri înalte, printre patroni, cercetători sau fiii acestora. Era mult mai rentabilă tactica asta, i se părea chiar nu lipsită de-o anumită eleganţă.

Constatase apoi că i se furau procedeele, că serviciile de informaţii statale încercau chiar să-l subordoneze. Acum nu mai avea însă 27 de ani, ca *să se certe* cu cineva. Acceptase formal. Şi începuse practic să lucreze în numele lor, păstrând însă pentru el, pentru Ward în fond, crema informaţiilor obţinute. Pentru Ward, în serviciul căruia îşi risipise cei mai buni ani ai vieţii... Şi care... *îl uitase* în puşcăria aceea, unde probabil ar fi zăcut şi acum, dacă nu dispărea Tels...

Lars se ridică de la birou, străbătu camera, se apropie de fereastra triplă, care cobora aproape până la podea. Peste oraş se lăsase înserarea, oferind un feeric joc de lumini şi reclame multicolore. Se întrebă cum ar arăta acest venerabil oraş, dacă - printr-un miracol - s-ar lumina dintr-o dată doar casele în care se găseau agenţi?... Toţi agenţii din oraş! Oamenii poliţiei oficiale, cu toate brigăzile şi secţiile ei, ai serviciilor de informaţii mai mult sau mai puţin oficializate, ai serviciilor particulare, cum era al lor, oamenii de legătură, cei care serveau doar pentru a primi pe adresele lor mesaje secrete din cine

ştie care colţ al lumii?!... Dacă fiecare serviciu ar fi colorat altfel! Ar fi suficiente nuanţele?...

Ar fi fost în orice caz un desen amuzant; probabil nu mai puţin complicat decât cel pe care îl privea acum.

Uşa se deschise, intră Rici. Nu bătea niciodată la uşă.

— V-am adus corespondenţa.

— Bine. Las-o pe birou.

Rici se apropie, iscodi cu nasul lui lung, aşezat parcă din greşeală pe faţa umflată, plină de coşuri, o faţă de adolescent întârziat, puse pe masă mapa cu care venise în mână, plecă.

Rici! Idiot nume! Ca şi posesorul. Cu care trebuia să se poarte totuşi atent. Rici era nepotul lui Ward, Lars îl suspecta că ar îndeplini şi rolul de informator personal al patronului lor comun. Rici! O jigodie care nu avea să facă niciodată o ieşire în străinătate. Decât, poate, călare pe-un paşaport care să-i asigure deplina linişte, când avea să-l însoţească pe Ward la Monte Carlo sau în alt loc asemănător. Rici, care avea *să se maturizeze* învârtind aici hârtiile de pe-o faţă pe alta, după care, nimic imposibil, avea să-l otrăvească pe Ward ori să pună pe cineva s-o facă, pentru a deveni el, Rici, *patronul!* Un patron care, ca şi Ward, nu simţise măcar o dată-n viaţă cum e să intri într-o ţară străină cu toate actele contrafăcute sau stând ţeapăn în interiorul unui sicriu, ori în... haine de călugăriţă! Nici cum e când te întâlneşti cu o legătură care nu ştii niciodată dacă nu-i agent dublu sau nu a fost reperat între timp de organele de contrainformaţii, care te filmează poate chiar în clipa aceea!...

El, Lars, le făcuse pe toate, trecuse prin tot... cu ce folos?...

Reveni la birou, aprinse o altă ţigară, începu să răsfoiască distrat hârtiile aduse de Rici, auzi uşa deschizându-se din nou, de data asta era Ward, Ward în persoană, care-i făcea o vizită neanunţată. Nu era de bine în mod sigur.

— Salut, Lars! Ce noutăţi mai ai?

Era fraza lui preferată, avea să urmeze cea cu *nu avem suficiente informaţii, ne trebuie informaţii.* Lars îi făcu după obicei un fel de raport fugitiv, Ward asculta plimbându-şi fantoma osoasă a trupului deşirat prin birou, conchise privind cu jind tabachera de pe masă, doctorii îi interziseseră să mai fumeze:

— Nu avem suficiente informaţii de natură militară, Lars. Ne trebuie neapărat astfel de informaţii!

— De ce de natură militară?

Ward nu răspunse imediat, continuă să se plimbe cu aerul său ponosit, se instală în sfârşit în faţa biroului, într-unul din scaunele turnante, începu o dizertaţie complicată, din care era imposibil să se înţeleagă ceva. Era unul din talentele lui Ward. De a-şi obosi partenerii bătând câmpii înainte de a intra în subiect, ca un

prestidigitator care execută mai întâi o serie de *pase false.*

— Ştiu toate astea, tăie Lars fără menajamente, cu un aer mofluz.

De când revenise din închisoare nu se mai obosea să păstreze măcar aparenţa unor relaţii de respect sau amiciţie cu Ward. Aflase că *patronul său* hotărâse să-l înlocuiască, pricepuse că nu mai era Lars de odinioară, că nu avea să uite lunile acelea, că nu mai avea chef de nimic. Nu mai dădea deci *randamentul scontat.* Şi Ward începuse să trateze deja cu unul din foştii adjuncţi ai lui Tels, voia să-l aducă aici, în locul lui Lars, la comanda operativă a serviciului. Desigur, Ward, nu-i pomenise nimic despre această eventuală schimbare, nu se înţelesese încă definitiv din preţ cu viitorul său asociat. Lars aflase totul de la iubita omului care mijlocise întrevederea secretă cu *viitorul şef.* Altădată asemenea *figuri* l-ar fi înfuriat, ori măcar alarmat, ar fi considerat asta ca un semn că cercul, cercul acela se strângea tot mai mult în jurul lui; căci odată *în afara jocului,* singur, devenea o victimă sigură. Acum însă, totul, absolut totul simţea că-i este indiferent.

— Vezi, dragă Lars, o ducem tot mai prost cu banii, intră în sfârşit în subiect Ward. Chiar foarte prost, suntem, ca să mă exprim mai precis, în prag de faliment financiar.

Era o minciună sfruntată; ca întotdeauna când Ward vorbea despre bani. Chiar după ce trebuiseră să renunţe la toate operaţiunile cunoscute de oamenii lui Tels, nu o duceau chiar atât de rău, Lars mai avusese câţiva oameni buni, poate cei mai buni, de care nu ştia nimeni şi care întâmplător reveniseră cu informaţii de valoare. Iar cu numai o săptămână înainte, Lars reuşise să o recruteze pe secretara personală a preşedintelui unei mari uzine de medicamente. Era o fată isteaţă, cu ochi de culoarea castanei, care lui Lars îi amintea de Rita.

— După cum ştii, continuă Ward, singurii care au suficienţi bani în ziua de azi, care plătesc şi prompt, sunt militarii. Serviciile lor secrete vreau să spun. Sunt... anumite operaţiuni în care nu vor să se vâre direct, apar complicaţii, îţi dai seama, în caz de eşec. Noi, ca serviciu particular, e altceva.

— Din câte am auzit, tonifiantele acelea noi...

— Da, da, da, ai făcut o treabă bună cu fata aia, numai că... n-o să mai poată continua.

— De ce?!... Nu cumva aţi valorificat toate informaţiile pe care ni le-a dat?

Ward făcu un gest evaziv agasat. O făcuse deci. Deşi Lars îi separase din datele furnizate de agentă pe cele care puteau fi valorificate imediat, de cele care ar fi pus în primejdie viaţa femeii, fiind cunoscute deocamdată doar de ea şi de şeful ei.

— Mă tem că mi-a scăpat ceva la discuţiile pe care le-am purtat, recunoscu cu degajare Ward.

Era clar. Ward se lăcomise la bani, ca întotdeauna. Viaţa agentei,

libertatea sau în cel mai bun caz slujba ei erau ca şi pierdute. Lars îşi aminti faţa tânără a femeii, trupul acela suplu care, poate, la această oră îngheţase deja pentru totdeauna. Şi nu era doar un regret sentimental, era şi un eşec de perspectivă. Exploatată cu tact, secretara le-ar fi putut furniza luni, dacă nu chiar ani, informaţii extrem de utile. Cum nu înţelegea Ward asta?

— Este momentul să valorifici, pretinse Ward brusc, reţeaua de rezervă a lui Tim. Şi să lămureşti odată ce-i cu datele pe care le-a obţinut acea Adina Berescu în România. Specialistul, un specialist cu care m-am consultat, spune că ar putea fi ceva extrem de interesant, dar datele sunt trunchiate, îi e imposibil să reconstituie procesul de fabricaţie. Şi în cazul ăsta şi în cazul ofertei făcute de reţeaua lui Tim, trebuie să acorzi mare atenţie operativităţii, ambele sunt de interes militar cert. Le-am putea plasa uşor. Dacă nu reuşeşti...

Ward făcu o pauză lungă, nu spuse totuşi ce ar fi vrut, preveni simplu:

— Va fi rău pentru toţi. Sucombăm!... Deja trebuie să te anunţ că operaţiunea *Gold* este deconspirată.

— Gold?! E verificată informaţia?

— E de la o sursă de-a mea, preciză Ward lăsând să se înţeleagă că valoarea informaţiei era astfel mai presus de orice bănuială. Se pare că Hagen, omul lui Rons, a obţinut date exacte asupra întregului nostru plan. Verifică cine a putut lua legătura cu el în România, Hagen s-a întors de-acolo acum două ceasuri, încheie Ward. Se ridică, ieşi ducând un deget la o pălărie imaginară. Pleca iarăşi la Monte Carlo, asta Lars aflase cu o seară în urmă de la şoferul patronului său.

Totul însă, tot ce-i spusese Ward era o surpriză. În primul rând, de când avea acest Ward surse personale de informare? Şi încă în rândul oamenilor din serviciul lui Rons, unul din cele mai bune servicii?!... De două ceasuri venise Hagen din România şi deja Ward fusese informat?! Cine îl informa? Cum? Cu ce preţ? Era rolul colaborării cu serviciul militar de informaţii? Cu asta fusese plătită viaţa secretarei de la uzina de medicamente?!...

Lars formă grăbit un număr de telefon, auzi apelul, apoi vocea femeii aceleia tinere pe care o crezuse deja moartă, zicând *Alo!?*

— Eşti singură?

— ...Da.

— Dispari imediat! Imediat, auzi?! Ne vedem peste o oră la locul ştiut.

— Aţi întârziat, domnule Lars, se auzi atunci în receptor o voce bărbătească şi Lars înţelese că pentru fata care semăna cu Rita totul era definitiv pierdut.

Închise telefonul. Faptul că secretara le spusese numele lui, că o obligaseră să răspundă nu-l miră. Erau desigur acolo, în apartamentul

ei, detectivii firmei sau dracu mai ştia cine... Dacă nu cumva chiar reprezentanţii serviciului militar străin, care *se vârâseră pe fir,* pentru a lua direct de la sursă datele preţioase. Oricum, indiferent cine era acolo, eşecul era limpede. Cu complicaţii posibile, dintre cele mai puţin dorite. Ca şi în acţiunea *Gold,* cea mai importantă pe care o imaginase după ce ieşise din puşcărie, consecinţele deconspirării se puteau lăsa cu un scandal sau proces, în care Ward, ca întotdeauna, avea să se spele pe mâini... Sună. Rici apăru cu figura sa năucă în pragul uşii.

— Verifică care din oamenii noştri se află sau a fost în România recent!

— Păi... Giulio, zise Rici spontan, ca şi cum ar fi aşteptat întrebarea. Acum a venit. E în antecameră, râse el fără rost. Să-i spun să intre?

— Giulio?!... Da. Să intre, decise Lars nemişcat.

Giulio intră. Se îngrăşase parcă mai mult în ultima vreme, chelia i se întinsese peste tot capul, trăsăturile feţei deveniseră aproape nedistincte dându-i un aer straniu. Îi amintea lui Lars de invadatorii veniţi de pe o planetă îndepărtată, imaginaţi absurd de un autor lipsit de fantezie, într-o revistă ilustrată.

Începuse să-i turuie gura de la uşă, relata amestecat despre călătorie, despre isprăvile lui nemaipomenite, despre nevastă şi copii. Masa de grăsime cu ochi ca nişte tăieturi de cuţit avea deci o nevastă şi copii! Asta Lars afla pentru prima oară. Ce se petrecuse cu Giulio? Până atunci fusese întotdeauna tăcut, vorbea mereu insinuant, unsuros, sugerând prin întreaga făptură imaginea aceea de melc fără cochilie. Acum, era jovial, cu o expresie bonomă aproape, se lăuda cu isprăvile lui din România. Mai rămânea să treacă la mărturisiri sentimentale.

Preocupat, Lars îl lăsă să vorbească, deschizând mecanic plicurile din mapa de corespondenţă. Apoi, într-o fracţiune de secundă, înţelese totul. Privi faţa mare şi grasă a lui Giulio, fotografiile primite din România printr-un curier special, din nou faţa lui Giulio, îşi aminti că citise undeva, într-o carte sau revistă proastă, că pe fruntea unui om care va muri în curând se poate vedea o cută ciudată. Stigmatul morţii! I se părea că pe fruntea lui Giulio, dincolo de grăsimea aceea dezgustătoare, împotriva voinţei lui, neştiută, apăruse acea cută. Ca o fatalitate.

— Te-ai întâlnit cu Hagen în România?

— ...Cu Hagen? murmură Giulio. Nu!...

Lars deschise reflex sertarul în care avea revolverul încărcat, mereu cu piedica trasă. Întrebă moale:

— De ce i-ai destăinuit planul *Gold?*

Giulio încremeni. Pe fruntea lui, cuta aceea se adânci şi mai mult, îl privea cu o expresie tâmpă, uluit. Îmbătrânise şi Giulio? Ori surpriza

fusese într-adevăr copleşitoare? Un om *din centrală* cum era Giulio n-ar fi avut voie să se lase surprins! *Niciodată!* Giulio se trăgea însă copilăreşte înapoi, căutând parcă să dispară, să se ascundă undeva, privea încă speriat, încolţit, se demasca prosteşte cu fiecare clipă ce se scurgea.

— ...Nu!... N-am destăinuit... Cu Hagen n-am vorbit în viaţa mea, se înfundă singur Giulio.

Scârbit, dar cu mâna stângă, Lars scoase din plic cele două fotografii, le aruncă pe birou spre Giulio, în timp ce cu dreapta apucă revolverul. Observă cum faţa lui Giulio se lungea, neverosimil, ca o masă de ceară aşezată deasupra unei flăcări. Fotografiile îl înfăţişau pe Giulio stând la un bar, alături de Hagen, adjunctul lui Rons. O notiţă scurtă, codificată, menţiona că cele două clişee fuseseră făcute în România, desigur cu un obiectiv ascuns, de Eric, radistul Adinei Berescu, la care Giulio mersese pentru *a o instrui.* Adina îşi suspectase şeful? Îl îndrumase pe Eric să-l fileze? Fusese o iniţiativă a lui Eric? Ce învârtea de fapt acest grozav Eric apărut în joc dintr-o dată?! Cum se explica faptul că informaţiile de până atunci, modeste, dar clare, ale Adinei deveniseră dintr-o dată formidabil de promiţătoare, dar practic inutilizabile?! Al cui om era acest Eric?

Cu intuiţia sa de 26 de ani în culoarele serviciilor de informaţii, Lars simţise ceva necurat aici. Dar nu făcuse greşeala de a-i spune lui Ward ceva. Ward ar fi fost în stare să-i pretindă să verifice; adică să meargă în România. Era ultimul lucru pe care Lars avea chef să-l facă...

Oricum, povestea aceasta avea să fie, poate, elucidată mai târziu, deocamdată Eric surprinsese, el ştia cum, două imagini *de efect.* Giulio avea acum să nege precis, invocând, inutil, povestea cu trucajul fotografic. Grăsanul însă îl uimi.

— Da, acceptă deodată Giulio, trăgând cu coada ochiului spre mâna dreaptă a lui Lars. E adevărat, m-am văzut cu Hagen. Dar nu eu i-am destăinuit planul *Gold.* Îl ştia. Cunoştea amănuntele cu judecătorul... De la... altcineva.

Asta era într-adevăr o *bombă!* Planul *Gold* era cunoscut doar de cinci oameni. Dar amănuntul cu judecătorul era ştiut numai de doi: Lars şi Ward! De la *altcineva* îl aflase Hagen?! De la cine? Devenise Giulio incomod pentru Ward? Îl punea Ward pe el, Lars, să-l lichideze pe Giulio, pentru o vină imaginară?!...

— De când eşti omul lui Hagen?

— Nu-i adevărat! se apără Giulio. El este omul meu.

Începea să fie nostimă lucrătura; Giulio părea însă vexat.

— Dovedeşte! ameninţă Lars, scoţând la iveală pistolul.

— Am să dovedesc, înghiţi un nod Giulio. Am o veste pe care nici n-o bănuiţi! Despre Rita!

Dacă încerca trucul cu distragerea atenţiei, pentru a-l ataca

fulgerător, îşi făcea iluzii deşarte.

— Rita? susură Lars. Nu ţi-a dat cumva *omul tău* informaţii şi despre regina Cleopatra?

— Am date certe că Rita trăieşte! izbucni Giulio. A fost scoasă de Rons din spital, tratată de un anume Lewis, a suferit o operaţie plastică, ea l-a ucis pe Tels. Se află acum în România, unde urmează să ia locul Adinei Berescu.

— Ce să facă?!

— Adina vrea să dispară din România, Rons ştie asta.

— De la cine, punctă repede Lars.

— ... De la mine, se decise Giulio. Le-am strecurat unele informaţii fără valoare, altfel n-aş fi putut să-l duc pe Hagen, n-aş fi avut informaţii de valoare din serviciul lor. Rons vrea s-o substituie pe Adina Berescu. Doctorul Lewis i-a compus premeditat Ritei o înfăţişare absolut identică, zice Hagen, pentru ca noi s-o aducem în centrală, în locul Adinei.

— Prostii, Giulio! De ce l-ar fi ucis Rita pe Tels, din moment ce lucra pentru el?

— Lucra pentru el chiar înainte de-a lucra pentru noi, dar Tels a vrut s-o lichideze la spital, cu o Rita împuşcată te avea la mână în momentul fuzionării. A sacrificat-o pentru asta, numai că Rita a aflat.

Povestea părea atât de neverosimilă, de încâlcită şi de scârboasă, încât, paradoxal, Lars simţi că putea fi reală.

— Care era rolul tău în combinaţia asta?

— Să te conving că Adina e în pericol în România, că trebuie adusă aici. Restul era pus la punct, Rita urma să preia temporar toate legăturile, Adina să iasă din România cu paşaportul cu care a intrat Rita şi dincolo de graniţă să fie lichidată.

— Adina?

— Da. Noi urma apoi s-o aducem aici pe Rita, ca Adina Berescu, pentru a ne submina şi bănuiesc... pentru a te lichida, zâmbi Giulio. Iar în ce priveşte planul *Gold*...

— Dă-l dracului de plan Gold! blestemă Lars.

Îl privi pe Giulio în ochi şi improviză sumbru:

— Tot ce-ai spus acum am înregistrat pe bandă. Dacă în două săptămâni nu mi-o aduci aici pe Rita, vie! dacă te prind că ai minţit, ori că Hagen *te-a dus,* asta nu mă interesează, mă tem că... Este 28 februarie azi, pe 14 martie să ai pregătit testamentul.

— Nu va fi nevoie! rânji Giulio, înțelegându-i greşit dorinţa de a pune mâna pe Rita. Pot să plec?

— Da, zise Lars cu un anumit regret, intuind că, încă o dată Giulio... se strecurase. Aşa, trişând, făcând joc dublu - fără îndoială minţea când spunea că Hagen era *omul lui,* pur şi simplu se lăsase cumpărat de Hagen, cine ştie de când - dar acum reuşise din nou să scape, se

prelinsese, vânzând *poanta* cu Rita. Se făcea util condiţionând aducerea Ritei în centrală, de viaţa lui! Acest grăsan slinos, pe care îl dispreţuise întotdeauna, înţelesese se vede, mai bine decât el, Lars, mai demult, că în jocurile acestea trădarea era o *condiţie a existenţei!* Totul era să ştii când s-o faci, să ai mereu în mânecă o informaţie de valoare, prin care *să rămâi util!*

Da, Giulio avea să trăiască. Probabil mult timp după ce el, Lars, avea să dispară. Giulio, Rici! Ei aveau să dăinuie, incontestabil, ca buruienile care supravieţuiesc de regulă copacilor frânţi de vijelii... Cine erau însă copacii? El, Lars?!...

Giulio se ridicase prudent de pe scaun, se retrăgea spre uşă de-a-ndaratelea, simţind parcă tentaţia lui Lars de a-l culca cu un glonte. Dispăru fără o vorbă pe uşa capitonată.

Putea fi adevărat? Trăia Rita?...

Acum, după cele spuse de Giulio, jocul devenea altul. *Rita lucra pentru Tels înainte de-a lucra pentru noi,* spusese Giulio. Dacă era adevărat, Rita nu trădase, niciodată. Se lăsase recrutată, dar rămăsese credincioasă serviciului lui Tels, pentru care începuse să lucreze. Ca şi el, Rita detesta trădarea... Ce se ascundea aici? De unde această oroare pentru *a trăda* la amândoi?...

Sau era o jonglerie logică toată povestea, îi găsea acum doar scuze Ritei... De ce? Ţinuse la ea? O iubise?

Nu, nu era asta, nu era ceva ce oamenii numeau în mod normal dragoste, Rita era pur şi simplu o agentă talentată! Pe care o învăţase tot ce ştia. O considera... cumva o *continuare a lui!* Sentiment patern refulat? Poate pentru că printre toţi aceşti oameni care aveau fiecare măcar un nepot, el... Dorinţa aceea stranie, specific umană, de a nu rămâne un gol absolut în urma ta?... Sau altceva? Altceva, ce?...

Dacă Giulio ar reuşi s-o aducă pe Rita aici!

Şi deodată, Lars simţi că totul recapătă un sens, că indiferenţa, dorinţa aceea paralizantă de-a muri, care pusese stăpânire pe el în ultimul timp, dispăruse complet. Era sigur că ar fi reuşit, era imposibil să nu reuşească, într-o discuţie inteligentă, el şi Rita, faţă-n faţă, s-o convingă să lucreze iar împreună! Pe cont propriu! Rupând cu tot ce-a fost, cu Ward, cu Rons, cu toţi idioţii ăştia, ei singuri, dând lovituri fulgerătoare, cum făcuseră, nu o dată! Dar de data asta, pentru ei!... Dar dacă nu aveau să reuşească?... Absurd! Era imposibil să nu izbutească! Absolut imposibil... dacă Rita ar fi aici!

Până atunci însă *trebuia să se facă util!* Ward să nu bănuiască nimic, nici o clipă.

Lars se ridică brusc, îşi fixă revolverul la locul lui, urlă deodată atât de tare, că răsunară geamurile:

— Rici!

Rici apăru speriat în uşa biroului.

— Cară toate porcăriile astea de dosare de-aici! începu Lars punându-i teancul în braţe. Şi fixează peste o oră întâlniri de lucru cu toţi şefii de reţele care sunt în centrală! Să vină fiecare nu cu dosare, cu câte o idee! Nouă! Nimic din ce-au lucrat pân-acum! Nimic, ai înţeles? Idei oricât de îndrăzneţe, cum le vom realiza o să vedem împreună! Fiecare va avea dreptul să vorbească exact un minut, vor intra unul câte unul, cine n-are idei să se spânzure! E nevoie să-ţi notezi ce-am spus?

— N... nu! bâigui Rici aiurit.

— Ieşi!

Rici ieşi, Lars formă un număr de telefon, ceru scurt:

— Cu şeful secţiei!... Tu eşti? Vreau o verificare de gradul trei a biroului meu. Tu s-o faci, dacă vrei să uit povestea de-acum două săptămâni... Nu ştiu dacă e, dar peste-o oră nu vreau să fie aici nici un microfon. Nici măcar cel care duce în biroul lui Ward! E clar?!... Aşa! Şi-acum scoate banda cu convorbirea asta şi adumi-o-ncoa!

19. MAESTRUL COMBINAŢIILOR

— Nu, nu, nu! Nu sunt de acord! aproape ţipa Magda, plimbându-se prin birou şi mânuind o riglă din plastic în chip de spadă.

Îşi dădu seama că tonul ei era total nepotrivit, ţinând seama de disciplina militară, citi asta în ochii lui Mircea Stoican, dar mai ales în cei ai lui Stoenescu. Maiorul se pregătea, cu siguranţă, să-i ţină măcar o prelegere despre raporturile dintre şefi şi subordonaţi. În lipsa lui Dumitrescu, plecat pe şapte zile într-un concediu report din anul trecut, Stoenescu rămăsese la comandă. Şi ca întotdeauna, părerile lui şi ale Magdei difereau în punctele esenţiale.

Stoenescu nu mai avu însă timp să-i ţină prelegerea, uşa se deschisese, intră Dumitrescu. Un Dumitrescu de nerecunoscut, fără cravată, cu o faţă destinsă. Se vedea că zilele de concediu îi căzuseră grozav. Îl salutară, colonelul dădu mâna cu fiecare, păru să nu observe atmosfera încordată din birou.

— Aţi terminat concediul? se interesă Stoenescu.

— Nu. Mai am şi mâine, dar... Acum am venit în Bucureşti, am trecut pe-aici, să văd ce mai faceţi.

Aruncă o privire la ceas, mai erau zece minute până la sfârşitul programului pe ziua aceea, adăugă:

— Încuiaţi-vă hârtiuţele, să mergem la o bere.

Magda nu reacţionă nicicum. Stoenescu şi Mircea se foiră, maiorul se decise să explice:

— S-a ivit... o aiureală.

— Lasă, că mi-o spuneţi la masă, îl opri colonelul.

— E... cam presantă, protestă Stoenescu, strâmbându-se.

— I-auzi! A luat foc ceva?

— Asta e, că poate lua, se amestecă Mircea.

Colonelul îi privi pe rând, îşi trecu palma peste faţă, mormăi prost dispus dintr-o dată:

— Îhî! Spuneţi-mi pe scurt despre ce-i vorba.

Urmară câteva clipe de tăcere, Dumitrescu se instalase la biroul maiorului, începu să răscolească prin dosare, după obiceiul lui, care pe Magda o enerva nemaipomenit, nu putea suferi să vorbească în timp ce colonelul se ocupa de altceva. Stoenescu îi făcu totuşi semn să raporteze ea, cunoştea *aiureala* cel mai bine.

— Am trecut întâmplător azi-dimineaţă pe la biroul de informaţii şi

sesizări, începu Magda.

— Zici că spui pe scurt, da? se interesă colonelul cu ochii în dosar.

— Da! Tocmai ieşea dintr-un birou un ofiţer, nici nu ştiu cum îl cheamă, îl cunosc doar din vedere.

— Asta-i precis pe scurt, da? repetă Dumitrescu.

— Da! se încăpăţână Magda. M-a văzut ofiţerul acela şi m-a rugat să-i ajut. Venise o fată la ei, la sesizări, începuse doar să le spună ceva, se oprise şi izbucnise în plâns. Nu se mai înţelegeau cu ea, m-a rugat să-i vorbesc eu fetei...

— Ce vârstă? vru să ştie colonelul.

— 17 ani.

— Însărcinată?

— Nu! exclamă Magda, dar se corijă gânditoare: Cel puţin aşa sper. Cu măgarul ei e altă poveste.

— Care măgar? sc încruntă Dumitrescu.

— Cu... prietenul ei, rectifică Magda şi se justifică repede: E al treilea caz pe care-l întâlnesc în luna asta, prieteni ca...

— Asta-i tot pe scurt?

— ...Nu, oftă Magda. Fata mi-a spus până la urmă că prietenul ei vrea *să dea o lovitură*. Să facă rost de bani, de la casieria uzinei unde lucrează.

— La miliţie! expedie colonelul problema, închizând dosarul pe care-l răsfoise. Semnalaţi cazul imediat la miliţie şi gata.

— Nu-i numai atât! se indignă Magda. Păcătosu-ăla vrea să dea foc la ceva în uzină, asta ca un fel de act de diversiune, înţelegeţi?

— Nu.

— În spatele peretelui de şipci unde vrea el să dea foc, interveni Mircea, o un depozit de substanţe chimice care pot exploda.

— Aha! făcu acum Dumitrescu, ţuguindu-şi buzele. Şi adăugă, după ce-şi luase alt dosar în faţă: Mircea, explică-mi pe larg!

— Individul sc numeşte Ionel Cherneci, începu Mircea, 18 ani, orfan de ambii părinţi, locuieşte la o mătuşă, a renunţat la liceu, a început o şcoală de şoferi, l-au dat afară pentru o chestie nu prea clară, e acum ajutor electrician, bate barurile, are un plan! Să fure banii casierului în ziua de salariu, atrăgând oamenii în alt loc, printr-un incendiu provocat. Zilele de salariu sunt mâine, poimâine şi răspoimâine. S-ar putea să acţioneze, dacă îşi găseşte un complice, spune fata, care a aflat de la el de combinaţie şi a venit să ne-anunţe. Poate fi desigur şi o simplă scorneala a lui Ionică acesta, cu scopul de-a se face *interesant* în ochii fetei, dar riscul este enorm, o explozie ar însemna victime şi milioane pagubă, numai că el habar n-are de asta.

— Mulţumesc. Amănunte. Magda! ceru colonelul care renunţase la răsfoitul dosarului.

— *Amănuntul* e că fata îl iubeşte. Îl iubeşte aşa cum e! Dacă Ionică

ăsta află cine ne-a spus, rupe cu ea. De-asta fata ne-a rugat foarte mult ca el să nu afle nimic.

— Ionică mă interesează.

— Cazier curat, preciză Stoenescu parcă nemulţumit.

— Ceva date de caracter avem?

— Fata îl iubeşte, reîncepu Magda. Spune că-i un băiat bun, adică e atent cu ea, sensibil, scrie şi versuri,

— Mda! se zbârli Stoenescu. Vrea să-i facă o *micuţă atenţie* de vreo 300 de mii, poetul ăsta sensibil, se vecia treaba.

— E un prost! se înfurie Magda. Îi plac doar filmele de aventuri, se crede *un nerealizat maestru al combinaţiilor,* visează să aibă un pistol, până una alta şi-a confecţionat un cuţit-stilou, cred că are un complex de inferioritate...

— De unde ştii asta? o întrerupse colonelul. Chestia cu complexul!

— Nu ştiu, bănuiesc. Din ce mi-a spus fata, Ionică vrea să poată arunca cu bani în dreapta şi-n stânga, să aibă o maşină formidabilă, cum a văzut în filme etc.,etc.

— Etc., etc.?!

— Adică se simte *un nimeni!* conchise brusc Magda. Şi vrea *să fie cineva!*

— Mda! făcu Dumitrescu, părând edificat. Propuneri?

— Problema e că trebuie prevenit incendiul, adică explozia, cu orice preţ, rezumă Stoenescu. Mircea a mers acolo, a studiat locul, e posibil să se pună foc unde vrea *poetul!*

— N-am înţeles: cu casierul ce vrea să facă.

— Din păcate, casieria nu are la uşă nici gratii măcar, explică maiorul. E temporar acolo, pe coridor sunt însă tot timpul oameni, nimeni nu s-a gândit la un atac în forţă. El şi-a imaginat să-i îndepărteze pe oamenii de pe coridoare, care vor da fugă să stingă incendiul. Casierul a lucrat înainte la pompieri. Pe considerentul ăsta, l-au numit şeful echipei de pompieri voluntari din uzină.

— Speră că va lăsa uşa deschisă şi banii pe masă?

— Nu! Speră să spargă el uşa, c-o rangă. Planul *poetului* ăsta, sublinie iar Stoenescu, e că, după ce pune focul, să se-ascundă în closet. Şi când toţi au alergat la incendiu...

— Clar! făcu dumirit Dumitrescu. Propuneri de rezolvare!

— Avem şase acţiuni în lucru, aminti Stoenescu preventiv. Şase acţiuni urgente, serioase, nu cu haimanale ca acesta, cărora li s-a urcat la cap ce-au văzut pe ecran.

— Unde-i propunerea?

— Eu am avut un caz asemănător, continuă maiorul. În primul an de securitate pe care-l făceam. L-am adus pe derbedeul respectiv, m-am închis cu el într-o cameră, fără martori, în zece minute îmi spusese tot şi...

— Şeful tău de-atunci ce-a zis de *soluţie?*

— ...Aveam şi-atunci mult de lucru, motivă Stoenescu, nu-mi plictiseam şeful cu...

— Reţine că eu sunt un şef căruia îi place să fie plictisit! Altă propunere! Magda, cu ce nu erai de acord când am intrat eu pe uşă?

— A doua variantă era, explică Magda, să uzăm de sesizarea fetei. Adică s-o folosim ca martoră cumva, să-i confruntăm eventual. Să-l convingem că urma să facă o greşeală, că fata i-a făcu un bine venind la noi şi aşa mai departe.

— Şi nu eşti de acord?

— Nu!

— Foarte bine. De ce?

— Cunosc tipul ăsta de indivizi, nu l-am convinge cu nici un argument din lume că fata nu *l-a turnat.* Ea ar ieşi cel mai prost. Ea, care ne-a sesizat. Nu cred că ne e permis să procedăm aşa, ar fi...

— Ce propui? tăie colonelul.

— Să-i facem rost lui Ionică ăsta de-un complice. Are nevoie pentru *lovitură,* ştim asta, să-i oferim unul. Ofiţer de-al nostru, care să...

— Când, Magda, când?! se enervă colonelul. Când să-l cunoască şi să se împrietenească într-atât încât... să-l atragă în *combinaţia* lui?! Şi dacă şi-a găsit deja un complice? Azi-dimineaţă, ori acum, în timp ce noi discutăm?!

— Atunci trecem la metodele din filme, surâse Stoenescu. Post de pândă la uzină, supravegherea lui Ionică ăsta, pe toată linia şi...

— Iertaţi-mă, dar merită?! se aprinse pentru prima dată Mircea Stoican. Ne lăsăm treburile, noi sau alţii, lăsăm acţiunile pe care le-avem ca să ne ocupăm de... Ionică?! Pentru că domnişoara lui nu vrea să meargă până la cap cu...?!

— Nu, Mircea, zise cu răceală Dumitrescu. Fata aia şi-a făcut datoria. Restul e treaba noastră, să rezolvăm cazul de-aşa manieră încât că să nu fie implicată. Dacă la sfârşit vrea ea să-i spună, asta o priveşte.

— Atunci ce-aţi vrea să facem? se burzului şi Stoenescu. Să risipim timpul cel puţin al unui om, dacă nu doi, care să se ocupe de licheluţa asta? Cât timp? Dacă totul nu-i decât vorbărie şi Ionicuţă nu va face nimic? Să stea omul ăla acolo, până-i va veni chef domnului Ionică *să acţioneze?!* Şi unde să stea? Mircea a văzut locul, nici nu sunt condiţii pentru un post-capcană! Credeţi că dacă ar avea tată şi ar auzi ce-i umblă prin cap ăstuia, i-ar face morală?!

— Dar uite că el n-are tată! zise încet Dumitrescu. În capul puştiului ăsta e *un plan,* pe care nu-l poţi scoate cu două palme, asta n-ar ajuta absolut la nimic.

— Sigur că da, făcu Magda. Iar planul acela, o fi greşit, dar ţine de afirmarea lui ca individ, vrea să-şi demonstreze sieşi...

Dumitrescu o opri cu un gest.

— Fără teorie, Magda! Concret! Soluţia?

Tăceau toţi, Mircea se plimba acum prin birou, Stoenescu se scărpina pe creştetul cu păr rărit, cânepiu.

— E trei, observă Mircea. Unde-ar putea fi amicul acum?

— Cred că mănâncă liniştit! pufni Stoenescu. La două a ieşit, din schimb, după-masă va trage probabil un pui de somn, să fie proaspăt când, după ce *va lua un duş,* se va duce senin la bar!

Colonelul îi privi deodată pe amândoi, ca şi când i-ar fi dat soluţia, formă un număr de telefon, întrebă:

— Ştefane, tu eşti?... Auzi, am nevoie, pentru vreo oră, de-un birou acolo la voi! Se poate?... Bine. În zece minute am sosit.

Închise telefonul şi i se adresă lui Mircea, care încetase plimbarea prin birou, surâdea, ca şi când ar fi priceput planul lui Dumitrescu:

— Iei un miliţian în uniformă, îi spuse colonelul, îl ridicaţi pe maestrul combinaţiilor de la masă şi mi-l aduci la colonelul Ionescu Ştefan în birou. La miliţie, ştii unde-i biroul, da?

— Da.

— Pe drum nici un cuvânt, nimic. În 15 minute vii cu el.

— Am înţeles! făcu Mircea scurt şi dispăru pe uşă.

— Dar nu se poate! ripostă Magda indignată, părând că se trezeşte abia acum. Ce vreţi să făceţi? Îşi va da seama imediat, iar fata aia...

Se opri. Dumitrescu se întorsese spre ea brusc, o privea drept în ochi, spunând parcă: Eu îţi respect ideile dumitale, de ce nu faci la fel? N-ai încredere? Magda roşi uşor:

— Iertaţi-mă, se scuză ea abia şoptit şi se răsuci puţin, cu umerii subit căzuţi.

— Vii cu mine, hotărî colonelul. Dar să nu scoţi o vorbă. Ne-am înţeles?

Magda surâse şters, dădu din cap, fără să rostească un cuvânt. Stoenescu care urmărise scena, îşi reluă figura lui de funcţionar acrit, pe care jocurile psihologice îl lăsau absolut rece.

— De mine mai aveţi nevoie? întrebă el. Aş vrea să termin raportul cu propunerea de arestare a lui Gămulea.

— Termină-l! acceptă Dumitrescu, dar mai întâi telefonează-i colonelului Marin, de la pompieri. Dacă nu mai e la unitate, caută-l acasă. Spune-i şi lui povestea cu depozitul ăla neasigurat. În ce priveşte raportul cu Gămulea, mai bine virează-l.

— În... ce direcţie? tatonă Stoenescu nelămurit.

— M-am uitat adineauri prin dosar şi mă gândeam... Ştii.... Am văzut cum arată mutra acestui Gămulea când e arestat. Tare aş vrea să-l văd însă... stând în picioare în faţa unei săli de oameni care-i ascultă faptele.

— Să nu-l arestăm?!

— Să încercăm întâi... să-l punem să răspundă la întrebările celor cu care-a lucrat cot la cot un an de zile, făcând pe sfântul. Mi-aduc aminte cum a reacţionat Petrovici anul trecut, când l-am anunţat că-l vom pune în dezbatere, în faţa oamenilor din uzină. Ţi-aminteşti?

— Gămulea nu-i Petrovici. Nu-i acelaşi lucru.

— Cine ştie?! observă meditativ colonelul.

Deschise uşa şi-i făcu loc Magdei să treacă.

— Cine ştie, repetă el din prag, oamenii seamănă totuşi unii cu alţii nebănuit de mult...

…….

Străbăteau coridorul lung al miliţiei.

— Pe Ştefan ăsta, începu colonelul, îl cunosc de 25 de ani. Ne-am ajutat unul pe altul de zeci, poate de sute de ori. Eu nu ştiu însă unde locuieşte, el nu cred că are habar unde stau... Am fost o singură dată, împreună cu nevestele, la un local, asta acum vreo 20 de ani, şi-atunci am terminat seara tot la inspectorat, unde cărasem doi beţivani îndrăciţi. După ce ne bătusem amândoi spate-n spate cu-o liotă întreagă... Câteodată mă-ntreb, Magda...

Privi spre Magda, păru că vrea să continue, dar făcu deodată un gest scurt şi conchise:

— A! Lasă pe altădată asta!

Câţiva paşi mai departe, se opriră în faţa unei uşi, colonelul bătu şi intrară. Strânse mâna colonelului Ionescu fără un cuvânt, o prezentă pe Magda. Ştefan îi aruncă o privire rapidă, măsurând-o însă din cap până-n picioare, se reîntoarse spre Dumitrescu. Semănau mult unul cu altul. Aceeaşi statură robustă, aceeaşi faţă puternică, imobilă, aceeaşi privire aparent somnolentă, în care nu puteai citi nimic.

— Ce mai ai la ultima oră? întrebă Dumitrescu.

Ştefan bătu cu palma peste nişte dosare care zăceau pe birou.

— Cunoştinţe vechi. Toţi cinci, zise el cu un aer de silă. Pe unul îl ştii, adăugă, împingând spre musafir mapele verzui.

Dumitrescu răsfoi primele dosare, se opri la al treilea.

— Cine-a făcut porcăria asta?

Ştefan zvârli o ocheadă spre fotografia descoperită de celălalt, răspunse lapidar:

— Patru lovituri de cuţit. Ultima în abdomen. Au ieşit de la un fel de bar de noapte, certaţi pentru o paţachină. S-au urcat la şapte dimineaţa pe terasa unui bloc cu zece etaje şi *s-au duelat.* Ca să vezi la ce pot servi terasele de la blocuri! medită el amar şi detalie: Amândoi bişniţari. Autorul e 99 la sută un oarecare Ghiţă Pisoi, ăsta-i nume, nu poreclă, condamnat până la 33 de ani de patru ori. A şters-o din oraş, cred că nici mă-sa nu ştie unde s-a vârât, îl căutăm de-alaltăieri dimineaţă şi nimic. Dar clientul nostru comun e următorul.

Dumitrescu închise dosarul, trecu la al patrulea, scoase un *Aha!*

semnificativ.

— Ţi-aduci aminte, surâse Ştefan, când l-am fugărit prin curţile-alea, de erau să ne rupă câinii?

— Ba bine că nu! Tot trafic de valută?

— Tot. L-am prins cu prietenul, alt soi bun, *la împărţeală.* Eh, eu te las, sunt în camera din dreapta, telefonul n-o să te deranjeze, o să sune acolo. Când aţi terminat, îmi baţi în perete. Ca pe vremuri.

— Perfect, zise Dumitrescu restituindu-i dosarele.

Ştefan îşi încuie *clienţii* în fişet şi ieşi. Magda făcu câţiva paşi, se aplecă şi ridică de jos o fotografie. Era cea cu individul *tăiat în duel,* căzută din dosar. O puse pe masă, colonelul o întoarse cu faţa în jos şi-o strecură sub cristalul biroului.

— Să nu uităm să i-o dăm când plecăm, spuse el.

Apoi se întoarse cu spatele la Magda îşi începu să admire harta României de pe perete, cu o curiozitate care te-ar fi făcut să crezi că o vedea pentru prima oară.

Magda îşi luă un scaun şi se aşeză pe-o latură a biroului. Era locul ei în astfel de situaţii. Şi trecură aşa cinci minute, până când Mircea introduse în cameră un individ mărunţel, netuns, negricios, cu o faţă ascuţită şi ochi negri, melancolici, care priveau acum speriaţi.

— Mulţumesc, zise Dumitrescu. Rămâi la ofiţerul de serviciu, te chem eu.

— Am înţeles! spuse Mircea şi dispăru.

— Ia loc! începu colonelul, indicând noului venit un scaun lângă peretele opus.

Netunsul ezită, se aşeză cam pe marginea scaunului, privind spre bărbatul cu gulerul cămăşii descheiat care se instalase pe scaunul din spatele mesei de lucru. Ochii noului venit lunecară apoi spre Magda, al cărei rol nu-l înţelegea deloc. Dumitrescu scoase din sertarul biroului câteva coli de hârtie, alese un creion din paharul de pe masă, le puse în dreptul Magdei.

— Stenografiezi doar răspunsurile pe care am să ţi le indic, zise el.

Magda înclină uşor din cap, fără să clipească, deşi habar n-avea de stenografie. Luă însă creionul în mână cu un gest hotărât.

— Ei, Ionică, ia spune-mi şi mie, lucrezi ca electrician, mi se pare, nu?

— Da.

— Electrician sau ajutor de electrician? se interesa colonelul.

— Ajutor.

— De când?

— De... trei luni.

— Îţi place?

Negriciosul ridică din umeri.

— Nu-mi place. Dar muncesc!

— Aha!... Şi prieteni? Ce prieteni ai?

Ionică aruncă o privire spre Magda, spre Dumitrescu, iarăşi spre Magda, declară cu un soi de mândrie sfidătoare:

— N-am! Prieteni n-am!

— Cum aşa? Chiar nici unul?... De ce?

Netunsul tăcea. Magda înţelese că, printr-un fel de instinct al cărui mecanism era incapabilă să-l priceapă, Dumitrescu intuise şi atinsese o coardă sensibilă.

— N-ai avut niciodată, nici un prieten? păru colonelul extrem de intrigat. Nu mă gândesc la cei cu care te-ntâlneşti la bar, dar aşa, un om pe care să-l simţi apropiat, cum are fiecare, n-ai avut niciodată?

— Nu am! Acum nu am pe nimeni.

— A! Va să zică ai avut cândva, dar nu mai ai acum.

— ...Poate. Pentru asta m-aţi chemat aici? întrebă deodată *poetul* părând să capete curaj.

— De ce-ai rupt prietenia cu ei?

Negriciosul strânse buzele, hotărât, desigur, să nu mai răspundă.

— Aha! păru colonelul să înţeleagă.

S-ar fi zis că în clipele acelea coresponda telepatic cu negriciosul, fără ca acesta să-şi dea seama. Nu era prima oară când Magda remarca ceea ce ei i se părea un *fenomen psihologic interesant* şi nu numai la Dumitrescu, şi Brateş, ba şi Walther, Matei, posedau aceeaşi facultate ciudată care părea să ţină de miraculoasa *citire a gândurilor*. Îl întrebase pe colonel, Dumitrescu surâsese vag:

— Vine cu timpul, zisese el moale. Ca la doctorii care pot intui de ce suferă pacientul în clipa când a intrat pe uşă. Procesul psihologic nu-ţi pot explica exact cum se petrece... dar e aşa!

Magda nu pricepuse desigur nimic, studiase o serie de cărţi despre intuiţie, nu se lămurise mai mult.

— Te-a minţit?... Te-a dezamăgit? continuă colonelul cercetând atent cu expresia lui somnolentă faţa lui Ionică.

— De unde ştiţi?

— Mi s-a întâmplat şi mie, spuse doar Dumitrescu. Şi sunt de acord, un om ca ăsta merită tot dispreţul.

— ...Nu înţeleg totuşi de ce am fost adus aici!

— Chiar? atacă subit colonelul. Uite, vreau să te-ntreb... dacă nu-ţi place să lucrezi la uzina aia, de ce rămâi acolo? întrebă colonelul pe un ton voit insinuant şi Magda remarcă tresărirea uşoară a lui Ionică, mâinile lui care se crispau, pe scaunul de sub el. De-asta te-am chemat, lămuri Dumitrescu, să te-ntreb de ce rămâi la uzina aceea, unde lucrezi acum? Ai vreun motiv anume?

— ...Am vrut să mă fac şofer, divagă negriciosul, dar...

— De ce te-au dat afară?

Netunsul se rezemă în spătar, fără să răspundă, privind acum spre

uşă, dar colonelul păru să fi descoperit iarăşi ceva. Întrebă liniştit:

— A fost ceva în legătură cu prietenul tău?

— Dacă ştiţi, de ce mă mai întrebaţi?

— Te consideri nevinovat?

— Mă consideraţi vinovat?

— În privinţa aia, poate că s-a greşit, acceptă colonelul. Dar acum? Acum de ce mă dezamăgeşti, jucând comedia celui care nu ştie de ce-a fost chemat aici? Îţi dai seama că, dacă te-am adus aşa, val-vârtej, avem nişte motive, nu? Că ştim nişte lucruri foarte clar!... Te ascult.

Ionică tăcea strângându-şi maxilarele, aruncă o nouă privire spre Magda şi iarăşi se închise în el, cu ochii în pământ. Trânti apoi deodată:

— N-am făcut nimic!

— Vrei să te pun să scrii asta? păru să se enerveze Dumitrescu. Vrei să-ţi spun eu ce-am aflat? O fac, dacă ţii neapărat, te confrunt şi c-un martor, dar să ştii că declaraţiile mincinoase se pedepsesc, iar eu îmi voi pierde orice consideraţie faţă de dumneata. Când te-am văzut intrând, am fost convins că vei recunoaşte deschis, cu nu vei minţi, de frică!

— Să nu scrie ea nimic! izbucni deodată negriciosul fără s-o privească pe Magda. Şi să nu stea aici! Vă spun tot, dar să nu stea ea aici!

— O cheamă Magda şi e ofiţer. Şi până adineauri te-a apărat pe dumneata, convingându-mă că eşti un poet, un om sensibil şi că nu vei proceda la fel cu amicii care, când ajung aici, susţin prosteşte că *nu ştiu nimic*. Îţi dai seama foarte bine ce mă interesează. Ascult!

— Dacă ştiţi tot, de ce mă mai întrebaţi?

— Pentru că vrem să înţelegem *cum ţi-a venit* să faci aşa ceva.

— De făcut n-am făcut nimic, v-am spus. Mă gândisem doar. Cred că nici n-aş fi fost în stare să... execut, deşi planul, planul era perfect. Asta vream să dovedesc, sclipiră ochii negri ai lui Ionică, era perfect, trebuie să recunoaşteţi!

— Nu există planuri perfecte, observă plat Dumitrescu.

— Al meu era! Ar fi dat fuga toţi acolo, am mai văzut o dată cum se întâmpla în asemenea cazuri şi...

Se opri deodată, cu ochii la Magda, pe care o privea cumva cu ură, parcă văzând în ea pe altcineva.

— Daţi-mi să scriu cu! zise el deodată. Nu pot să spun, scriu mai bine.

— Scrie! acceptă Dumitrescu indiferent şi-i făcu semn Magdei, care se apropie, puse pe măsuţa de lângă Ionică hârtia şi tocul ei rezervor, pe care-l scosese din poşetă.

Zece minute mai târziu, colonelul terminase de citit pagina aşternută de negricios, se strâmbă şi spuse cu un aer plictisit:

— Văd că nu ne-nţelegem. Scoate ce-ai prin buzunare! Cuţitul-stilou unde e?

— ...Cuţitul-stilou?!... De ce?

— Pentru expertiză, lămuri Dumitrescu. Unde l-ai ascuns?

— ...Ce... expertiză?

— Nu ştii nimic, nu?! făcu scârbit colonelul şi scoase de sub cristalul biroului fotografia omului tăiat cu patru lovituri de cuţit. I-o arătă lui Ionică, privindu-l atent. Unde ai fost alaltăieri dimineaţa?

— Alaltăieri?!...

— Da, alaltăieri dimineaţa, la ora şapte! Îmi îndrugi aici poveşti cu incendii şi lovituri ca-n filme, dar că l-ai tăiat pe-ăsta ai uitat!

— Eu?!!

— Nici nu-l cunoşti, te pomeneşti?!

— Ba da, dar...

— N-ai un cuţit-stilou, poate?... Unde l-ai ascuns? Să ştii că de găsit tot o să-l găsim!

Imaginea din fotografia mare, color, era înfiorătoare. După cele patru vizite pe care le făcuse la Institutul medico-legal, împreună cu Dumitrescu, Magda devenise cumva imună, o biată fotografie era oricum nimic pe lângă autopsii. Ionică însă, alb ca varul, îşi îndepărtă ochii de imaginea omului cu pântecul sfârtecat, abia se ridicase în picioare, acum se lăsă moale la loc, părând gata să vomite.

— Mi se pare că te-ai înşelat, Magda! deduse colonelul lăsând fotografia pe birou. Are să înceapă teatrul acum, va nega sau va tăcea ca un peşte. Asta-i marfa, ce să facem, nu-i omul care credeai.

— Vă jur că nu l-am lovit eu! izbucni Ionică. Alaltăieri am fost la uzină, toată dimineaţa, de la şase la două, puteţi verifica. Am un cuţit-stilou, dar...

— Pe care l-ai ascuns! Unde!

— Nu l-am ascuns! Uitaţi! E... aici!

Scosese deja din vindiac mica armă, cizelată frumos de mâini îndemânatice, veni şi o depuse cu o figură nefericită pe biroul colonelului. Dumitrescu îşi scoase batista cu gesturi meticuloase. Înfăşură cuţitul-stilou şi i-l înmână Magdei.

— La expertiză! Mircea să verifice şi dacă domnul acesta a fost la uzină în timpul cât s-a petrecut crima. Martori care l-au văzut acolo! Urgent!

Magda luă stiloul-cuţit pus în batistă şi ieşi. Un sfert de oră mai târziu revenea împreună cu Mircea, care raportă din uşă:

— S-ar părea că totuşi nu-i el, tovarăşe colonel. A fost la uzină, într-adevăr, iar pe cuţit, cel puţin pe ăsta, nu sunt microurme de sânge.

— Aşa?! făcu Dumitrescu părând derutat.

Apoi se indignă subit, se ridică în picioare, cu o expresie înfuriată.

— Atunci de ce naiba ai mai născocit povestea aia aiurită cu atacul

casieriei? se adresă el lui Ionică. Ai? Îţi baţi joc de noi?!

— N-am... n-am născocit-o! se apără reflex puştiul. Mă gândisem... Dacă aţi şti, că... Eu crezusem...

— Ce?! se încruntă Dumitrescu. Ce te gândiseşi?

— Era un plan perfect, spuse *poetul* în şoaptă, cu un zâmbet de regret, dar şi o nuanţă bătăioasă, de înfruntare, pe care Magda îşi dădu seama că prezenţa ei o stimula.

— Perfect?! strigă Dumitrescu. Adineauri te-ai făcut alb la faţă, când ai văzut fotografia unui cadavru şi-mi vorbeşti de *planul perfect* care putea ucide zeci de oameni? Nu eşti în toate minţile?

— Nu ucideam pe nimeni, era un plan curat. Citiţi, vă rog, cu atenţie ce-am scris. Uitaţi-vă pe schema pe care-am făcut-o!

— Dar aici! se înfurie colonelul, smulse hârtia mâzgălită de pe birou şi veni cu ea lângă scaunul pe care stătea *maestrul combinaţiilor,* aici, în spatele peretelui de şipci, unde vreai să pui tu foc, ştii ce e?! Te-ai uitat, să vezi ce e?! Ai văzut vreodată cum arată oameni sfârtecaţi de explozii, nu tăiaţi de cuţit?!

Se înfipsese în faţa puştiului care, nefericit, uluit, se ridicase la rândul lui de pe scaun fără să vrea, cu ochii fixaţi în privirea de oţel a colonelului, fără să poată articula măcar un sunet.

— Ia-l de-aici! făcu deodată Dumitrescu şi-i întoarse spatele, revenind la birou cu paşi energici. Ia-l repede de-aici, Mircea, dă-i drumul, să nu-l mai văd!

Mircea îl luă de braţ pe Ionică şi-l conduse spre uşă.

— N-am bănuit, să ştiţi! îngână *poetul* îngrozit. Nu ştiu ce e în spatele gardului de şipci.

Dumitrescu se întoarse iarăşi agresiv spre el, zise însă pe un ton domolit.

— Dacă n-aş fi convins de asta, te-aş băga la puşcărie, pricepi?... Şi dacă ai să-mi mai spui ceva, spune-mi mâine, după ce te interesezi ce-i în spatele *planului tău perfect!* Cu bine!

Puştiul îngână un fel de salut, Mircea îl scoase din cameră, colonelul se îndreptă spre perete, lovi de două ori cu pumnul. Magda se apropie, încercă să găsească o frază cât mai potrivită, constată că se molipsise deja, în acele doar zece, unsprezece luni pe care le trăise între oamenii ăştia întotdeauna încurcaţi, incredibil de stângaci, când era vorba să-şi exprime propriile sentimente. Nu, nu reuşea să găsească ce-ar fi vrut să spună. Dumitrescu păru să simtă privirea ei, se întoarse, o privi atent.

— Iertaţi-mă! spuse încă o dată Magda, aproape şoptit.

Colonelul zâmbi, zâmbetul destins care se rătăcea rar pe faţa lui şi care îi schimba expresia în mod uimitor.

— Să sperăm că fata aia are dreptate până la cap, spuse el. Şi dumneata la fel. Pentru moment, cred că i-a trecut pofta de năzbâtii

tâmpite, dar, ca să dureze, trebuie să-i dăm un suport.

— Un suport? întrebă Magda nedumerită.

— Mda! Adu-mi aminte mâine, dă-mi acasă un telefon, să verific de ce l-au dat afară de la şcoala de şoferi. E necesar să-l reprimească, mai ales dacă a fost nevinovat!

Pe uşă intrase Ştefan. Dumitrescu îi întinse fotografia

— Căzuse din dosar, anunţă el cu indiferenţă. Şi dacă tot era aici, mi-am permis să mă folosesc puţin de ea. Mergi cu echipa mea la o bere? Fac cinste.

Nu reuşi să se ţină însă de promisiune, în minutul următor Mircea dădea telefon de la poartă.

— Tovarăşe colonel, vrea să vă mai spună ceva.

— Ionică? Ce?

— Zice că... îşi găsise şi un complice. Mă rog, un fel de sfătuitor, ideea unde să pună focul a ăluia a fost.

— Cine e?

— După descriere, cred că Albert. Şi spune că se întâlneşte cu el astă-seară...

Aşa fu arestat, într-o cofetărie de la marginea oraşului, în chiar seara aceea, Albert, faimosul Albert, după care umblau de un an şi şase luni încheiate, fără să-i dea de urmă. Era unul şi acelaşi personaj cu *italianul* Eleonorei, cu *mentorul* celor doi tineri care săvârşiseră violul, cu instigatorul unor acte de diversiune, care reuşise să scape mereu. La anchetă, se dovedi că individul cutreierase în timpul cât îl căutau vreo 17 ţări, trecând prin Italia, unde era căutat cu înfrigurare. Dar oare numai acolo? Cum îl chema şi ce naţionalitate avea în realitate? Şi pentru cine lucra de fapt? La această întrebare, Albert surâsese larg, cu dantura lui splendidă, răspunsese scurt: *Pentru mine!*

20. OPERAŢIUNE TIP „R”

Institutul de teatru, afişierele Municipalului, fotografii de actori; cunoscuţi. Şi strada, tramvaiul huruind leneş spre Cişmigiu prin ploaia măruntă, sâcâitoare, ca de toamnă. Regăsea totul, totul era la fel, absolut la fel ca atunci, avea senzaţia că timpul cât a lipsit încremenise. Ori că ea închisese ochii, trăise într-o fracţiune de secundă o aventură colorată strident, tensionată şi sterilă în acelaşi timp ca un film prost, iar acum... constata că este totuşi aici, în acelaşi loc, în acelaşi oraş, din care nu plecase parcă nicăieri, niciodată...

Troleibuzele, Liceul Lazăr, neschimbat şi el, bineînţeles.

Mergea cu pas automat, lent, cu mâinile în buzunarele pardesiului elegant, cu capul descoperit, indiferentă la picăturile de apă care-i alunecau pe obraji, pe gât, oprindu-se în şalul devenit o cârpă udă. Îl scoase. Îl aruncă într-un coş.

Verifică-te permanent, mai ales în primele zile după ce ajungi! Cuvintele adjunctului pentru operaţiuni al lui Rons îi veniseră în minte instinctiv, intră în parc şi parcul, aproape pustiu sub cerul de cenuşă, era *un bun loc pentru autoverificări.* Avea iarăşi impresia *că indicaţiile preţioase pentru siguranţa operaţiunii* veneau difuz, dintr-un vis destrămat. Din care se trezea cu o vagă durere de cap.

Cişmigiul! Cişmigiul de la care îşi luase adio în urmă cu şase ani, ferm convinsă că nu-l va mai revedea niciodată. Cişmigiul adolescenţei ei, pe care totuşi, mereu şi mereu, în nopţile de nesomn, îl revăzuse, cu frunzele lui arămii, cu alei pe care treceau liceeni şi pensionari, copii şi îndrăgostiţi.

Cişmigiul era şi nu mai era acelaşi. O întâmpină cu crengi goale, primăvara întârziase la întâlnirea cu oraşul, cu alei pustii, cu aspect dezolant, născocit parcă anume pentru ea. Îl trădase. Şi trădările, spunea Lars, se plătesc, întotdeauna!...

Îşi amintea de o altă seară mohorâtă, de toamnă adevărată. Când hoinărise singură prin parc, aproape un ceas, în aşteptarea orei când urma să se întâlnească cu Adrian. Puştiul era în ultimul an de liceu. Fugea de la ore, pentru a veni la *locul lor,* cu şapca ascunsă în servietă. Îl aşteptase atunci nerăbdătoare, plimbându-se într-un amurg cu cer liliachiu, pe sub bolta de crengi care-i păreau *răsucite de mâinile unui vrăjitor,* ce prostie! pe malul apei cu oglinda întunecată, ca un lac de legendă, *cu taine ce se aşteptau scoase din adânc...*

Lacul era aici, la locul lui, dar un bazin golit, meschin, plin de bălţoace şi frunze care putreziseră sub zăpadă. Le adunau cu un soi de greble mari, doi salahori cu pălării pleoştite, îmbrăcaţi peste hainele groase cu pieptare de un portocaliu şters, menite să-i apere, fără sens aici, pe fundul bazinului, de automobilişti grăbiţi.

E foarte important să stabileşti dacă nu eşti filată, când mergi la întâlnirea cu omul de legătură. Astea nu mai erau cuvintele şefului pentru operaţiuni al lui Rons, făceau parte din *a b c-ul meseriei.* Îi rămăseseră în minte de la *şcoala de iniţiere,* în care o vârâse Tels.

Şi *Buturuga* era la locul ei. Într-un spaţiu devenit prea larg fără nici un om în jur, *păzită* de un câine de pripas. Tremura cumplit, o privea cu teamă, aciuit sub o tarabă uitată.

Şi scaunele! Şirul de scaune de lemn, vopsite într-un verde mort. Stătuse pe unul din ele în seara aceea. Lângă Adrian, puştiul care îi mărturisise franc, la întrebarea ei, că nu sărutase până atunci nici o fată...

Unde putea fi acum? Liceanul cu profil frumos şi ochi limpezi, pe care i-l amintise mai târziu Harro?!... Harro care lucra deja pentru Tels, dar şi pentru Rons, când, ridicolă ca o mamă bătrână care-şi dăscăleşte băiatul să nu fumeze, ea îl prevenea grijulie pentru viitorul lui, să nu intre, să nu se lase antrenat în caruselul jocurilor informative, în care Lars... prostul de Lars, credea la rândul lui, că îl introduce pe Harro printr-un şantaj complicat. Harro, pentru care încercase s-o lichideze Lars! Harro, care nu-i mărturisise atunci nimic nici ei, jucând mai departe inocenţa. Harro, cu care urma să se întâlnească acum şi pentru care *trebuia să se verifice conştiincioasă.*

Ăsta părea să fie scaunul pe care stătuse. Da, ăsta, lângă copac. Şi celălalt, cel de pe care căzuse Adrian, căzuse pe spate, ca un bleg, cu scaun cu tot, zăpăcit, năucit, în seara când îl sărutase ea. Caraghiosul! Acum ar fi râs cu hohot, atunci se speriase, se repezise să-l ajute să se ridice, nu cumva să se fi lovit, Doamne, cât de stupid era totul şi cum îi rămăsese de clară în minte seara aceea şi serile care urmaseră, serile cu sărutări şi-mbrăţişări stângace, nopţile când... când puştiul îi recita poezii. Şi banalităţi puerile. Pe care, culmea, şi le reamintea perfect!...

Harro întârzia! De ce? Ar fi trebuit să apară de două minute acolo, lângă *Buturugă.* Nu era. Dacă nu cumva - ce gând! - Harro se deghizase în potaia aia de sub taraba ruginită, *pentru a-i deruta pe filori*! Filorii, care *pot fi travestiţi în cele mai neaşteptate înfăţişări.* Sigur că da! Unul o fi fost baba aia prăpădită?! Care-şi târşia paşii prin bălţoace? Unde s-o fi dus nenorocita pe vremea asta? Îi amintea, cu mersul, cu papucii aceia prea mari, de mătuşă-sa, la fel de cocârjată. Numai că scumpa ei cotoroanţă de mătuşă nu ar fi ieşit pe ploaie din vila ei cu aspect de cavou, nici s-o pici cu ceară. Ţinea prea mult la viaţă - la viaţa pe care i-o furase ei, - ţinea prea mult cocleala aia de babă la mucegaiul de

viaţă, pentru a risca un guturai! Avea să trăiască încă mult, ascunsă în carapacea vilei ei, ca o broască ţestoasă care şi-a propus cu încăpăţânare să sfideze timpul, moţăind!... Dacă ar fi crăpat coropişniţa aia bătrână când trebuia!

De ce întârzia Harro!? Harro care ştia că ea ar fi urmat, după întâlnirea cu el, să ia legătura cu Adina, Adina care lucra acum pentru ei, adică pentru Rons, deşi lucra pentru Giulio, adică pentru Lars, deci pentru Ward! Imbecilul senil de Ward care ajunsese să-şi vândă secretele propriului serviciu, din lăcomie bolnavă, inconştienţă, sau... poate, *strâns cu uşa* pentru cine ştie ce, de oamenii lui Tels, care... deveniseră acum, pe ascuns, ai lui Rons! *Ce babilonie greţoasă!* ar fi exclamat scumpa ei mătuşă, erau cuvintele ei preferate. Şi de data asta ar fi spus întâmplător un adevăr.

Descoperise cumva Harro că este filat?! Sau remarcase că ea este filată şi o evita? Era filată? Îşi punea pentru prima oară întrebarea în seara aceasta, privi în jur, parcul rămânea la fel de gol, în ciuda faptului că ploaia ostenise, îşi consultă din nou ceasul, ridică din umeri, porni cu acelaşi pas lejer spre ieşirea din parc. Începeau să se aprindă luminile. Neon. Tremurând violaceu printre crengile negre şi umezi.

Abia când ieşise din parc în prima străduţă se simţi urmărită. Nu profesional, era o urmărire vulgară, făcută de un tip cu şapcă, pe care o clipă îl crezu totuşi Harro. Nu era. Individul se ţinea după ea, spuse ceva stupid, părea dispus s-o conducă de la distanţă de cinci paşi, făcându-i propuneri cretine.

Tels, Giulio, Lars! Ward, Harro, Rons! Trăise cinci ani între târfele-astea cu ambalaj decent de funcţionari ireproşabili, cu ambiţii mocnite, cu existenţe duble şi interese obscure, care se spionau şi vindeau reciproc, grosolan sau rafinat, în combinaţii savant-ridicole, unde secretul ajungea să fie ştiut, mai devreme sau mai târziu, de toţi ceilalţi.

Individul care o urmărea se dovedea perseverent. Şi nimerea prost. Se apropiase mai mult, continua să-i facă cu jumătate de glas propuneri jalnice, pe-un ton tărăgănat, în străduţa strâmtă, prost luminată. Se opri, se întoarse, îl aşteptă. Liniştită, zâmbind chiar. Lovi apoi scurt, teribil, printr-o zvâcnire nervoasă a braţului, de jos în sus, cu podul palmei în plină figură. Auzi geamătul cumplit de durere, îl văzu cazând lat pe spate într-o băltoacă, se întoarse şi plecă mai departe, calcând cu grijă pe caldarâmul spălat de ploaie.

Lipsa lui Harro însemna amânarea primei întrevederi cu Adina. Adina care ştia sau nu de venirea ei în România? De substituire? Cât ştia? De la cine? O aştepta în seara asta sau habar n-avea?

Dar dacă Harro o fi fost prins?! Harro prins?! Harro care reuşise să se strecoare până atunci întotdeauna şi să păcălească vreo şapte

servicii secrete, trădându-le pe rând, Harro pe care-l căuta o armată de agenţi plătiţi special pentru a-i plăti trădarea? Îl ajunsese vreunul? Sau, culmea ironiei, fusese arestat tocmai aici, tocmai acum, când avea o misiune banală, de scoatere a Adinei peste graniţă? Dar atât avea oare ca misiune Harro?

Institutul de arhitectură. Dincolo de zidul acesta, în holul mare, fusese seară de bal! Seara serpentinelor şi a ideilor trăsnite. Fusese invitată acolo de Adrian, erau amândoi în primul an de studenţie, ea fusese recunoscută detaşat... cea mai frumoasă! ...Cu faţa de-acum, caligrafiată impecabil de Lewis, cu ochii ăştia albaştri de păpuşă, ar mai fi câştigat premiul?... Unde o fi acum colega ei care plânsese de necaz că nu fusese aleasă ea *regina balului?* Cum o fi arătând? Ce devenise? O gospodină cuminte? O mămică de treabă care spală scutece? ...*Din ele două cine pierduse partida*?

Dar Adina? Ce-o fi făcând Adina la ora asta?... Adina care lucrase aşadar pentru Giulio, adică pentru Lars, dar Giulio lucrase şi pentru Tels, iar acum pentru Rons! Deci, fără să ştie, un timp, Adina lucrase pentru Lars, Tels şi Rons! Iar pentru Adina lucrau Matei şi Eric, Eric transmitea mesaje în eter, fără să aibă habar că erau recepţionate nu de unul, ci de trei servicii, deci şi ei lucrau pentru trei servicii concomitent... dacă doar pentru ele!...

Şi acum, după executarea *Operaţiunii R,* ea urma să continue circul superb, în care toţi erau *agăţaţi* cu câte ceva, pentru a păstra *consemnul tăcerii,* pentru ca jocurile duble să meargă mai departe... ca pe scena unui teatru, unde doar la sfârşit se descoperă... adevărul! Unde era sfârşitul, care avea să fie *ultimul act* pentru ea?

Ploaia stătuse... În faţă îi răsări Intercontinentalul şi-alături Teatrul Naţional. După foiala de la intrare, părea să fie ora de începere a unui spectacol. Acolo peste ce dramă va cădea cortina?

Dacă Harro nu avea să vină nici mâine dimineaţă la C.E.C. la întâlnirea de rezervă? Însemna că totuşi... a dispărut? Sau a fost prins?! Ce era de făcut în situaţia asta? Instrucţiunile prevedeau ca Harro să fie aici, să o scoată din ţară pe Adina, fără el totul cădea. Rămânea cealaltă, cealaltă operaţiune, a ei, în care Harro nu era amestecat. Operaţiunea R! Care condiţiona de fapt şi ea substituirea cu Adina. Faimoasa Operaţiune R, prin care, probabil, Rons se răzbuna pe ea...

Aştepta în rând cu ceilalţi schimbarea stopului, alături de un maior de securitate în uniformă. Îl privi, cu coada ochiului. De unde venea şi unde mergea oare la ora asta? Avea să se reîntâlnească vreodată cu el? Stând grav în spatele unui birou gol şi punându-i *întrebări cheie?* Deocamdată maiorul era gânditor, înaintase prea mult în stradă, se trase înapoi, pentru a lăsa să treacă un şir de maşini, era să dea peste ea, îşi ceru scuze. Îi zâmbi, maiorul îi întoarse zâmbetul. Impresionat

de faţa ei? Sau de figura plouată? Cum arăta oare după hoinăreala asta? Ce-ar fi fost să-l întrebe dacă Harro era cumva la ei?....

Stopul se schimbă, traversară amândoi, maiorul trecu grăbit prin faţa Intercontinentalului, se îndreptă spre teatru. Îl urmă mecanic, indiferentă unde mergea, în fond, în seara asta nu mai avea nici un ţel.

Treptele, dalele mari de piatră, aleea largă, alte trepte, maiorul se întâlni cu o femeie, urâţică, slăbuţă, bosumflată că aşteptase, nevastă-sa precis, dispărură amândoi în holul larg al Naţionalului. Care putea fi viaţa acelei femei, urâţele şi bosumflate? ...Ar fi vrut s-o cunoască, s-o analizeze atent, dintre ele două, dintre ea, fostă *regină a balului* şi femeiuşca asta banală...

Unde putea fi casa de bilete?! Auzi apoi un tânăr, desigur uitat de iubită, care întreba o pereche dacă n-au nevoie de două locuri. Fu refuzat, perechea avea bilete. Ezită doar o clipă, apoi ceru ea tânărului, în româneşte, biletele. Amândouă. Plăti, pătrunse în holul elegant, începu să se plimbe printre spectatorii care se grăbeau să intre în sală. Ce piesă o fi fost totuşi? Cine juca?

Îşi lăsă pardesiul la garderobă, se privi indiferentă într-una din oglinzile mari. În ciuda hoinărelii prin ploaie, arăta încă bine, era *un animal sănătos şi tânăr care arăta oricum bine,* cum spunea Lars, rochia doar era puţin udă numai la guler, dar asta n-avea importanţă. Unde or fi fost locurile? Începu să urce la întâmplare una din scările largi, privi pomul candelabrului cu un surâs, semăna cumva cu un brad de Crăciun, un brad sofisticat, modernizat, dar totuşi un brad. Mai departe! Maiorul şi consoarta unde s-or fi dus?

Şi deodată... Încremeni pe scară, înainte de-a urca ultimele trepte. Acolo, la douăzeci de metri de ea, nu, nu era o oglindă, era Adina, era înfăţişarea ei, dublura ei, ca o soră geamănă, inconfundabilă, chiar dacă nu purta aceeaşi rochie şi n-avea părul ud. Nu putea fi nici o eroare. Şi instinctiv, indiferenţa făcu loc prudenţei care-i intrase în sânge, regulile jocului trebuiau respectate, nimeni, absolut nimeni, nu trebuia să le vadă împreună! Adina discuta ceva cu o femeie şi doi bărbaţi, din care unul în uniformă de ofiţer de aviaţie, întoarse capul spre ea, o zări, exact în clipa în care se întorcea şi începea să coboare scările cu pas repede.

Garderoba! Îşi recuperă uşor pardesiul, compartimentul era deja plin, ieşi îmbrăcându-se din mers, cu regretul că nu văzuse sala, scena, ar fi vrut grozav să le vadă.

Intercontinentalul! Locul ei era acolo. Trecu printre maşinile care lăsau la intrare domni simandicoşi, unul, cu o bărbiţă blondă de ţap, îi amintea de Rons, altul, lângă uşa mare de sticlă, un grăsan strâns inutil în coaja unui costum de seară, ca un gândac enorm, semăna cu Giulio. Giulio la o serată, unde trebuise s-apară în smoching, avea

atunci misiunea da a-l lichida discret, la toaletă, pe *un agent devenit primejdios.* Îl lichidase. Din ordinul lui Lars, aprobat de Ward. Pentru trădare!

Giulio o făcuse. *Curat* ca întotdeauna. Giulio care lucra concomitent... pentru cine pe timpul acela, pentru cine azi?... Harro nu fusese lichidat totuşi de nimeni pentru trădare. Ea fusese la un pas de-a fi împuşcată de Lars, de ce ea şi amărâtul ăla da, Giulio, Harro şi Ward nu?!

Se oprise în apropierea uşii de intrare a Intercontinentalului, la câţiva paşi de un tip ţigănos, bine îmbrăcat altfel, care încerca să plaseze, ascuns după un stâlp, ceva, casetofon parcă, unui bulgar cu care se înţelegea rău. Bulgarul nu acceptă preţul, se pierdu în direcţia străzii. Dezamăgit, negustorul de ocazie, un ageamiu în asemenea tranzacţii, se vedea asta, rămase stânjenit.

Îşi aminti fără nici o legătură de *Operaţiunea R*. Şi atunci, deodată, îi veni *ideea!*

— Cât vrei pe casetofon?

Luat repede, în româneşte, negustorul de ocazie bâigui ceva privind-o pieziş, că n-ar avea nimic de vândut. Se strâmbă dispreţuitor la el, schiţă câţiva paşi de plecare spre uşa hotelului, ţigănosul spilcuit o ajunse repede. Întrebă *cât i-ar da.* Mda... *zarurile erau aruncate!*

— Ai şi casete de schimb?

Avea bineînţeles. În buzunarul interior al trendului foarte modern, o invită *într-un loc mai ferit.* Îl urmă vreo zece paşi, verifică acolo, pe loc, dacă aparatul funcţiona, da, era nou-nouţ, îl cumpără la un preţ pipărat, cu indiferenţă, laolaltă cu trei casete.

Harro îi lăsase vreun mesaj la recepţie? Întrebă, nu, n-avea nici un mesaj ori scrisoare de la nimeni. Urcă sus, în camera ei, îşi aranjă cu grijă pedantă pardesiul pe un umeraş, privi casetofonul, îşi puse alături pe masă pachetul de ţigări, n-avea totuşi chef *să lucreze,* n-avea chef de nimic, îşi dădu seama că tremură, tremura din tot corpul la fel cu javra de sub taraba din Cişmigiu, care... mai mult ca sigur, nu era Harro! Adică Albert! Îşi aminti că, în România, Harro se numea Albert.

21. DREPTUL DE A RISCA

Şoferiţa cu păr de un blond platinat scosese capul prin fereastra maşinii şi claxonă scurt. Vlad rămase nemişcat, părând *fascinat* de cămăşile din vitrina la care privea. Cum o chema? Bianca parcă. Era fata unui cunoscut medic şi profesor universitar şi o văzuse prima dată în urmă cu circa două săptămâni. Când mersese în vila lor pentru a le repara televizorul. *Meseria* lui din ultimele luni!

S-ar fi spus însă că Bianca nu era deloc dispusă să renunţe la plăcerea unei revederi. Maşina începu să dea înapoi, rulând încet pe lângă trotuarul de vizavi. Opri apoi în dreptul lui. Vlad nu se clinti. Se întrebă amuzat ce va urma după manevra asta, regreta că nu se afla în dreptul uşii magazinului, pentru a dispărea acolo. Doamna blondă se învârtea desigur prin înaltele cercuri medicale bucureştene, nu se putea deci să nu fie *o relaţie* a Adinei.

Femeile din anturajul *şefei lui* începuseră să-i trezească involuntar o reacţie de conservare. Asta după ce constatase că patru din cele pe care le cunoscuse imediat după instalarea în Bucureşti erau intime ale Adinei. Şi după ce descoperise cu stupoare că întrebările lor aparent nevinovate vizau sectoare precise din trecutul său. Al lui *Eric*, mai exact spus. Erau desigur aspecte biografice pe care *şefa sa* nu reuşise să le verifice în mod satisfăcător. Întrebări de genul *dacă ai terminat liceul în oraşul X, nu se poate să nu-l cunoşti pe profesorul Y,* erau mai periculoase decât păreau, profesorul Y putea să nu fi existat, iar suma micuţelor inexactităţi să ducă la o concluzie precisă... Se întrebase nu o dată dacă toate acele patru femei făceau parte din *reţeaua* Adinei? Puţin probabil. Din câte ştia, în afară de el şi de Matei, Adina nu avea alţi oameni *recrutaţi,* care să ştie adică exact că îi procură informaţii, ori că execută verificări asupra altor persoane. *Şefa lui* era mult prea isteaţă pentru a nu-şi da seama că riscul căderii pentru ea era cu atât mai mare cu cât mai mulţi oameni îi cunoşteau preocupările. Adina dispunea însă de talentul cu totul remarcabil de a stimula discret curiozitatea interlocutorilor şi mai ales a interlocutoarelor ei, pentru un anumit subiect. Şi de a obţine ulterior informaţiile dorite prin intermediul acelor persoane, fără ca ele să bănuiască măcar ce serviciu îi făceau investigând pentru ea. Bianca intra cumva în cercul acestor prietene? Sau nici n-o cunoştea pe Adina, iar încercarea ei de a-l aborda avea un cu totul alt scop?

Vlad începu să meargă liniştit înainte, cu pasul lui de lungan flegmatic, observă discret că maşina îl urma cu o insistenţă exasperantă, în marşarier, pe lângă bordura trotuarului opus. A continua să joace rolul distratului devenea riscant, femeia ar fi înţeles c-o evită, oamenii din jur priveau deja manevra ei intrigaţi. Vlad întoarse capul spre stânga, cu un aer indiferent, mimă surpriza plăcută a revederii cu Bianca, se apropie de maşină.

— Bon soir, maestre!

Iată că ajunsese şi maestru! Zâmbi.

— Bon soir!... Nu cumva jupânului i s-a ars iar vreo lampă?

— A, nu! râse Bianca, încă merge, mă şi-ntreb cum.

Era o frază pur întâmplătoare? Cu trei zile în urmă, Vlad mersese să repare televizorul altei familii, cineva din casa aceea făcuse în treacăt remarca ciudată că *nu avea aerul unui reparator de televizoare.* Şi mai ciudat fusese faptul că televizorul pe care îl depanase în casa aceea avea doar o sârmuliţă dezlipită, iar domnul care făcuse remarca îl invitase la un pahar de coniac şi-i pusese o serie de întrebări care nu aveau nimic comun cu electronica. Simplă întâmplare? Insistenţa Biancăi de a-l revedea şi discuta cu el era de asemenea întâmplare? Devenea el exagerat de prudent, suspicios?

— Nu urci? Te conduc pân-acasă.

De unde ştia că merge acasă la ora asta, avea în mână servieta cu instrumente, s-ar fi putut duce la un client. Citise cândva despre dereglările care se produc, despre acea adevărată *psihoză a suspiciunii* care se instalează la oamenii nevoiţi să ducă o existenţă dublă, făcându-i să nu mai poată crede în nimeni şi nimic. Fără îndoială, Giulio şi Adina sufereau de boala asta. Se molipsise şi el? Începea să raţioneze ca ei? Care era *limita* dintre obligaţia lui profesională de-a nu rata acţiunea cu nici un preţ şi... obsesie?!...

— Numai că nu locuiesc în direcţia...

— N-are importanţă, am ieşit să vagabondez puţin.

Drăcia dracului, de ce o fi ţinut însă neapărat *să vagabondeze* împreună cu el?!

— Îmi pare rău, vream tocmai să fac nişte cumpărături.

— Te aştept! se învoi Bianca.

Insistenţa era evidentă, se întrebă dacă totuşi bănuielile lui nu erau gratuite, dacă nu cumva îi plăcuse pur şi simplu femeii ăsteia cu ochii apropiaţi şi buze cam prea subţiri. Parcă spusese că e măritată doar de-un an! Îşi reaminti cum stătuse pe capul lui tot timpul cât le reparase televizorul. Îi turuise vrute şi nevrute, asta nu-l deranjase, cât timp nu i se puneau întrebări, sporovăiala femeilor nu-l stânjenea cu nimic. Îşi aminti vila elegantă, interiorul superb din locuinţa marelui doctor. Oricum, pretextul cumpărăturilor se dovedise inutil. Vlad făcu un gest de renunţare. Ocoli maşina albastră, sport, de ultim tip - de

unde o avea Bianca oare? - urcă alături de femeia cu păr platinat. În interiorul maşinii plutea un miros amestecat, de motor, de ciocolată fină şi de parfum greu. Un cocteil apăsător, neplăcut.

Bianca îl cerceta fără jenă, stând cu un cot pe volan, cu capul puţin aplecat, zâmbea tăcută, cu colţurile gurii căzute, într-un fel de grimasă de clovn trist. Se răsuci apoi brusc, demară rapid, ieşi în plină viteză într-o piaţetă, viră, porni în direcţia casei lui, fără să-l întrebe un cuvânt. Îi irita. Simţea nevoia să se edifice. Alese calea cea mai directă, brutală, riscantă, mizând pe surpriză, pe faptul că atenţia femeii era concentrată asupra volanului, întrebă cu indiferenţă, iscodind însă el acum faţa şoferiţei:

— Ai mai văzut-o pe Adina?

Femeia se încruntă uşor, contraatacă rapid:

— Adina?

— Berescu, preciza Vlad.

— Fosta soţie a doctorului Berescu?

— Da.

— N-am văzut-o. De ce? E pe moarte?

— Nu cred.

— Păcat. O cunoşti bine?

— Din vedere doar. Cineva mi-a arătat-o într-o zi, la Lido, minţi Vlad cu seninătate. Eraţi împreună, m-a frapat faptul că semănaţi.

— Eu cu Adina?! Şi *împreună* cu ea?! Exclus! râse Bianca. I-aş scoate ochii, a fost iubita lui bărbatu meu. O detest!

Încercarea eşuase. Bianca o întorsese bine, după ton şi mimică, după nările care fremătau uşor, părea purul adevăr ce spunea. Dacă nu era o actriţă de primă mână.

— Eşti chiar atât de geloasă? Retrospectiv?

— Îmi iubesc soţul foarte mult.

Vlad îşi reţinu o replică acidă. Auzise prea des afirmaţia asta, o dată la o femeie cu care ajunsese totuşi foarte intim după jumătate de ceas. Remarcă în plus că acum, ca şi cu prilejul primei întrevederi, Bianca spunea *soţul,* nu Andrei, George sau cum l-o fi chemat pe iubitul consort. După teoria unei profesoare de psihologie pe care Vlad o cunoscuse în urmă cu ani la Braşov, ăsta era un indiciu sigur că ginerele profesorului universitar nu era totuşi prea iubit.

— Ce este soţul?

— Ofiţer de marină. Tot medic de fapt.

Era limpede! Părea acum foarte verosimil ca Adina să se fi interesat de acest *soţ.* Tot ce ţinea de lumea medicilor şi a ofiţerilor era *domeniul* ei preferat. Ba şi mai probabil era ca Adina să-l mai întâlnească din când în când, se pricepea ca nimeni alta să nu *rupă* niciodată definitiv cu vreun bărbat.

— Pe-aici stai, nu?

— Da. După colţ, a treia casă, aprobă Vlad. Apropo, de unde ştii pe unde stau?

Bianca se încruntă iar, nu răspunse numaidecât. De data asta îl uimea, se aşteptase ca femeia să aibă un răspuns pregătit ori să inventeze unul la repezeală. Bianca murmură însă:

— Ce importanţă are? şi adăugă repede privindu-l fugitiv: Mi-ai promis că vii odată la un ceai.

Nu-i promisese aşa ceva, îşi amintea precis. Şi se întrebă cum avea să se sfârşească plimbarea asta, care fusese sensul acestui acostaj de pe stradă în care totuşi nu i se puseseră întrebări, dacă nu cumva femeia cu ochi cam prea apropiaţi avea să se invite simplu *să bea o cafea cu el.* Dumitrescu n-ar fi fost deloc încântat să afle că - jucând chiar rolul reparatorului de televizoare - *Eric* se încurcase cu soţia unui ofiţer de marină. Dacă ofiţer de marină i-o fi fost *soţul,* dacă avea într-adevăr un soţ, în definitiv despre femeia asta nu ştia mai nimic. Bianca zâmbea, un zâmbet care i se păru deodată dubios, ca şi freamătul uşor al nărilor sensibile, îl întrebă pe un ton tărăgănat, în timp ce răsucea volanul pentru a intra pe strada lui:

— Trebuie neapărat să stric televizorul, ca să mai vii?

La prima lor conversaţie nu se arătase atât de agresivă, ce-i drept, atunci era acasă şi maică-sa. Bianca remarcase acum ceva, tresări aproape, îi aruncă o privire piezişă, îşi întoarse din nou ochii spre partea stângă a străzii. Şi Vlad zări atunci o fată tânără, foarte tânără, în haină neagră de scai, care intra cu pas sigur pe poarta curţii în care se află casa unde locuia el.

— O vecină? se interesă Bianca repede.

— ...Nu.

N-avea într-adevăr o vecină atât de tânără; din fericire, Adina şi-ar fi făcut-o prietenă imediat. Şi asta i-ar fi încurcat socotelile enorm, o femeie, tânără şi curioasă, care să locuiască în aceeaşi casă cu el ar fi fost un dezastru.

— Aha! făcu, părând perfect dumirită Bianca.

În mintea femeii, ezitările lui de până atunci căpătaseră se vede un sens.

Fata cu haină de scai dispăruse prin uşa mare de intrare a casei. Bianca opri maşina zece metri mai departe pe străduţa pustie, rămase cu ochii pe castanul uriaş din grădiniţa curţii, de care atârnau inelele lui de gimnastică. Castanul era singurul element familiar din noua sa existenţă; avusese unul şi la fosta locuinţă din provincie, de unde-l *răpise* pe nepusă masă Dumitrescu.

— Îţi mulţumesc foarte mult că m-ai adus.

Bianca tăcea cu mâinile amândouă pe volan, cu ochii la grădina mare, cu gândul desigur la fata cu haină de scai - care, cine-o fi fost, picase nemaipomenit de bine -, părea gata în orice clipă să apese brusc

pe accelerator.

— Am să-ţi dau un telefon zilele-astea, promise Vlad cu convingere.

Ieşi din bolidul albastru cu un sentiment nelămurit, regretând că era acum Eric, că nu-şi putea permite riscul unei deconspirări. Nu luase niciodată în serios capriciile femeilor, preferinţele lor de moment, tăcerile subite sau stările depresive. Dar avea impresia stranie că era ceva cu femeia asta, avu o clipă în faţa ochilor imaginea maşinii de ultim tip care plonja în plină viteză într-un zid. Începuseră să-i cedeze nervii? Raţional, ştia că viaţa curgea de regulă mult mai *în albia ei. O* constatase de prea multe ori. Bianca avea să ajungă desigur acasă, va bea un whisky dublu din barul bine asortat al doctorului renumit şi se va culca liniştită. Dacă nu cumva avea *să acroşeze* pe altcineva pe parcurs. Nu părea să fi auzit ultimele lui cuvinte, îi aruncă o privire strepezită, demară şi se pierdu după primul colţ.

Pe moment curiozitatea îi era stimulată de altcineva. Şi-aici trebuia acţionat urgent. Fata cu haină de scai. La cine venise? Proprietarii casei în care locuia el, doi pensionari, erau plecaţi din Bucureşti de-o săptămână. Şi nu aveau, din câte ştia, nici o rudă atât de tânără. Deci pe el îl căuta? Intrase foarte sigură, cu tupeul menit să nu trezească suspiciuni, ca la ea acasă. Deşi n-o mai văzuse până atunci niciodată.

În cursul ultimelor luni, de două ori când revenise în mansarda lui, Vlad remarcase că cineva îi scotocise prin cameră. Nu putea fi gazda, operaţia fusese executată cu meticulozitate şi îndemânare de profesionist. Cine-o făcuse?... Ai lui? Îl verificau? Ce ştia în definitiv colonelul Dumitrescu despre el? Îi alertaseră succesele rapide, uşurinţa cu care se *înşurubase* în grupul Adinei? Ideea veche şi sănătoasă, că o verificare nu strică niciodată? Nu, nu-l vedea totuşi pe Dumitrescu dând o asemenea dispoziţie. Atunci Adina?... Şi mai puţin probabil, Adina era prea prudentă, Adina nu călcase niciodată pe strada asta măcar, îi interzisese şi lui s-o viziteze vreodată, indiferent de situaţie. Întâlnirile cu ea aveau loc după un ritual complicat, de contrafilaj reciproc şi durau de regulă doar câteva minute. Indicaţii seci, predarea mesajelor cifrate pe care el le recepţionase ori urma să le transmită. Mai posibil era deci ca Adina să fi apelat la un om de legătură, ori un trimis special al *centrului,* care *operase* în lipsa lui. Fata cu haină de scai era un asemenea expert? De ce venise?

După ultima percheziţie discretă care-i fusese făcută, Vlad descoperise în cameră şi un microemiţător, mascat perfect altminteri, îl detectase totuşi fără un aparat special, cu o metodă simplă pe care o învăţase de mult. Îi raportase colonelului prin Mircea, Dumitrescu aprobase ideea lui de-a se descotorosi de micul spion. Invitase deci un coleg de la cooperativa de reparaţii unde lucra, împreună cu două fete vesele, la un fel de *agapă.* În tărăboiul cu care se soldase distracţia, miniemiţătorul fusese zdrobit *din întâmplare!* Cine era însă acum fata

care intrase în casă?

Toate gândurile acestea bâzâiau ca semnalul prevestitor al unei sonerii de alarmă. Vlad aruncă o privire pe strada pustie, escaladă printr-o mişcare gardul, ocoli cu paşi repezi casa, urcă în fugă pe scara din spate care se termina în pod, ieşi pe acoperiş, de-acolo, sprijinindu-se de o cracă a castanului bătrân, se strecură fără zgomot în propria-i baie. Uşa spre camera unde locuia şi unde se afla emiţătorul lui *de radioamator* era închisă, de dincolo nu se auzea nici un zgomot. Vlad apăsă clanţa încet, deschise brusc uşa săltând-o puţin pentru a nu scârţâi, ajunse în camera sa. Nu era nimeni. Vizitatoarea nu ajunsese încă? Oricum, de sunat nu suna la uşă. Sau... sunase şi plecase?

Vlad cercetă mica jucărie capcană pe care-o improvizase şi care-i indica fără greş orice pătrundere străină în apartament. Nu, nimeni nu intrase în lipsa lui... Era pe scară? Era jos, în hol? În apartamentul proprietarilor? O hoaţă? Ei nu, c-ar fi fost nostim!

Vlad se apropie de uşă, ascultă, nu se auzea nimic, descuie şi deschise uşa hotărât să coboare, dădu cu ochii, în lumina slabă de pe scară, de vizitatoarea misterioasă în haină de scai. Fuma. Stătea rezemată de micul calorifer şi fuma.

Îl privea acum nedumerită, s-ar fi spus că nu se-aştepta să apară, mâna cu degete lungi care ţinea ţigara încremenise. Şopti apoi, foarte încet:

— Nu eşti singur?

Era şi o urmă de jenă în tonul ei, dintr-o dată Vlad pricepu, fata urcase scara mai repede decât presupusese el, sunase, nu-i răspunsese nimeni, se hotărâse să-l aştepte, interpreta acum *refuzul lui de-a deschide uşa* prin faptul că ar fi avut *pe cineva* în mansardă.

— Pe cine căutaţi?

— Eşti singur? insistă pe acelaşi ton scăzut fata, cercetându-l atent cu ochii uşor migdalaţi care spuneau mai mult decât cuvintele.

Aştepta răspunsul lui gata parcă să dispară la fel de discret pe cât venise.

— Da, zise Vlad nedumerit. Intră, adăugă împingând uşa de perete, convins acum că, dacă blonda putea să fi fost o coincidenţă, în vizita asta era mai mult ca sigur mâna Adinei.

Fata părea nehotărâtă, acum dacă să intre sau nu. Juca bine, constată Vlad şi se gândi că, până atunci, Adina nu încercase încă trucul ăsta, să-i arunce de gât o *pisicuţă rătăcită,* care precis avea să-i toarcă o poveste înduioşătoare, de pildă cu mătuşa de jos care nu era acasă ori ceva asemănător, pentru ca apoi să continue comedia ezitărilor feciorelnice, dar să rămână la el, conform cine ştie cărui plan bine stabilit. Dumitrescu îl prevenise că acum - când rolul lui devenise important pentru activitatea Adinei şi totodată când cei de

dincolo puteau să constate că mesajele primite din România sunt în ultimă instanţă sterile - se poate aştepta la verificări mai subtile, că pentru aşa ceva existau femei instruite special. Iar frumoasa vizitatoare nu părea deloc *o spioană de pat;* şi tocmai de-asta putea fi.

— Nu vrei să intri?

Privea acum gânditoare la ţigara care ardea singură, o duse la gură, trase, un fum lung, în privinţa asta Adina greşise, el nu putea agrea femeile care fumau. Îl întrebă apoi repede:

— Ştii cine sunt?

— O fată frumoasă, ghici Vlad încurajator.

Îi surâse şi ea. Nu era un surâs flatat, nici zâmbetul indiferent dispreţuitor al femeilor frumoase obişnuite cu veşnice complimente. Mai repede părea un surâs de cunoştinţă veche. Nu o mai văzuse totuşi, niciodată, de asta era sigur, un chip ca ăsta nu i se putea strecura din memorie, contrastul dintre pletele negre, retezate scurt şi faţa albă, ochii aceia care eliminau parcă aportul cuvintelor nu erau de uitat. Şi brusc îşi aminti o imagine foarte plastică a lui Mircea, care-i vorbise despre... Nu, nu putea fi totuşi! Era absolut imposibil!

Necunoscuta intră în cameră, trecând foarte aproape de el, lăsând în urmă o undă de parfum fin, prea fin pentru a nu-i accentua bănuiala. Intrase cu pas liniştit, cu acelaşi aer ezitant, avea ceva de pisică ce pătrundea prima dată într-o casă străină, se opri la trei paşi de uşă, cercetă cu privirea încăperea, redescoperind parcă fiecare obiect, ai fi putut jura că era totuşi pentru ea familiar tot ce vede. În mansarda lui! Plină de mobile desperecheate, de aparate de radio fără carcase, de haine zvârlite la întâmplare şi cărţi tehnice aruncate peste tot, într-o desăvârşită dezordine.

Nu, nu putea fi totuşi, regulile muncii lor interziceau în mod strict, era exclus să fie Magda. N-ar fi avut ce căuta aici, unde Mircea nu intrase niciodată, Dumitrescu nici atât, orice contact cu oamenii serviciului ori cu foşti colegi din provincie fusese interzis cu străşnicie, pentru deplina conspirare a lui *Eric!*

— Ai aici o scrumieră!

— A, da, mersi.

Nu s-ar fi mirat în schimb să-i spună că e Magda. La scurt timp după ce acceptase să lucreze pentru Adina, după ce trimisese în eter primul mesaj - care se dovedise a fi *de control,* fără importanţă - Vlad primise vizita unui tip în costum cenuşiu şi cravată ţipătoare, care îi prezentase fugitiv o legitimaţie şi-l anunţase că *ei ştiu tot,* că este mai bine pentru el să facă declaraţii complete eu privire la *activitatea în care Adina Berescu îl atrăsese în scopuri subversive.*

— Sunt... autoarea ta, *Eric!*

Şi surâdea iarăşi, frumos, parcă puţin trist, fără să-l privească, strivind în scrumieră ţigara încă nefumată.

— Cine?! bâigui Vlad ca şi cum n-ar fi înţeles.

Autoarea lui îi aruncă o privire amuzată. Ochii erau albaştri, un albastru vioriu, *ştiinţifico-fantastic*. Nu credea, nu voia să creadă că el nu o recunoscuse într-adevăr. Căută în poşeta sport, scoase privindu-l tot timpul, o legitimaţie, i-o întinse deschisă, în palma cu degete modelate frumos. Legitimaţia părea autentică, ştampila pusă corect. Vlad abordă o mină şi mai nedumerită.

— Ştiu ce gândeşti!

Ştia pe naiba. Vlad ar fi dat mult să ştie singur ce gândea exact, în clipa aceea. Fata făcu o strâmbătură mică, adăugă repede, ca pe o lecţie învăţată pe de rost:

— Nu e bine că am venit aici! Nu e bine, dar... uite că am venit, trebuia în seara asta să vorbesc neapărat cu cineva.

— Nu vă înţeleg!

— Lasă prostiile! Te rog!

Avea o feminitate aparte, nemaiîntâlnită la alte femei. Vorbea parcă cu întreaga ei fiinţă, cu privirea aceea aproape mov, cu degetele nervoase, neliniştite, care ascundeau acum la loc, într-un compartiment secret al poşetei, mica legitimaţie. Apoi se strâmbă iar, când se strâmba - o grimasă de enervare, de furie parcă pe ea însăşi - se urâţea dintr-o dată, ceru pe un ton sec, cu o voce subit iritată, care nu mai părea a ei:

— Ai ceva de băut?

Asta ce mai era? În nici o postură, nici de ofiţer, nici de fals ofiţer, nici de femeie care intra prima oară în camera lui, nu ar fi trebuit să spună asta. Ce urmărea? Să-i distragă o clipă atenţia? Cu ce scop?

Părea acum că regretă ce spusese. Îşi abandonă poşeta pe măsuţă, printre firele de sârmă şi instrumentele lui, se lăsă într-un fotoliu, decisă şi stingherită în acelaşi timp, se strânsese cumva în ea, se făcuse parcă mai mică, părea *roasă* de ceva, ca un om care şi-ar fi amintit dintr-o dată că azi dimineaţă i s-a spus că are cancer într-o fază avansată: un om pentru care nimic nu mai putea avea o importanţă prea mare. Juca?

— Domnişoară... tovarăşă dragă, se corectă Vlad repede.

— Ah, nu mai râde de mine, lasă jocul ăsta ridicol! Colonelul Dumitrescu e plecat din Bucureşti, puştiul i-a făcut o figură, a vrut *să prindă un spion,* era într-o tabără undeva la munte, s-a rătăcit, l-au găsit după două zile, a făcut o bronhopneumonie, e-n spital, la Cluj, taică-su a plecat acolo! Stoenescu şi Mircea sunt la Iaşi sau nu mai ştiu unde, nu era nimeni, înţelege că s-a întâmplat ceva, vreau să vorbesc cu dumneata, asta-i tot!

Izbucnise deodată, spusese totul dintr-o răsuflare. Era într-o evidentă stare de nervi pe care şi-o stăpânise, se vede, până atunci. Arăta acum sfârşită complet. Ce se întâmplase?

Dacă era într-adevăr Magda Deleanu, totul se explica. Vlad fusese convins întotdeauna că *meseria* asta nu era pentru femei, nici pentru cei mai mulţi dintre bărbaţi. Nervii cedau mai devreme sau mai târziu, auzeai zilnic multe, prea multe, lucruri care de care mai triste, pe lângă sâcâielile de rutină, pe lângă neprevăzutul care rânjea permanent, privind peste umărul tău, la planurile pe care le întocmeai. Chiar acolo, într-un birou liniştit, nu supusă unor verificări continui, presiunea secretului, a imposibilităţii de a vorbi cu cineva despre ce făceai, apăsarea mediului acela în care fiecare hârtie pe care puneai mâna purta sus, în colţul din dreapta, menţiunea *secret* sau *strict secret,* se acumula! Cu timpul ducea la o clacare, mai ales în primul an de serviciu, mai cu seamă la oamenii cu o structură psihică sensibilă, pentru care ceea ce vedeau sau auzeau în fiecare zi căpăta deodată alte sensuri, îmbogăţite de fantezie. Dar... era adevărat ce spunea? Era Magda?

Un păhărel de coniac oricum nu însemna nimic rău, din moment ce-i cerea, i-ar fi destins nervii, medită Vlad, în timp ce punea pe masă o sticlă şi două pahare.

— Dumneata nu! Te rog să nu bei! Am să-ţi explic de ce.

Asta ce mai era?

— Ai maşina aici?

— Maşina? Da, făcu Vlad sincer nedumerit, maşina era în fundul curţii, de-o lună, era *paşaportul explicativ* al intrării lui în grupul Adinei. Aşa îl racolase, convinsă că pasiunea vieţii lui, a lui Eric, era să aibă o maşină frumoasă, automatizată, pe care Adina aranjase să-i fie *vândută ieftin de o rudă din străinătate.* O rudă pe care adevăratul Eric, cel căruia îi împrumutase biografia, cel ce murise într-un port certându-se cu nişte marinari beţi, care-i promiseseră să-l scoată din ţară, o avea într-adevăr; dar care rudă, desigur, habar n-avea de tranzacţia cu maşina.

— S-ar putea să facem un drum lung în noaptea asta. Vei conduce. Mâine dimineaţă trebuie să cercetăm ceva, până seara...

Mai rămânea să-i spună că au de dat o fugă până la Polul Nord.

— Perfect! acceptă Vlad şi umplu doar un păhărel de coniac, pe care falsa ori adevărata Magda îl bău cu hotărâre, îşi muşca acum buzele plinuţe, îi destăinui deodată simplu, pe un ton şters:

— Nu mai am curaj.

— ...Curaj?

— Da. Greşesc, am greşit mereu. Şi venind aici am greşit, poate greşisem de la început, nu ştiu dacă ai aflat, eu i-am sugerat colonelului Dumitrescu să te-aducă aici, să facă din dumneata *pianistul Adinei!* Nu mi-am închipuit! Atunci nu mi-am închipuit toate verificările lor idioate, îmi dau seama că mă blestemi, că te-ai săturat de munca asta stupidă de depanator de televizoare, că te-am obligat să

rişti în fiecare clipă! Eu rămân la birou! combin pe hârtie planuri şi variante, compun materiale false pentru a le trimite în eter. Dar dumneata eşti aici, aici între ei, în mansarda asta nenorocită, de luni de zile, atent la fiecare cuvânt pe care-l spui, la fiecare întrebare care ţi se pune! Şi eu mă gândesc, înnebunesc gândindu-mă că o greşeală, nu neapărat a dumitale, ci a lui Mircea sau poate a mea! poate să te ducă la... Ştii ce-ar însemna asta, ştii cum plătesc ei...

— Linişteşte-te! făcu Vlad sec. Totul e O.K., adăugă el.

Începea de fapt să-i placă vizitatoarea, avea temperament fără doar şi poate. O cercetă mai bine, nici în ansamblu n-arăta rău de loc, se întrebă dacă nu era tocmai momentul s-o sărute; procedeu patentat pentru calmarea femeilor frumoase.

— Când au făcut a doua verificare cu dumneata, continuă musafira pe acelaşi ton spontan, cu *Klaus* pe care te-au obligat să-l *reactivezi* prin şantaj, să-l ucizi dacă refuza, am înţeles atunci că planul meu, planul meu perfect pe hârtie, luase o întorsătură teribilă, că...

— N-am ucis pe nimeni, o temperă Vlad.

Îşi amintea însă bine ziua când primise de la Adina *misiunea* aceea. Apoi ora când coborâse dintr-o maşină de noapte, undeva la marginea Bucureştiului, sunase la uşa inginerului Klaus, încercase recrutarea după indicaţiile Adinei şi sfârşise prin a trage cu arma, primită tot de la Adina. În bărbatul care îl atacase subit şi care se dovedise a fi Giulio. Omul de legătură cu centrul, venit special pentru a-i verifica pe el şi pe Matei. Arma fusese încărcată cu cartuşe inofensive desigur, totul fusese o *verificare de gradul doi,* pe care posesorul locuinţei, adevăratul inginer Klaus plecat în provincie nici n-o bănuia. Vizaseră în principal să vadă dacă era capabil să ucidă la nevoie! Urmase verificarea cu scoaterea din uz a transformatorului de la uzina cu profil special, misiune pe care Albert i-o pasase lui Giulio, iar Giulio lui. Atunci Vlad sperase că, în sfârşit, rolul său, al lui *Eric,* avea să se încheie. Dar Dumitrescu, poate iarăşi la sugestia acestei fete care imagina *planuri perfecte,* pusese la punct o falsă diversiune, făcuseră exact atât cât trebuia pentru a-l convinge pe Giulio că Eric, interesat de maşină, de bani, îşi făcuse datoria, că *era un om de acţiune!* De-atunci Giulio începuse să-i dea misiuni mai interesante, fără ştirea Adinei, realiză contacte cu unii curieri, care puteau fi astfel supravegheaţi. Pricepuse în sfârşit şi dubla sforărie pe care o manevra bizarul personaj care era Giulio. Totul cu preţul acelor *verificări idioate,* acelor clipe grozave de verificări, pe care constată acum că nu le trăise singur. În biroul ei, printre hârtiile care nu-i puteau spune mare lucru, femeia asta tânără, prea tânără şi prea frumoasă parcă pentru astfel de gânduri, trăise aceleaşi momente, aşteptând să primească vestea că *Eric nu fusese încă descoperit.* Vlad ştia ce înseamnă aşteptările de acest gen.

Interlocutoarea lui părea acum mai liniştită. Avea picioare ferme, le ţinea unul lângă altul, corect, conştientă însă desigur de frumuseţea lor. Remarcă privirea lui, se strâmbă iarăşi, îşi trase fusta mai mult, încercând să-şi acopere genunchii, s-ar fi zis că, pentru moment cel puţin, în discuţia asta, picioarele o încurcau grozav. Juca?

— Ce dracu crezi despre mine?

— De ce vizita asta? silabisi Vlad moale şi adăugă: Ştii foarte bine că până mâine seară, când va avea loc arestarea Adinei, nu trebuia să rişti venind aici.

Era o capcană. Nici Mircea, nici Dumitrescu nu-i vorbiseră de o arestare a Adinei, conform planului, planului Magdei, jocul urma să mai continue încă, cel puţin o lună, dacă nu intervenea *ceva neprevăzut.* O falsă Magda trebuia să înregistreze pur şi simplu informaţia, prefăcându-se că o ştia, o Magdă adevărată să priceapă imediat cursa. Tânăra îl privi uluită, nu întrebă *Ce arestare?* izbucni deodată, dovedind că raţiona mult mai rapid decât bănuise el:

— Mă crezi încă... o dublură a mea?!

Era deci Magda într-adevăr. Se întâmplase ceva atât de extraordinar încât s-o facă să treacă peste dispoziţiile foarte precise? Ce?

— Cum de eşti aici, fată dragă?

Mâna care strânsese gulerul hainei de scai, căzu pe genunchi, sprâncenele frumos desenate se adunară chinuit, îşi muşca şi mai nervos buzele, părând că abia acum ajungea la ce era mai greu, la scopul real al vizitei ei. Sau la cauza acestei vizite, cauză care o obseda, care... o impresionase în mod deosebit.

— Am aflat azi dimineaţă ceva, începu Magda cu privirea în gol. Ceva care mă înnebuneşte, e o bănuială pe care vreau, pe care trebuie neapărat s-o verificăm! Singură n-am curaj! Am greşit prea de multe ori, de data asta nu mi-e permis să greşesc! Am nevoie să mă consult cu cineva, să simt alături un om care îi cunoaşte, care a trăit între ei, trebuie acţionat imediat, mâine, nu mai târziu, e singura ocazie! Dacă o pierd, dacă nu fac asta, dacă nu-l fac să plătească pe adevăratul vinovat, simt că... se dizolvă totul! Că... n-am să mai pot continua în meseria asta! Înţelegi?!

Nu, nu înţelegea nimic. Decât că absolventa asta care-şi abandonase eprubetele, experienţele ei de laborator, era biochimistă din câte-i spusese Mircea, se afla acum într-un punct hotărâtor al carierei ei de ofiţer, trăia o stare de tensiune deosebită, pentru că punea, încă, un fel de patimă crâncenă în tot ce făcea. El era mult prea flegmatic, dar avusese colegi care trecuseră printr-un asemenea moment. Când aşteptarea nu mai putea fi suportată! Când simţeau nevoia să acţioneze, să se edifice, o dată, definitiv, să frângă, brusc, uneori, printr-un act necugetat, firul unei operaţiuni. Pentru a-l găsi, dovedi, zdrobi, pe *adevăratul* făptaş, moral, al unor combinaţii cărora alţii,

mărunţi, le cădeau victime! Omeneşte era uşor de înţeles. Din punctul de vedere al disciplinei militare însă, ideea unei confruntări imediate cu Adina, Giulio sau - oricine altcineva, acum, riscând să dea peste cap tot planul pus la punct cu atâta migală, era de neconceput! Planul nu-i mai aparţinea ei, hotărârea de a acţiona într-un mod oricât de ingenios, nu o putea lua singură, nici împreună cu el, existau implicaţii pe care nici unul nu le cunoşteau, peste care nu puteau trece!

Pe de altă parte, intuia că Magda era încă prea *civilă* pentru a pricepe toate astea, refuzul lui pe considerentul că *nu aveau aprobare pentru a acţiona* i s-ar fi părut desigur formal, exista perspectiva ori de a se aventura singură şi a capota, ori de a trăi o dezamăgire care o putea împinge la tot ce putea fi mai rău: indiferenţa!...

— E vorba de Adina?

— Nu.

— De Giulio, Lars, Rons?

— De nici unul dintre ei.

— Atunci de cine?

— Mă ajuţi?

Răspunsul venise prompt, era sigur că nu vă scoate de la ea mai mult, până nu-i va promite. Isteaţă, dar asta complica în mod paradoxal lucrurile. Să fi calculat ea totul, aşa cum făcuse până atunci şi nu rău?! Să fi fost necesară verificarea asta, acum, imediat?... Oricum, el nu se angajase niciodată-n viaţă la ceva mizând exclusiv pe raţionamentul unei femei... Unei femei? Dacă soluţia era mult mai simplă, dacă s-ar aşeza frumos pe braţul fotoliului ei, ar săruta-o, ar face-o să plângă liniştitor pe umărul lui, spunându-i *tot, tot,* înainte de a-şi da consimţământul? Dacă ar mai fi fost cazul să i-l dea! Procedeul îi reuşise nu odată, în situaţii aşa-zise *limită* femeile aveau nevoie de-o mângâiere, se ridică deci din fotoliu încet, aproape grav...

În aceeaşi secundă, Magda era în picioare.

— Mă ajuţi?

— ...Când ar trebui să plecăm? tatonă Vlad derutat.

— Chiar acum.

Aruncase deja pe umăr cureaua poşetei sport, îşi îndepărtă pletele negre de pe frunte cu o mişcare grăbită, faţa albă avea o expresie îngrijorată, ochii doar, mereu ochii aceia intens albaştri, migdalaţi, surâdeau ciudat, părând să intuiască, perfect, tot ce era în mintea lui. Adăugă repede, speriată că el se putea răzgândi:

— Acum, numaidecât!

Făcuse greşeala de-a se apropia până la un pas de ea, de aproape privită era şi mai frumoasă, nu atât puritatea trăsăturilor, cât tinereţea aceea ce radia prin toţi porii, privirea neliniştită, mereu alta, chinuită de teama refuzului isca un farmec aparte care-l făcu să priceapă, într-o

fracţiune de secundă, de ce-i spusese cândva Dumitrescu, atât de sigur, că frumuseţea este o forţă!

— Ai câştigat, zâmbi Vlad. Pentru a nu dezamăgi ochii ăştia, Eric e gata să meargă până la capătul lumii. Chiar dacă simte că face o prostie, preciză el în timp ce lua mâna Magdei, o apropie de buze şi-o sărută, continuă apoi ridicând mult sprâncenele deasupra nasului cu un aer poznaş: Cu Vlad Zeţaru însă e mai greu, are ordin *să nu rateze.*

— Şi asta înseamnă? tresări speriată mâna Magdei.

Într-adevăr, ce însemna asta? Stătea de-o jumătate de ceas cu o femeie frumoasă, care venise singură în camera lui şi... discutau *probleme serioase.* Pe Vlad de-acum un an l-ar fi umflat râsul numai auzind de una ca asta. Şi culmea, trebuie să-i explice acum, de ce *era necesar* să renunţe la ideea ei, *pentru a respecta disciplina militară.*

— Magda, cea mai mică greşeală a dumitale s-ar sparge în capul lui Dumitrescu. S-a purtat mai delicat decât poţi înţelege; pentru a te ajuta să suporţi uşor trecerea la ceea ce pare rigid în meseria asta, poate de nesuportat... Nu-l dezamăgi! În jocuri de-acest gen, dreptul de a risca... nu-l ai!... Şi cât va exista armata, nimeni nu va pleca într-o misiune *de capul lui!*

— Dar pricepe că nu e timp! Până mâine, trebuie să verificăm o groază de date, înainte de-a...

— Nu! Îl vom găsi pe colonelul Dumitrescu, indiferent ce necaz ar avea cu copilul. Sau, dacă nu, pe altcineva. Iar timpul e o noţiune relativă, cinci, zece sau o sută de oameni pot face până mâine dimineaţă mai mult decât doi... Tot cât timp va exista armata, zâmbi Vlad, asta-i ce uiţi mereu, locotenent!

Magda îşi smuci în aceeaşi clipă mâna din mâna lui.

— O.K.! mârâi ea. Am înţeles, vreau să spun, se corectă repede, îşi zvârli iar poşeta pe masă şi începu printre dinţi: Să vedem ce-are să facă în cazul ăsta armata! Am primit un telefon; azi dimineaţă.

— Ora? întrebă Vlad sec.

— Opt şi patru minute! Am aflat astfel...

22. MARELE ROL

Ar fi putut să jure că mai avea o sticlă de băutură. Totuşi nu, nu mai erau decât sticle goale. O legiune de sticle goale împrăştiate peste tot.

Se întinse la loc, pe pat. În lumina verzuie a lampadarului, bătrân ca şi el, se distingea peretele din faţă, acoperit în întregime cu afişe vechi şi fotografii mari, decolorate; în care zâmbea, el era acolo şi zâmbea, cu dantura strălucitoare de-atunci! Momente în care aparatul de fotografiat surprinsese *clipa;* de glorie; ce dispăruse în urmă, undeva foarte departe.

Dacă ar fi cerut cu împrumut o sticlă de votcă? Îşi aminti barul cu sticle multicolore, pline, ale vecinului său, junele prim de azi al teatrului lor. O singură dată îi intrase în cameră puştiului ăla deşirat şi cârlionţat, care îl primise tutuindu-l cu impertinenţă. Erau *colegi*, îl invitase *să se facă lejer* şi *să se simtă ca acasă!* Ştia? Aflase maimuţoiul ăla pomădat că vila, vila în care locuiau acum şase familii, fusese cândva numai a lui, a bâtlanului pe care-l invita *să se simtă ca acasă?...*

Nu-i veni să se ducă. Maimuţoiul pomădat avea precis musafiri, aproape în fiecare seară venea la el o liotă-ntreagă de prieteni şi mai ales prietene, care chicoteau excitate de alcool, de anturajul unei *vedete!* Maimuţoiul era vedeta.

Rămase mai departe pe patul relicvă, ascultând ronţăitul ca de fierăstrău, care venea de sub podea. Apăruse iar. După înverşunarea cu care rodea, rupea sub podeaua măcinată de vreme, nu s-ar fi spus că e un biet şoricel, părea mai de grabă un şobolan. Unul sau mai mulţi, care îşi croiau noi şi noi galerii, neîndrăznind niciodată să scoată capul deasupra podelei. Aşteptau parcă momentul când va muri el!

Îl înspăimântase în ultimii ani tot mai mult ideea că va muri singur, aici. Într-o criză neprevăzută, de care doctorul îi vorbise ca despre *o posibilitate la care ar trebui să se gândească.* Aici, printre şirurile de sticle goale, mobile vechi şi fotografii prăfuite. Vor trece probabil, zile, dacă nu săptămâni, până când cineva, cine oare? se va sesiza că a dispărut: şi va intra aici, să vadă ce s-a întâmplat cu el. Până atunci avea să rămână însă *al lor!* Al animalelor mici şi scârboase de sub podea. Atunci îşi vor scoate boturile lor ascuţite şi....

Ronţăiturile se înteţiseră. Presimţeau ceva? Apucă o carte de pe noptieră, o zvârli spre colţul din care răzbătea zgomotul de fierăstrău.

Nimeri între sticlele de pe etajeră, una căzu şi se sparse. Mica bestie de sub podea nu-şi întrerupse însă decât câteva clipe lucrul, reîncepu mai hotărâtă, pornită să termine, conform parcă unui plan stabilit.

Televizorul! Era ultima armă pe care-o avea. Se ridică de pe pat cu greutate, parcurse spaţiul până în centrul camerei, unde, pe masă, alături de două crătiţi, un ibric gol şi câteva farfurii murdare, trona cutia cu ecran cenuşiu; pe care el nu apăruse niciodată.

Se întinse la loc pe pat, încântat că deja coşmarul de sub podea amuţise. Auzi zgomotul delirant, produs de-o orchestră de jaz, care năvălea năucitoare în spatele ecranului de pe care nu ridicase măcar cârpa aceea albăstrie, de protecţie. După ritmul îndrăcit, părea să fie o orchestră americană, cântăreţi de culoare, care se desfăşurau cu vivacitatea proprie, ţipând o melodie sincopată.

Întinse mâna, dibui după pachetul de ţigări şi chibrituri. Aprinse o ţigară, stinse lampadarul, rămase aşa, cu ochii la peretele din faţă, care se distingea acum difuz, graţie doar becului din stradă.

O rază de lumină pătrunse apoi în cameră. Dinspre uşă venea, da, uşa fusese deschisă, acolo, în cadrul ei, se profila silueta unei femei tinere şi peste vacarmul sonor al televizorului, distinse o voce care spunea, lui îi spunea probabil, *Bună seara!* Nu răspunse nimic. Orchestra de jaz tăcuse, parcă mirată şi ea.

— Pot să aprind lumina?

Vocea era timidă, aproape speriată, posesoarea ei urmărea se vede punctul de jar al ţigănii lui, aşteptând.

— Vezi c-ai greşit uşa, fetiţo! Băiatul pe care-l cauţi stă alături!

— Dar eu nu-l caut pe băiatul de alături, replică ceva mai vioaie vocea.

Cine putea fi? O caraghioasă vânătoare de autografe? O puştoaică zurlie, care avea să-i debiteze povestea cu *tăticu nu ştie că sunt aici, că m-ar omorî*?... Îşi făcea iluzii. Musafire de acest fel nu-i mai culcaseră pragul de mult. Se ridica din pat cu dificultate, mormăi cu silă. În timp ce se apropia de televizorul pe care îl închise.

— Fă lumină, contesă!

Auzi imediat clicul ştecherului, descoperi o fată tânără, blondă, cu o hăinuţă scurtă de blană, legată la cap cu o basma, ţărăneşte, nu gen *pirat* cum era la modă. Ia te uită! Era o vizitatoare de tip nou! Cooperatistă? În vreo comună din apropiere?

— Pe mine mă cauţi?

— Da, îl asigură fata închizând uşa. Să vedeţi... Sunt învăţătoare. Şi... actriţă. Actriţă amatoare...

— I-auzi! Învăţătoare şi artistă amatoare! scandă amuzat. Splendid! Înseamnă că suntem, nu-i aşa, *colegi?* sublime batjocoritor cu gândul la vecinul său. Trebuie probabil să mă simt chiar măgulit că... Da, da, ia loc, te rog! Şi scuză dezordinea pe care o găseşti aici, nu mă

aşteptam la... vizita dumitale... Ia spune-mi, de ce-ai venit?

Fata se aşeză cuminte pe singurul scaun liber din încăpere, nu părea să fi sesizat tonul lui de persiflare, începu deodată, răsucind pe degete colţul basmalei:

— Am să dau examen. Examen la Institutul de teatru... Aş vrea să vă rog... să mă ajutaţi.. Să mă pregătesc. Vreau să devin actriţă. O actriţă adevărată! declară ea cu patos.

Aştepta acum verdictul lui, cu ceva din expresia unui iepuraş speriat: îl făcu să izbucnească în râs.

— Ştii, contesină cu băsmăluţă, ai fi putut inventa o poveste mai originală.

— Nu-i nici o poveste! Vă spun c-am jucat şi eu! Am jucat foarte mult, în patru piese, preciză, ea cu convingere, dar reveni parcă amintindu-şi cu cine vorbea: Sigur, echipe de amatori, la casa de cultură, dar am avut succes! Cu ultimul rol, am avut chiar mare succes!

Nu l-ar fi mirat să-i şi declama ceva. O opri preventiv:

— Stoop!... Stop! Vorbeşti va să zică serios! constată cu regret mai mult pentru sine şi începu să se plimbe în jurul scaunului pe care fata cu hăinuţă cenuşie şi fustă demodată, banală, se răsucea mereu, căutând să nu-i piardă nici un gest. Vrei aşadar... să te faci actriţă! Adevărată!

— Da. Timpul de pregătire e foarte scurt. Trebuie să reuşesc la examen. Vreau să reuşesc din prima încercare.

— Cu orice preţ!... Hai, spune şi asta!... Curaj! Cu orice preţ! E lucrul cel mai important pe care trebuie să-l ştie o fetiţă tânără şi ambiţioasă care vrea să reuşească de-aici înainte mereu! Ei! Ce-ai păţit?

De data asta se ridicase brusc în picioare. Îl privea părând sincer dezamăgită, derutată. Atât de uşor se speria!? Prea uşor, înseamnă că *n-avea stofă,* nu merita deci să-şi piardă vremea cu ea.

Gândul însă la singurătatea camerei goale, dar şi o bănuială vagă îl făcu s-o oprească. Se apropie şi mai mult. O privi în ochi, avea ochi frumoşi totuşi, trăsături regulate... Să fi fost posibil?

— Ştii ce? Dacă aş avea un copil şi i-ar trece prin cap să se facă artist... i-aş spune... să se facă orice, orice altceva! Chelner, gunoier, hoţ de buzunare, dar...

— Nu vă cred! îl întrerupse fata şi prin ochii ei trecu o scânteie de enervare, ia te uită, era capabilă deci şi de aşa ceva!

— Nici nu mă mir că nu mă crezi, fetiţo! Ai văzut scena din fotoliul din sală: sau cu ochelarii de cal ai amatorului aplaudat... Şi-ai început să erezi... că toată viaţa are să fie aşa! Săli pline, numele tău pe toate zidurile! Şi ziarele! O mare actriţă! *Lumea fascinantă a scenei!* Reflectoarele, chemări la rampă, flori! Magnific! Ce ştii tu, băsmăluţă-

nflorată, ce este teatrul? Vezi scena! Dar scena mai are şi culise!

— A, am auzit eu, începu fata.

— Nu-i pe auzite! Asta se trăieşte! Nu există mâncătorie mai mare ca teatrul! Actorul e orgoliul însuşi! Îl doare, îl roade fiecare succes al altuia! Asta vrei?

— Nu, spuse fata simplu. Dar noi când am jucat...

— Voi!? Acolo nu era vorba de pâine, de carieră, de viitor, de glorie! Pentru că fiecare se putea întoarce oricând la oile, la copiii, ori la tractorul lui! Pricepe odată că e o diferenţă ca de la cer la pământ! Că pe lume mai există şi prietenii cronicari!

— Puţin îmi pasă de cronicari! Aş juca pentru public!

Bănuiala vagă se adeverea; putea deveni mult mai interesantă seara asta şi se felicită în gând pentru faptul că nu băuse nimic.

— Pentru public?!... Pe care te chinui să-l emoţionezi, să-l câştigi?! Joci Shakespeare! Şi publicul rumegă ciocolată foşnind ambalaje de celofan. Aleargă la garderobă ca o turmă de rinoceri, călcându-se în picioare, să-şi ia mai repede paltoanele şi să fugă la meci, restaurant sau televizor, să nu piardă un serial de suspans!

— Dar aplauzele lor? întrebă tânăra cu înflăcărare. Şi gloria de-a...

— Şi gloria altora?! Şi când ţi se dă doar rolul celui de-al treilea mort din dreapta? Când ai de spus într-o piesă doar zece cuvinte? Când ţi-e ruşine să ieşi la rampă alături de ceilalţi? Ori când nu joci nimic, luni de zile sau ani! Nimic, nici un rolişor, auzi?! Asta vrei?... Domnişoară, du-te înapoi la şcolarii dumitale, care te ascultă cuminţi, că altfel... le scazi nota la purtare! Ai să te măriţi cu agronomul din cooperativă, veţi face copii, vei pune murături şi vei fi fericită ca o cloşcă moţată.

— Nu cred! ţipă aproape fata. Nu cred... că am să renunţ, reveni ea mai scăzut, dar nu mai părea chiar atât de sigură ca în urmă cu câteva minute.

— Pentru că n-ai aflat nici pe sfert din...

— N-am să vă ascult mai departe. Am nimerit prost... Sunteţi... sunteţi atât de singur. Şi atât de...

— Ratat!... Hai, spune-o şi pe-asta!

— Da. Ratat, zise fata cu hotărâre, se ridicase de pe scaun, se îndrepta spre uşă.

— Eşti rea!... Foarte rea... Să ştii că unui actor... unui actor nu i se spune niciodată, serios, că e un ratat. Chiar dacă el ştie; sau simte asta, de ani de zile.

Se surprinsese marcând fraza cu o tristeţe nejucată, privind lampadarul cu franjuri rupte, îl miră faptul că musafira se întorsese spre el, o auzi zicând, de data asta pe un ton aproape dur:

— S-ar părea că acum douăzeci şi cinci de ani nu ştiaţi asta!

— Acum douăzeci şi cinci de ani?

— Când aţi spus-o la rândul dumneavoastră cuiva, preciză fata, desfăcându-şi încet basmaua înflorată de pe cap. Îl privi în faţă, completă cu un zâmbet: Roata s-a întors, întotdeauna roata se întoarce cândva.

— Cine ţi-a mai vârât în cap şi povestea asta?

— Numele meu e Monica. Monica Baciu, spuse atunci tânăra, încet, foarte încet şi el se răsuci fără un cuvânt jucând doar nedumerirea. Nici Olimpia Baciu nu-ţi spune nimic? se interesă ironică fata.

— Olimpia?!

— *Du-te la bucătărie, Olimpia! Talentul tău e să faci plăcinte gustoase*, cită atunci musafira, fraza pe care el într-adevăr o spusese cândva.

— Olim... Pia?!

— Da, Pia! se strâmbă tânăra batjocoritor. Pia! De ce-ai făcut asta? De ce-ai făcut-o să renunţe la o lume pe care o iubea!? Tu, marele zeu! Tu, marele cabotin! Avea o sensibilitate pe care n-ai avut-o nicicând, un talent pe care-l invidiai!

— Minciuni! se auzi strigând, iarăşi mai tare decât ar fi dorit. Era o amatoare de duzină! N-ar fi ajuns niciodată o mare actriţă!

— De unde ştii? Tu ai ajuns un mare actor, tăticule drag?!

Cuvântul fusese rostit! Cu un dispreţ neascuns, cu ură, o ură care părea profundă. Se întoarse spre ea, nevenindu-i parcă să creadă.

— Monica... Monica, jur că nu am ştiut... despre tine... nimic precis. Auzisem doar că... Pia, după ce a plecat din oraşul ăsta...

— Mincinosule! Cabotinule! Ce-ai fi făcut dacă ai fi ştiut? I-ai ţinut la despărţire monologul omului singur! Al artistului *de mare clasă* care trebuie să fie liber, liber de tot! Absolut liber. Ai fost! Na, acum eşti!

Îl privea cu ochii numai flacără, o redescoperea cu fiecare replică spusă mai plină de o nebănuită personalitate, începea cu adevărat să-i placă fetiţa asta blondă, cu trăsături frumoase, de îngeraş supărat.

— Monica, dar înţelege că...

— Tăticule drag, muşcă fata cuvintele, nu vreau să dau examen la teatru, n-am venit aici decât să te văd, să ştiu exact ce gândeşti. M-am convins că este aşa cum am bănuit. Că urăşti teatrul, oamenii! Că te simţi singur şi obosit! Sfârşit. Ca un sac gol... Şi-mi pare bine că ai ajuns aici, încheie ea simplu şi o porni spre uşă din nou, de data asta hotărâtă.

— Stai! Te rog! Monica! Nu te las să pleci! Uite, recunosc, recunosc tot ce vrei. Atunci am greşit, dar...

— Încetează cu melodrama asta!

— Nu-i nici o melodramă, nu pleca, tu... tu... poţi deveni o mare actriţă! găsi el, nu lua în seamă râsul fetei, continuă precipitat: Lasă-mă să te privesc! Da! Poţi deveni, tu poţi deveni ceea ce... Trebuie să faci teatru! Eşti frumoasă! Foarte frumoasă! Ai temperament, ai talent, am văzut. Ştii să râzi, când îţi vine să plângi... Eşti făcută pentru...

— Pentru *lumea fascinantă a scenei,* nu?

— Da. Pentru lumea fascinantă a scenei! Am să te-ajut! Cunosc... în treizeci de ani, am ajuns să cunosc toate dedesubturile meseriei. Cunosc o mulţime de oameni! Eu n-am reuşit, m-am alcoolizat, am ratat, dar din tine am să fac o stea!

— N-am nevoie să mă faci *stea,* papa, auzi atunci răspunsul sigur, absolut liniştit.

— Nu spune asta! Te rog! Vreau măcar tu să-ţi realizezi visul. Nu ştii, n-ai totuşi de unde să ştii ce înseamnă să faci un gest, un singur gest care... taie respiraţia sălii! Vei juca...

— *Pentru publicul nostru drag.* Care *foşneşte ambalaje de celofan şi...*

— Fleacuri! Doi, trei nătărăi nu înseamnă publicul, Monica. Vei trăi în teatru, unde... Actorii sunt oameni de treabă! Nu râde, nu! Sunt ipocriţi, zăpăciţi, vanitoşi, intriganţi, dur sunt mult, mult mai buni decât mulţi alţii. Au suflet de oameni adevăraţi!

— Eşti emoţionant!

— Nu spun decât...

— Când minţi mai cumplit? Când spui adevărul şi...

— Acum! Jur că acum! Şi... înainte... tot adevărul... tot sincer vorbeam... Ştii... scena, scena depinde de unde o priveşti! De la fotoliul de orchestră sau dintr-un fund de galerie unde stai în picioare. Eu n-am reuşit în teatru, pentru că... n-am fost făcut pentru el! Am devenit actor de nevoie, Monica, după ce ăia mi-au luat tot. Un sfert din oraşul ăsta ar fi fost al meu! Al nostru!

Îi zâmbi; zâmbetul era ironic totuşi, îl întrebă scurt, precis:

— Vrei să m-ajuţi într-adevăr?

— Dacă vreau?! Monica, ce ştii tu... despre nopţile mele lungi, când somnul nu vine; când stau aici singur...

— Ce ştii tu, papa, de faptul că mama n-a putut uita teatrul?... Că nervii ei au început s-o ia razna după ce-ai determinat-o să renunţe la scenă?! Şi că eu... am trăit lângă ea! Ani în şir! Îngrozitori!

— Dar n-am ştiut! Jur! Pia a fugit dintr-o dată, a dispărut, nu mi-a mai scris un rând...

— De ce ţi-ar mai fi scris?! Nu mai puteai şi nu mai poţi face nimic pentru ea... Pentru mine, da!

— Dar ţie ţi-am promis, Monica...

— Vise! Copilării! Nu voi deveni niciodată o mare actriţă, nu sunt învăţătoare în comuna X din judeţul Y, nu vreau să dau examen la teatru!... Am dat. Reuşisem. Acum câţiva ani, înainte de a pleca din ţară.

Spusese totul pe un ton liniştit, aproape plictisit, urmărind însă reacţia de pe faţa lui.

— ...Din ţară? Stai, stai puţin! Când... când ai plecat?...

— Ţi-am spus că mama era bolnavă. Ne săturasem să trăim din

pensie, ne-a chemat sora ei din străinătate.

Explica degajat, în timp ce studia cu atenţie o bufniţă de ceramică, singura piesă nouă, cea mai proastă, dar cea mai modernă, stilizată, din cele pe care le avea în cameră. Conchise apoi, punând statueta la loc:

— Trei luni după aceea, am încercat: să mă sinucid.

— Să te sinucizi? Tu?

— Da! Eu!

Se înfuriase subit, se întoarse spre el cercetându-i aspectul bătrânicios cu suspiciune, preciză:

— Sora mamii are într-adevăr bani, dar e o babă meschină şi arţăgoasă ca o zgripţuroaică. Ne trata ca pe slugile ei! Nu găseam serviciu! Nu aveam nimic din ce... Ah, mi se făcuse silă! Silă de tot!

— Şi...

— Şi la spitalul unde m-au dus... am cunoscut pe cineva... S-a îngrijit şi de mama, pe mine m-a recomandat... Pentru nişte cursuri.

— Ce cursuri?

— Nu de tricotat ciorapi, papa, nu-i genul meu! izbucni fata aproape cu violenţă! Şi nu striga, nu te impacienta, nu eşti tu cel mai în măsură să-mi faci morală. Am venit în România pentru a recruta... pe cineva.

Îşi scosese scurta de blană cenuşie, se instalase acum în fotoliu, măturând cu o mişcare hainele lui care fuseseră acolo, căută în poşetă şi scoase un pachet de ţigări, îl întinse tăcută, spre el.

— Termină odată cu prostiile astea! Nu-i adevărat! Te joci cu mine! Te joci iar cu mine, cum...

În loc de alt răspuns, fata scoase din aceeaşi poşetă un paşaport şi-un teanc de bani străini, pe care-i aruncă nepăsătoare pe masă. Îşi aprinse apoi ţigara, îl privea întrebătoare, stând picior peste picior, devenise dintr-o dată altă femeie decât cea cu care vorbise cu câteva minute înainte.

Pe paşaport era într-adevăr fotografia ei, dar scria un alt nume decât Monica Baciu, banii erau amestecaţi cu neglijenţă, dolari, lire şi mărci, într-un număr impresionant. Se lăsă încet pe marginea patului, o privi, şopti îngrozit:

— Eşti nebună! Eşti complet nebună!... Îţi dai seama! Nu vei mai putea juca!... Pentru tine... pentru tine teatrul...

— Nici nu vreau!

— Dar nu vei mai putea! Nici un artist nu poate suporta! O viaţă dublă, suspiciuni la fiecare pas! Asta te apasă, te obsedează! Talentul e ucis!

Mâna care ţinea ţigara scutură scrumul cu indiferentă.

— Mi-ai promis să m-ajuţi, papa! Dacă mă-ntorc fără să reuşesc recrutarea asta...

— N-ai să te-ntorci! N-ai să te-ntorci nicăieri! Nici să nu te gândeşti! Ai să mergi cu mine, să declari tot! Dacă declari acum tot...

— Nu-ţi face iluzii! Nu-i cunoşti pe domnii amabili care m-au trimis aici! preveni femeia, era acum o femeie. O femeie frumoasă, cochetă, banală, care îşi aranja zulufii aurii într-o mică oglinjoară.

— Nici nu vreau să-i cunosc!

— Ei te cunosc!

— Pe mine?! Mă cunosc?

— În meseria asta totul e calculat, papa! Cei ce m-au trimis aici n-au obiceiul să rişte. Important e că poţi să m-ajuţi, aşa cum mi-ai promis, punctă ea aruncând ţigara fără s-o stingă într-o farfurie de pe masă. Ţi-am spus că am venit în România pentru a recruta pe cineva.

— Să recrutezi?! Ce? Un inginer? Economist? Fizician?!

— Nu!... Un actor!... Nu mă privi aşa, au nevoie deocamdată de un om inofensiv. Aparent inofensiv! Care nu deţine secrete, care nu atrage atenţia nimănui. Dar care poate merge în casele altora. Care cunoaşte bine oraşul. Oamenii de-aici. Care ştie cine are nevoie la un moment dat de bani. Cine e nemulţumit de şefii lui... Cine ce visează în secret, ce gândeşte exact, ce spune la un pahar. Când pleacă în străinătate, unde...

— Monica!

— Dacă vrei, poţi să m-ajuţi. Tu poţi afla! Avem nevoie de date. Orice fel de date. Fiecare amănunt se poate specula, un cuvânt scăpat...

— Eu... Vrei într-adevăr ca eu să...?

— E mai uşor decât crezi! Totul va fi pus la punct. Calculat. Perfect.

Vorbea cu un calm imperturbabil, nemişcată în fotoliul ei, dreaptă, gâtul se înălţa frumos, crescând din decolteul îndrăzneţ, al bluzei de mătase corai; care-o prindea de minune.

— Monica, eu nu sunt... nu sunt chiar atât de ramolit, de prost pe cât crezi. Am înţeles.

— Mă tem că nu.

— Ba da, Monica. Tu... n-ai bătut astă seară la uşa mea, ca să mă vezi... N-ai venit aici nici măcar pentru a-mi reproşa ceva... Ai intrat în camera asta conform *unui plan*... M-ai făcut să-ţi vorbesc despre scenă, doar pentru a te convinge că sunt într-adevăr un ratat... Asta va trebuie, nu-i aşa? Un ratat! Un om care vrea să se răzbune pe toţi, care a pierdut tot şi doreşte... un rol în umbră.

Mâinile tinere care se odihneau pe marginea fotoliului ros de timp tresăriră uşor.

— Psihologie de doi bani, papa!

— Poate că nici nu mi-ai fi spus că eşti fata mea. Pentru că nu-ţi pasă de mine. Ai urmărit să vezi doar dacă ţin la voi, dacă... n-am să te trădez.

Degetele care băteau repede neauzite în braţul fotoliului se opriră, fata se ridică deodată, începu să se plimbe prin cameră, părea acum iarăşi alta, dintr-o dată mai înaltă, aproape dominatoare. Schimbă tactica brusc, hotărâtă:

— Da! Bine! Corect! Dovedeşti intuiţie şi talent, papa, vom face treabă bună amândoi, ai să vezi!

— ...Nu.

— ...Nu?! şi ochii femeii se fixară pe faţa lui, ameninţători.

— Pe altcineva poate l-ar fi impresionat *calculul vostru exact,* spuse el încet, privind fumul care se înălţa încă din ţigara nestinsă. Dar eu sunt actor!... Eu... intuiesc ce sfârşit poate avea un joc atât de precis. Şi mi-e teamă, în primul rând pentru tine.

— Minţi!

Se răsucise înfuriată, continuă aprig, pe un ton scăzut, aproape şoptit, dar cu o intensitate, cu un temperament care pe scenă ar fi ajutat-o să strălucească într-adevăr:

— Te gândeşti la tine, la tine, la tine! Ca întotdeauna! Puţin îţi pasă că voi deveni o agentă de periferie, care n-a fost în stare să-şi recruteze tatăl măcar! Un tată care urăşte, care a pierdut tot, dar care ţine cu dinţii, la viaţa lui de paiaţă!

— Monica!

— Mergi barem până la cap, tată drag! Denunţă-mă! Hai! Vreau s-o văd şi pe-asta! Ai să-mi aduci după aia ciocolată şi portocale la vorbitor! Ai să plângi implorându-i pe *tovarăşii* de-acolo să mai rămâi cu mine încă un minut!

— Încetează! Dacă declari acum, ţi se iartă orice!

Îl privea lung: iarăşi nemişcată, întrebă moale:

— E... tot ce poţi face pentru mine?

— Înseamnă foarte mult, Monica, ai să-ţi poţi lua viaţa de la cap! Cunosc... cunosc un ofiţer de securitate, vom merge, îi telefonez şi vom merge la el chiar acum. Stai, aveam undeva... aveam notat numărul lui...

— E tot ce poţi face pentru mine? se repetă întrebarea subliniată parcă de un surâs.

— E singura soluţie, Monica! Trebuie să se termine coşmarul ăsta...

Se întrerupse, descoperise agenda, o răsfoi grăbit, apucă telefonul, începu să formeze numărul, simţi mâna fetei care închidea aparatul, auzi vocea ei care suna trist, dureros de trist:

— Îmi pare rău...

Se întoarse spre ea, constată că-şi îmbrăcase deja scurta, când oare, într-o mână ţinea poşeta şi basmaua înflorată, în cealaltă bricheta, din care ţâşni deodată un jet puternic de gaz. Spre faţa lui. Scăpă receptorul, se prăbuşi peste măsuţa telefonului, de-acolo pe podea, simţii cum îi era luat receptorul, pus în furcă, auzi paşii ei depărtându-

se spre uşă, paşi siguri, nu grăbiţi, o simţi inspectând cu privirea camera încă o dată înainte de-a ieşi, auzi apoi clanţa uşii apăsată şi-abia atunci, aplaudă!

Avusese grijă să cadă astfel încât să poată vedea uşa, deschise ochii şi constată că musafira lui încremenise.

— Bravo, domnişoară! Bravo! spuse sincer încântat, în timp ce se ridica de jos. Să-i transmiţi lui David Rons felicitările mele pentru alegerea făcută. Nu te uita la mine aşa, continuă în timp ce se apropia de ea, scuturându-şi hainele de praf, nu sunt un strigoi! Gazul doar... gazul ucigător din bricheta pe care ţi-au dat-o pentru mine... e inofensiv. Ai înghiţit zadarnic antidotul acela greţos timp de o săptămână încheiată, explică el închizând uşa. Îmi pare rău, dar era necesar; pentru verosimilitate… Cum te cheamă?

Erau acum faţa-n faţă, foarte aproape unul de altul, cercetă părul de un blond superb, faţa roză, foarte proaspătă încă, ochii de un albastru parcă ireal ai femeii care încercase să-l ucidă şi care nu exprimau acum decât o vagă derută.

— ...Monica.

— Lasă teatrul! Cortina a căzut! Pe Monica o cunosc foarte bine. Am vorbit cu ea patru ceasuri înainte de-a pleca din România. Aici totul a fost o verificare, nu pricepi? Un examen pe care l-ai trecut; cu succes!

— O... verificare? articulă femeia cu greutate.

— Ideea nu-i a lui Rons, e-a mea! E o idee frumoasă, nu? M-a inspirat existenţa reală a Monichii!

— Cum?... Şi... tot ce mi-ai spus... despre teatru...

Era interesant că se gândea tocmai la asta acum! Îl făcu să râdă, motivă iar, aprinzându-şi acum el o ţigară:

— Am vrut să văd puterea dumitale de convingere, de improvizaţie! Şi ai! Ai improvizat o parte a scenariului foarte convingător, mai-mai să cred la început că eşti chiar învăţătoare. Iar după aceea... te-am urmărit atent, n-ai ezitat o secundă măcar, totul executat precis, calm, corect!

Nu părea impresionată câtuşi de puţin de complimentele lui; îl întrebă doar cu răceală:

— Înseamnă că misiunea mea...?

— A, nu! Misiunea dumitale începe, domnişoară! Vei avea de recrutat în România oameni inteligenţi. Pe care i-am studiat. Aici a fost doar o repetiţie generală. Uite! Ia asta! E... jurnalul meu.

Îi luă caietul din mână cu aceeaşi indiferenţă.

— Ce jurnal?

— Intim! I-am trimis lui Rons până acum unele studii disparate, mi-a spus că au fost bune. Aici, ai însă, printre o sută de banalităţi despre teatru şi actori, observaţii interesante asupra unor oameni importanţi din judeţul ăsta. Ia-l fără grijă, e bine lucrat.

— De ce nu-i recrutezi dumneata?

— Pentru că nu ăsta e rolul meu! Eu nu pot să dispar atât de repede peste graniţă ca dumneata, în cazul unui eşec. Nu-i încă timpul să dispar. Dar trebuia să verific pe mâna cui dau materialul acesta; data trecută Rons mi-a trimis un nătărău cu care era cât pe-aci s-ajung după gratii. Ei bine, nu sunt dispus la aşa ceva! Eu vreau s-o revăd pe Monica, vreau să intru la braţul ei într-unul din holurile fastuoase ale unui mare teatru occidental! Monica e frumoasă! Foarte frumoasă. Şi va fi o mare actriţă!

— E stupid! spuse blonda deodată. Totul a fost o cheltuire inutilă de nervi şi de timp. Puteai găsi o soluţie de verificare mai simplă.

— Poate. Dar eu sunt un tip meticulos. Şi un actor ratat, aşa cum ai spus. Căruia îi place să se joace de-a scena în viaţă. Unde am... şi mai mult succes! Se vede că marele rol, marele rol al vieţii mele n-a fost să fie jucat într-un decor de carton.

O spusese cu convingere, o spusese *bine,* putea jura că la o asemenea tiradă, ar fi primit aplauze la scenă deschisă. Blonda tăcea însă plictisită şi se gândi în clipa aceea dacă asta nu era o tactică a ei, pentru a-l face să vorbească. Ea *ştia când să tacă!* Învăţase să asculte, să incite astfel la mărturisiri.

— Pot să plec?

— Cum ai să pleci? Începe actul doi!

— O nouă verificare?

— Da. Dar a altor calităţi.

— Ce calităţi?

— Ai să te descurci. În roluri de-astea vă descurcaţi toate de minune. Ai maşină şi cameră la hotel?

— Da.

— Ce cameră?

— 21.

— Stai jos! Ai un minut pentru relaxare.

În timp ce forma numărul de telefon, constată că fata îl privea cu un surâs, nevenindu-i parcă să creadă încă nimic. Auzi în receptor apelul, apoi vocea cunoscută a unei femei care spunea:

— Alo!

— Sărut mâinile, doamnă! Iertaţi-mă că vă deranjez, dar s-a produs o mică avarie. Tovarăşul inginer Dobre e acasă? se informă îngrozindu-se că dobitocul de inginer putea complica lucrurile dacă n-ar fi fost acasă, ori n-ar fi vrut să vină.

Femeia nu spuse măcar un cuvânt, auzi însă imediat vocea iritată a lui Dobre întrebând *cine e*. După ton, părea că-l prinsese tocmai în miezul unei dispute conjugale.

— Cornel! Poţi să vii pe la mine? Nu zice nu, ai regreta, te asigur!... Vino mai bine direct la hotel, camera 21. Voi fi acolo, încheie şoptit şi

aşteptă cu respiraţia tăiată răspunsul celuilalt. Îl auzi spunând deodată, hotărât, tocmai când se pregătea să argumenteze:

— Bine. Vin imediat.

Închise şi se întoarse spre femeia care se instalase în fotoliu, la fel de calmă:

— Face parte din...?

— A, nu! Încă nu! Reţine deci: Dobre Cornel, inginer, chelie, ochelari, burtă, nevastă scai. Am reuşit să-l îmbăt acum şase luni, mi-a mărturisit că până la 40 de ani nevastă-sa fusese singura femeie din viaţa lui... Restul a fost uşor.

— ...Ce vrei să fac cu el?

— Te priveşte! Îl reţii în cameră la hotel, o oră! Atât am nevoie! O oră. Să nu se uite în timpul ăsta pe fereastră. Ar constata că i-a dispărut maşina şi asta îl poate afecta mai mult decât picioarele dumitale chiar!

Cercetă picioarele femeii şi constată pe un ton de regret, dezgustat parcă de întreaga speţa masculină:

— Secol decăzut!

23. SURÂSUL OCHILOR ALBAŞTRI

Dobre Cornel îşi trase pălăria cât mai pe frunte, ridică gulerul trenciului, intră în hotel şi trecu repede pe lângă recepţionerul care era ocupat din fericire cu nişte străini. Dobre urcă scara cu pas vioi, cercetă cu privirea numerele camerelor, descoperi numărul 21, îşi scoase pălăria, bătu la uşă discret.

— Daa, auzi o voce de femeie. Intră!

Dobre intră încercând să arboreze un zâmbet sigur, îşi potrivi mai bine pe nas ochelarii, cu ramă subţire, zări o femeie blondă, îmbrăcată într-un jerseu pe gât şi fustă largă, de culoare închisă. Se odihnea în fotoliul de lângă fereastră, stând picior peste picior, cu capul sprijinit de spătar, cu o ceaşcă de cafea între degetele subţiri. Dobre închise încet uşa, se apropie încă intimidat de lipsa actorului, nu se pricepuse niciodată să intre în vorbă cu o femeie necunoscută.

— Sărut mâinile, domnişoară!... Sper... că nu am greşit camera, începu el, bâlbâindu-se puţin. Imobilitatea femeii, surâsul ei care părea să aibă ceva nostalgic, îi accentua stingherealа.

— Nu, n-aţi greşit, domnule inginer.

Dobre observă cum mâna femeii depunea cu un gest parcă iritat ceaşca pe măsuţă, s-ar fi spus că apariţia lui o deranjase, că nu se aştepta totuşi la el să vină, se ridică din fotoliu, se apropie de pat, luă receptorul telefonului afla pe noptieră, formă un număr, anunţă cu o voce scăzută, pe un ton simplu:

— A sosit...

Şi închise telefonul. Ceru apoi centralistei un număr de exterior, i se adresă lui însă, fără măcar să-l privească, absolut liniştită, ca unei cunoştinţe vechi:

— Luaţi loc, domnule inginer, de ce staţi în picioare?

Dobre simţi totuşi că ceva nu era în ordine. Privită din profil, femeia aceasta zveltă avea un aer atrăgător, fără îndoială, chiar îmbrăcată aşa, mai mult sport, dar o anume alură băieţească răzbătea din vocea ca şi din mişcările foarte sigure, creându-i o anumită nelinişte. Nu, nu semăna nicicum cu fetele simpatice pe care le cunoscuse până atunci prin intermediul prietenului său actorul.

— Alo! Doctorul Iliescu?! întrebă ea în receptor. Mă iertaţi, am greşit.

Şi închise iarăşi telefonul.

— Nu vă supăraţi, interveni Dobre, ce doctor? Prietenul meu...

— Era un semnal pentru prietenul dumneavoastră, tăie necunoscuta cu detaşare, apropiindu-se de fereastră. Că sunteţi aici. Şi că poate să acţioneze.

— Să acţioneze?! nu înţelese Dobre... Nu vine şi el?

— Nu!... Stingeţi lumina, domnule inginer. Şi veniţi aici.

— Cum aţi spus?

— Am spus să stingeţi lumina şi să veniţi aici, preciză necunoscuta blondă. Nu auziţi bine?

Ultimele cuvinte le spusese cu o ironie neascunsă, Dobre mormăi aiurit un *Ba da,* se retrase spre uşă doi paşi, stinse lumina, se apropie nesigur de fereastră, lângă care se distingea, în lumina slabă a străzii, silueta tinerei femei ce privea prin geam indiferentă, parcă ar fi uitat de prezenţa tui.

— Am să vă rog să priviţi cu atenţie, zise ea cu un aer distrat, îşi aminti însă ceva şi adăugă: Am uitat să mă prezint. Magda Deleanu, de la Ministerul de Interne.

Dobre simţi cum pălăria îi alunecă penibil printre degete pe covor. Actorul îşi mai permisese cândva cu el o glumă, dar asta, asta nu părea a fi glumă. În semiîntunericul camerei distingea profilul frumos al femeii care nici măcar nu întorsese capul spre el, privea mai departe strada. Îl trata cu o neglijenţă totală, ca şi cum în camera aceea, el era acum de prisos, un fel de băiat de serviciu de care nu prea merită să te sinchiseşti. Interesul ei se concentra exclusiv asupra a ce se petrecea jos, în stradă.

— Domnişoară! Domnişoară, glumiţi? încercă Dobre.

— Nu! zise simplu femeia şi Dobre se enervă dintr-o dată.

— Cum nu?! explodă el. Ce înseamnă tată aiureala asta?

— Calm! Calm, domnule inginer! îl temperă femeia. Când aţi intrat aici, eraţi mult mai amabil şi îngăduitor, nu?

— Explicaţi-mi măcar! pretinse Dobre. Mi s-a spus una şi...

— Ce vi s-a spus?...

Dobre tăcu interzis, nu-i venea să răspundă, se aplecă doar, îşi culese de jos pălăria, hotărât să plece, orice ar fi fost.

— Prviţi, vă rog! Individul acela se apropie de maşina dumneavoastră, se va urca în ea.

— Nu se poate! făcu spontan Dobre, prin fereastră descoperi însă că un bărbat de statura lui, îmbrăcat cu un trenci identic, cu pălărie şi ochelari, ar fi putut jura că e el, se oprise într-adevăr lângă maşină, meşteri ceva, deschise portiera şi se instală la volan.

— Domnişoară, spuneţi-mi imediat ce-i farsa asta!

— Nu-i farsă, din păcate.

— Dar îmi fură maşina! se nelinişti Dobre. O încuiasem! izbucni el, căutând reflex cheile maşinii prin buzunar, se întoarse repede, se

împiedică de capătul patului, se grăbi spre uşă.

— Rămâneţi pe loc!

— Cum să rămân, domnişoară, îmi fură maşina!

— A plecat deja. Dar are să vi-o aducă înapoi.

Telefonul sună în aceeaşi clipă, femeia făcu doi paşi, ridică receptorul, anunţă trunchiat:

— Da. L-am văzut... Venim şi noi?... Bine.

Dobre auzi trântitul receptorului în furcă, o zări prin întuneric pe poliţistă, dacă poliţistă era, apropiindu-se de el, o clipă speră cu disperare că totuşi era o farsă, auzi cum femeia spunea pe un ton parcă obosit:

— Vă invit la o mică plimbare. Poftiţi!

Mâna ei deschise uşa, îl lăsă să treacă năucit complet, în lumina voalată a coridorului remarcă privirea aceea neobişnuită care îl cerceta. Apoi mâna femeii ai cărei ochi surâdeau, parcă permanent amuzată de ceva ca lui îi scăpa, se strecură pe sub braţul lui. Glasul era aproape calin. Începură să coboare scara, el păşind automat, ea urmărindu-l cu privirea în continuare, părând acum pur şi simplu încântată de ideea de-a coborî la braţul lui în holul larg al hotelului. Era tocmai ce Dobre dorea mai puţin, femeia nu era dintre cele care să treacă neobservate, îi veni în minte să se smucească brusc şi să fugă, constată apoi că braţul subţire îl ţinea strâns. Inutil de altfel, îşi dădu seama că nu ar fi fost capabil să realizeze practic o tentativă de fugă.

— Vom ieşi prin spate, şopti însoţitoarea sa şi Dobre se sperie mai rău, gândindu-se ce surprize îi mai putea oferi scara aceea şi dacă nu cumva... femeia asta era totuşi... altceva deci poliţistă, dacă nu cumva nevastă-sa avea să afle, a doua zi, că a fost răpit, din hotel, de o blondă!

Privi deodată atât de speriat spre ea încât îi auzi imediat glasul poznaş acum, întrebându-l repede:

— Doriţi să vă prezint legitimaţia?

……

Era în maşină atât de cald? Dobre îşi simţea în orice caz cămaşa udă pe spate, urmărea cu coada ochiului mâinile femeii, care conducea cu îndemânare de profesionist, părăsiră centrul oraşului, se îndreptau cu viteză spre uzina unde lucra el. O studia ca pe o fiinţă de pe altă planetă, ea continua să nu-i acorde nici o atenţie. Apucase cu o mişcare liniştită un aparat de radio, portativ, la care manevră ceva. O auzi spunând cu aerul acela cumva plictisit, fără urmă de mister:

— D-1, sunt D-4. Ne apropiem de obiectiv. Ce fac?

Din mica jucărie răspunsul veni imediat, o voce bărbătească flegmatică, spunea la fel de plat:

— D-4 rămâi în umbră. Nu te apropia, nu-i necesar. Nu va ajunge la voi, dar blochezi pentru orice eventualitate strada. Terminat.

Femeia se strâmbă puţin, parcă nemulţumită, abandonă aparatul portativ. Îi aruncă o privire scurtă, întrebă cu o voce tărăgănată, interesându-se parcă de ce film a mai văzut:

— Ce făceaţi în seara asta, domnule inginer? Când v-a chemat prietenul dumneavoastră la telefon.

— Nu înţeleg cum a putut intra în uzină, evită Dobre răspunsul. De ce i-a dat drumul portarul?!

— Dar portarul a crezut că sunteţi dumneavoastră!

— N-avea legitimaţie! Portarul are instrucţiuni precise!

— Oh, portarul ăsta! râse femeia. Portarul e cel mai vinovat, nu? Dumneavoastră vă enervaţi însă în fiecare dimineaţă, când veniţi cu maşina şi portarul nu sare să vă deschidă.

Asta de unde-o mai ştia!? Îşi aminti că nici măcar nu-l legitimase, când intrase în camera de la hotel, îl cunoştea deci atunci, culesese desigur informaţii despre el. Ce mai aflase oare? Nevesti-si aveau să-i spună... tot? Şi celor de la uzină?!...

— Sper că-l veţi prinde, da? întrebă disperat.

— Şi eu sper.

— Speraţi doar?! Domnişoară, începu Dobre pe un ton foarte înalt, dar se linişti repede. A, nu! Îmi fac griji de pomană. Are să înceapă să sune sistemul de alarmare, cum va încerca să deschidă seiful.

— Nu fiţi atât de sigur! Am aflat azi-dimineaţă că prietenul dumneavoastră, actorul, e bun amic şi cu tehnicianul care a instalat sistemul de alarmare.

— Sunt sigur că nu i-a spus nimic! Tehnicianul e un tânăr foarte serios, încercă Dobre să se liniştească.

— Şi dumneavoastră sunteţi... tânăr nu s-ar mai putea spune, dar foarte serios, nu?

Parcase maşina în umbra unei magazii, nu aşa cum i se spusese *să bareze drumul pentru orice eventualitate,* privea în gol prin parbriz.

— Vă previn, aproape ţipă Dobre, că în seif sunt documente care valorează enorm!

— Ştiu. Le va fotocopia doar, nu vă impacientaţi Şi mai ştiu... că aţi aflat de întâmplarea aceea, cu inginerul Banu, de acum un an, când lucraţi la altă uzină! *Îi dispăruse* fiica, Clara Banu. Cazul s-a prelucrat într-un cerc restrâns, dar dumneavoastră eraţi acolo, mi s-a spus că aţi luat şi cuvântul.

Şi asta era adevărat. Dobre îşi amintea fiecare vorbă pe care o spusese atunci, zisese multe referitoare la *inconştienţa* cu care Banu îşi crescuse fata ce-i făcuse figura aceea urâtă. Înhăitându-se cu...

— Dacă iese pe poarta cealaltă a uzinei?

— A, nu, domnule inginer! Ar fi pentru el un risc inutil, va ieşi pe-aici. Dar s-au luat măsuri şi la poarta cealaltă, n-aveţi grijă!

Faptul că i se adresa mereu cu *domnule inginer* îl speria cel mai mult.

Auzise că aşa se vorbeşte în anchetă cu inculpaţii. În definitiv ce era el pentru ei?! Nu cumva credeau că... e *un complice abil?!* Care voia să lase doar impresia că fusese manevrat de actor? Cum ar fi putut să se dezvinovăţească? Mai ales dacă actorul, de-al dracului, avea să susţină... Dumnezeule, unde avea să ajungă în cazul ăsta?!

— Aveţi şi copii, domnule inginer?

— Da.

— Mari?

— Fata e studentă.

— Studentă?! Ce urmează?

— Medicina, se enervă Dobre. De ce naibii te interesează?

Nu mai avu vreme să-i răspundă, din mica jucărie răzbătu deodată vocea aceea flegmatică, baritonală, care spunea limpede, cu hotărâre:

— Aici D-1, apel general. Acţionaţi!

Magda, parcă Magda Deleanu zisese că se numeşte, apăsă brusc pe accelerator, maşina ţâşni realmente înainte, Dobre se prinse cu mâinile amândouă de scaun, simţi un viraj luat în plină viteză, vehiculul mai goni zece metri şi se răsuci brusc pe loc, barând acum drumul, exact în mijlocul străzii, unde opri cu o frână scurtă. Totul executat în câteva secunde.

Prin ceaţa uşoară a serii, Dobre zări poarta uzinei pe care maşina sa, maşina în care era dublura lui, tocmai ieşise. Alte două autoturisme virară în aceeaşi viteză scrâşnind cumplit, stopară cu precizie, una în faţa, cealaltă în spatele maşinii care ieşise din uzină. Portiere trântite, patru siluete de bărbaţi care se apropiau repede de maşina blocată.

— Vă place meseria noastră, domnule inginer? auzi Dobre rostită cam printre dinţi întrebarea şoferiţei sale.

— Dacă se împuşcă? Sau se otrăveşte, îngână Dobre.

— A, nu! marcă cu un soi de dispreţ amestecat cu o furie stăpânită Magda. În realitate, oameni ca el se sinucid mai rar. Observaţi? Totul s-a terminat mai simplu decât vă imaginaţi, fără împuşcături, fără violenţă, fără măcar un singur cuvânt... Să mergem şi noi.

Deschise portiera, Dobre - nu-şi dădu seama de ce - o urmă, ieşind după ea, în loc să deschidă portiera, de lângă el, aerul rece şi umed al serii de primăvară îl izbi şi dintr-o dată i se făcu frig.

Se îndreptară spre grupul color trei maşini, spre cei cinci bărbaţi care stăteau în grup şi spre care, cu un aer total nedumerit venea din partea opusă portarul.

— În afara aparatului foto, a cheilor şi a banilor, nimic deosebit, tovarăşe căpitan, auzi Dobre o voce tânără, părea să fie a unui *puşti,* vreun tânăr locotenent, probabil, abia ieşit de pe băncile şcolii de ofiţeri.

Îl percheziţionase pe omul care avea în mod uimitor, înfăţişarea sa identică, niciodată nu bănuise că nenorocitul de actor îi va putea fura

înfăţişarea într-o manieră atât de reuşită. Parcă s-ar fi privit în oglindă.

— Fotografii! porunci vocea flegmatică pe care o auzise până atunci doar în microfon, aparţinea unui lungan blond, îmbrăcat într-un vindiac. Nu, nu vă scoateţi machiajul încă, ceru el scurt, pe un ton ce nu admitea replică, urmări declanşările rapide ale bliţului, după care blondul dispuse iarăşi sec: Şi cu maşina!... Şi cu portarul o fotografie, are o figură reuşită! Domnule inginer, se întoarse apoi lunganul spre Dobre, vreţi să veniţi aici?

Dobre nu îndrăzni să protesteze, făcu câţiva paşi nesiguri, se opri la mai puţin de un metru de actor, care surâdea, privindu-l batjocoritor. Bliţul fulgeră din nou.

— Mulţumesc! Aveţi poate ceva să ne mai spuneţi? se adresă bărbatul blond actorului.

Întrebarea părea mai mult de circumstanţă, nu ţinea pare-se ca actorul să le spună neapărat ceva, Dobre se aşteptase la somaţii, la un dialog repezit, la întrebări, şi răspunsuri furioase, dacă nu la un schimb de focuri... Nimic din toate astea.

Actorul îşi scoase cu mişcări lente ochelarii şi pălăria, îşi îndepărtă de pe faţă, fără grabă, câteva fâşii subţiri dintr-un material necunoscut care-i schimbaseră înfăţişarea până atunci. Abia când termină se întoarse încet spre ei, dar nu pe el îl căuta, privirile i se opriră asupra Magdei.

— Da, domnule căpitan. Domnişoara a jucat într-adevăr frumos, zise actorul cu o notă admirativ acrişoară, dar pare prea încântată de reuşită, pentru a nu-i spune două cuvinte.

— Mie?! tresări Magda nedumerită.

— Da, preciză actorul, se apropie, blondul înalt îl urmă imediat, oprindu-sc lângă el, mai exact spus cam între el şi Magda. Aţi reuşit, domnişoară! Mă suspectaţi probabil de mult, aţi jucat perfect şi m-aţi prins, conveni cu un dispreţ suveran actorul. Dar eu sunt bătrân. Bătrân şi bolnav. În străinătate, am însă bani! Pe care nu mi-i puteţi lua. Iar Monica este acolo! Şi Monica va primi banii, va ajunge o mare actriţă! O stea! Cum... dumneata nu vei ajunge niciodată!...

— Monica?! izbucni Magda cu un fel de furie, blondul o opri însă cu un gest, prinzând-o de braţ.

— Magda! Suficient pentru azi, acţiunea s-a sfârşit.

În lumina slabă, Dobre remarcă totuşi privirea aprigă a Magdei care fixa cu o intensitate aproape sălbatică faţa actorului, s-ar fi spus că i se ceruse prea mult, mult prea mult în clipa aceea, tăcea însă, cu maxilarele încleştate, blondul îi luă de braţ pe actor, îl conduse spre una din maşini, se întoarse, aruncă peste umăr în direcţia lor:

— Pe dumneavoastră vă aşteptăm mâine dimineaţă la opt la inspectorat, tovarăşe inginer. Bună seara!

Dobre îngână un răspuns şters, observă că de altfel nimeni nu-l mai lua în seamă, cei patru bărbaţi şi actorul dispăruseră deja trântind portierele cu putere, maşinile demarară vijelios, se îndepărtară cu aceeaşi viteză, de ce acum cu viteză, Dobre nu mai înţelegea.

Rămăsese rezemat, de aripa maşinii lui. În locul unde i se făcuse poza, la doi metri de portarul care *avea o figură reuşită* şi care se apropie de el cu un aer umil, răvăşit.

— Ce-a fost asta, tovarăşe inginer?

Dobre dădu din mână moale, se apropie de portieră, constată că mâinile îi tremurau îngrozitor, auzi în spate vocea Magdei:

— Sunteţi în stare să vă conduceţi maşina?

Şi ea, ca şi actorul, ca şi lunganul acela blond, îl tratau cu o anumită milă, aveau de ce, fusese caraghiosul, *mâna moartă* a jocului ăsta, un pion stupid, pe care parşivul de actor îl mutase doar de pe un câmp pe altul.

Dobre îşi strângea gulerul pardesiului pe lângă gât, constată că tremura încă, de nervi, de oboseală, din cauza cămăşii ude, recunoscu încet, aproape şoptit:

— Nu... Nu cred... Am să...

— Urcaţi în maşina mea!

Dobre o privi nedumerit, femeia îi luă totuşi din mână cheile maşinii, se urcă în maşina lui, parcă autoturismul lângă zidul uzinei, degajând astfel drumul. Reveni, îi întinse cheile, porni spre cealaltă maşină cu care veniseră, Dobre o urmă cu pas de somnambul, incapabil să spună o vorbă. Era o maşină model străin, abia acum îşi dădea seama de asta, Magda se instalase la volan, Dobre ocoli şi urcă alături de ea.

— Ce cartier?

Întrebarea avea ceva din tonul indiferent profesional al şoferilor de taxiuri, femeia părea că se gândeşte la cu totul altceva. Îşi muşca încă buzele, abia acum s-ar fi zis că nervozitatea începea să pună stăpânire pe ea, Dobre se întrebă de ce.

— În centru... Lângă parc, spuse el încurcat.

Maşina demară de data asta lin, era un model automatizat, funcţiona ireproşabil, bâzâitul motorului avea ceva liniştitor. Magda conducea încet, conştientă parcă de starea de emoţie în care era şi în care îşi impunea că *nu trebuie* să greşească! Starea ei de iritare creştea însă, spre surprinderea lui, Dobre o văzu smulgându-şi deodată de pe cap ceea ce era o perucă. În locul părului blond pletele negre, scurte împrumutau acum feţei ei o paloare şi mai puternică.

Ce se întâmplase? Ce o lovise tocmai acum, când totul se sfârşise? Afirmaţia că ea nu va ajunge niciodată o mare actriţă? ...Era actriţă? Intrase în munca asta renunţând la scenă? Fusese colegă cu Monica? Dobre simţi că nu era cazul să întrebe, nu se putu totuşi stăpâni,

începu pe un ton neutru, bâlbâindu-se iarăşi puţin:

— Spuneţi-mi... V-a întrerupt... colegul dumneavoastră... când începuseţi să spuneţi ceva... de Monica.

Magda îi aruncă o privire repede, ca şi când l-ar fi descoperit abia atunci lângă ea.

— Ştiţi cine este Monica?

— Da... E fiica lui, nu? şovăi Dobre.

— V-a vorbit despre ea?

Conducea acum din nou în viteză, cu un fel de furie, întrebarea lui căzuse fără îndoială prost, răscolea ceva dureros, ar fi trebuit să renunţe. Dobre nu renunţă.

— Da. Mi-a vorbit foarte mult, îşi aminti el.

Maşina luă un viraj ca în raliurile de groază, câteva secunde se auzi doar scrâşnetul cumplit al pneurilor, apoi Magda declară alb:

— Monica s-a sinucis. Ieri dimineaţă. Într-o cameră de hotel. Din Bucureşti.

— Monica!? tresări Dobre. S-a... sinucis?!

— Prietenul dumneavoastră actorul, strecură Magda printre dinţi, ceruse centrului *un om de legătură*... Un om *sigur,* pe care a ţinut să-l verifice personal.

— Nu... nu înţeleg, mărturisi Dobre, neînțelegând într-adevăr nimic.

Magda păru să nu fi auzit, conducea atentă, continuă atonal:

— Conform planului de verificare imaginat de actor, omul de legătură urma să fie o femeie. Care să se dea drept Monica, să încerce... un fel de şantaj sentimental. Să-l recruteze, să-l introducă în reţeaua lor.

— ...Păi. adineauri am înţeles, se îndoi Dobre, că el lucra mai de mult cu...

— Tocmai în asta consta verificarea agentei, surâse strâmb Magda. Prietenul dumneavoastră voia să constate personal cum acţionează omul de legătură în România, cum respectă instrucţiunile de recrutare pe care le transmisese centrului chiar el.

— A, da! se prefăcu Dobre că a înţeles. Şi?

— Serviciul de spionaj a ţinut să-i facă o surpriză... A trimis-o în ţară chiar pe Monica... Cu o fizionomie schimbată, cu un nume schimbat, se numea Rita acum, cu sarcina de a-şi recruta propriul tată.

— Monica?!... Să-l recruteze...?! se îngrozi sincer Dobre, cu gândul la fiică-sa.

— E un procedeu foarte folosit în spionaj, domnule inginer, tărăgănă Magda cuvintele cu acelaşi zâmbet de dispreţ trist, care acum nu-i mai era adresat totuşi lui.

— Dar ea?! Cum a acceptat ea să vină aici?...

Surâsul Magdei era acum altul, obosit, Dobre intui că întrebările pe care le punea, fata asta şi le pusese înainte, probabil obsedant.

— Din angrenajul unei reţele de spionaj nu se iese prin demisie niciodată, lăsă ea să cadă.

— Bine, dar în cazul ei...

— În cazul ei, serviciul de spionaj a greşit în mod cert, murmură Magda. Monica nu ştia că totul este o înscenare pentru a o verifica. Fusese o studentă talentată. Şi dorise foarte mult să se facă actriţă. Era o fire sensibilă în ciuda faptului că ajunsese să ucidă cu sânge rece... În camera de la hotelul unde s-a sinucis a lăsat înregistrată pe bandă, o mărturisire lungă... Răscolitoare! şopti Magda înfiorată. Şi dintr-o dată Dobre şi-o imagină pe fata asta cu ochi albaştri care surâdeau ciudat, singură într-o cameră, ascultând şi reascultând banda aceea, vocea, femeii care, înainte de a se sinucide, îşi relata drama, cu atât mai cumplită cu cât avea ceva trucat, murdar. În esenţa ei... Şi a mai lăsat o brichetă, adăugă Magda. În care credea că este un gaz ucigător! Îl primise pentru taică-su, în cazul unui eşec.

— În recrutarea tatălui ei?! bâigui Dobre. Ar fi trebuit să-l ucidă?!

— Dacă nu accepta! E... tot un procedeu uzual în spionaj, domnule inginer, spuse Magda linear. Monica a preferat să nu-l întâlnească. Iubea încă scena şi a fost convinsă... până în ultima clipă, că tatăl ei... este un mare artist...

Se auzea doar mersul lin al motorului, Dobre întoarse capul năucit, şi-o imagina din nou pe femeia asta tânără descoperind grozăvia acestei farse tragice, acolo, în camera de hotel sau într-un birou al ministerului, înţelese dintr-o dată furia cu care Magda vrusese să-i arunce în faţă actorului toată vina aceea criminală, toată maşinaţiunea care se întorsese straniu, împotriva singurei fiinţe la care actorul ţinea. Cum reuşise să se stăpânească?

Din micul aparat radio, acelaşi glas baritonul, al lunganului blond, anunţă ceva, Dobre nu înţelese ce, avea senzaţia că nu mai era capabil să realizeze nimic, văzu mâna subţire a femeii de lângă el care luă aparatul auzi răspunsul ei, altă frază al cărei sens îi scăpa.

— Magda, se distinse apoi, de data asta, tonul părea cumva iritat. E vorba de câteva minute! Băieţii care au participat la acţiune vor să te cunoască. E şi şeful serviciului. O poveste de-asta cu felicitări...

— Nu! zise încet femeia de lângă el, adăugă apoi şi mai scăzut, aproape în şoaptă: Acum, nu!

— Magda, protestă zâmbitoare vocea, marcând însă şi o anumită agasare. În jocul ăsta, reuşitele, ca şi înfrângerile, se poartă până la cap. Nu te gândi că te chem la o paradă, pur şi simplu, planul tău a reuşit, perfect, vor să...

— Femeia aia e moartă! i se păru lui Dobre că aude, sau auzise într-adevăr, nu-şi dădea seama.

Întoarse capul, o văzu pe Magda privind ţintă prin parbrizul maşinii care luneca în noapte, degetele se crispau numai pe mica jucărie al

cărei microfon îl apropiase de obraz. Ezita parcă...

— Nu pot, Vlad. În seara asta nu mai suport nimic, spune-le că sunt sfârşită, că femeile au *căderi de-astea tâmpite,* spune-le ce vrei!

Bărbatul tăcu câteva clipe, reluă apoi pe un ton amuzat:

— Ştii, nu prea sunt obişnuiţi cu... Mă tem că... n-o vor înţelege aşa.

— Să înţeleagă! tăie deodată şoferiţa lui şi Dobre se prinse repede de scaun, intraseră în piaţa mare şi goală a oraşului printr-un viraj nebun. Vlad! auzi apoi, şi pentru prima oară, tonul era altul, cu totul altul, ostenit, dar nebănuit de cald, aproape intim, pentru cuvântul acela Dobre se simţi deodată prost că era acolo, că asistă la discuţia asta, avea ciudata impresie că va urma o declaraţie şoptită de dragoste. Auzi însă doar: Îţi mulţumesc. Pentru că ai venit. Altfel, probabil, aş fi greşit din nou, iar asta... Îţi mulţumesc foarte mult, Vlad, conchise simplu femeia, sunt sigură... că înţelegi tot.

Degetele subţiri întrerupseră în aceeaşi clipă legătura, aparatul fu zvârlit ca un pachet de ţigări în torpedoul deschis, Dobre tresări, privi iarăşi spre şoferiţa lui, care întrebă sec:

— Aici locuiţi?

— Da, aprobă Dobre, dar se simţea moale, incapabil să se clintească, parcă ar fi băut.

Maşina se opri. Dobre încercă să spună ceva, nu-i veni în minte nimic, ieşi din vehicul cu un aer teribil de încurcat, căutând totuşi câteva cuvinte care să nu sune total stupid.

— Noapte bună, domnule inginer, auzi în urmă şi constată că vocea era din nou limpede, surprinzător de liniştită.

Dobre se răsuci intrigat, întâlni ochii aceia care, nu, nu se înşela, reuşeau să surâdă, parcă ironic. Braţul femeii se întinse peste banchetă, închise apoi portiera, maşina demară în aceeaşi manieră vijelioasă şi se pierdu în noapte.

24. EPILOG

Colonelul Datu primise un ordin scris în fugă de mâna nervoasă a generalului Antoniu, să pregătească *un material,* referitor la *stilul de muncă,* în care să aibă în vedere ca principal exemplu concret *echipa* lui Dumitrescu.

Ce însemna *material?* Referat, raport, expunere? Pentru cine, cu ce scop? De ce *echipa* lui Dumitrescu? De ce atâta concizie în ordinul respectiv? Şi, în sfârşit, de ce să scrie el despre blestematul ăla de *stil de muncă* de care se vorbea tot mai mult în ultimul timp, nu numai la ei în minister, peste tot, fără ca nimeni să-i poată spune exact ce era în fond?!

Datu primise ordinul într-o sâmbătă, la prânz. Îl căută imediat pe şeful de cabinet al lui Antoniu. Află că generalul primise un telefon şi plecase val-vârtej în provincie. Nu, nu lăsase nici o indicaţie suplimentară despre ordinul misterios, şeful de cabinet nu ştia nimic.

După masă, Datu se arătă pentru prima oară receptiv la un scurt colocviu în familie, referitor la relaţiile inter-umane şi munca ştiinţifică de conducere, dezbatere susţinută de nevastă-sa, care urmase de curând un curs de perfecţionare şi de fiică-sa, studentă la A.S.E. Păreau amândouă foarte documentate şi convinse de interesul domeniului respectiv, îi explicară o mulţime de lucruri, îi puseră până la urmă în braţe trei cărţi, din care două, mai subţiri, colonelul le parcurse conştiincios, în după amiaza respectivă şi a doua zi. Constată cu un soi de disperare că ceea ce se cerea de la el era să adapteze probabil la specificul ministerului toate teoriile acelea frumoase şi care aduceau pe undeva cu nisipurile mişcătoare, exemplificând cu echipa lui Dumitrescu. Ei, aici era aici, exemplificarea asta în ce sens trebuie făcută... Era de bine, era de rău?

Pe de o parte, despre metodele *trăsnite* ale *ălora ai lui Dumitrescu* auzise destule în ultimii doi ani, unele din ele ajungând să fie povestite ca anecdotele. Originalitatea aceasta era să se soldeze însă de câteva ori cu sancţiuni succesive, în urma unor *boroboaţe* pe care ori lunganul ăla blond de Vlad, ori fata cu ochi viorii, ori Mircea, fiecare în felul lui, le trântiseră consecutiv. Dumitrescu se făcuse însă luntre şi punte de fiecare dată, umblase el ştie pe unde şi le anulase în aceeaşi zi sancţiunile, dovedind că legalitatea nu fusese încălcată cu nimic şi că *metodele proaste sunt doar cele care nu dau rezultatul scontat.*

Pe de altă parte, în foarte austerul minister, unde spre deosebire de insuccese, se vorbea rar şi cu zgârcenie despre rezultatele bune obţinute, acţiunile echipei lui Dumitrescu deveniseră cunoscute de toţi. Pe lângă alte *mărunţişuri,* trei finalizări de răsunet despre care scrisese ceva şi presa. Nu era puţin în domeniul atât de delicat în care lucrau şi Datu ştia asta, citise sinteza operaţiunii de încheiere a cazului Adina Berescu, arestată în flagrant împreună cu un important om de legătură al centrului de spionaj. În cazul acela, Vlad şi Magda făcuseră o treabă realmente bună.

Adina fusese convinsă până şi în faţa anchetatorului că *Eric* era în afară oricăror bănuieli. Iar materialele false trimise în străinătate intoxicaseră practic aproape un an de zile serviciul de spionaj. Era o performanţă, dacă ţineai seama de stilul suspicios de muncă, de verificările la care Vlad, apoi Magda, strecurată şi ea în joc, fuseseră supuşi. Ce se întâmplase însă acum?

Luni dimineaţa, Datu tatonă cu discreţie în dreapta şi-n stânga, află că întreaga echipă era propusă pentru decorări ori avansări la excepţional, în urma unei ultime acţiuni încheiate în urmă cu numai câteva zile, despre care însă nu reuşi să afle nimic de la nimeni. Decât că fusese încheiată cu succes şi dusese la prevenirea unor pagube de multe milioane. Aşadar, era totuşi de bine.

Birourile echipei erau însă pustii, deşi Dumitrescu îşi sporise între timp, în ultima lună, numărul colaboratorilor, cu încă trei ofiţeri. Unul era căpitanul Brateş, un tip spălăcit, căsătorit a doua oară, după un divorţ lung, ceea ce pentru Datu era un semn rău, nu înţelegea de ce Dumitrescu îl alesese tocmai pe acest Brateş. Celelalte opţiuni ale colonelului erau şi mai bizare, *îşi întărise colectivul* cu încă două femei ofiţer, erau deci acum trei femei din totalul de opt oameni ai *echipei.* Pe una din ele, Ina Suter, o blondă înaltă, cu alură sportivă, tip nordic, o adusese ca şi pe Vlad tot din Transilvania de pe undeva, ba aranjase şi transferul soţului Inei în capitală şi Dumitrescu se zbătuse mult pentru asta. De ce, când erau atâţia ofiţeri buni în Bucureşti pe care i-ar fi putut obţine fără complicaţii, Datu nu pricepea să-l tai. Ultima achiziţie, Anda şi nu mai ştia cum o chema, era o moldoveancă foarte tânără, necăsătorită, *psiholoagă,* o femeie mărunţică, delicată, cu aer visător. Cum îşi imagina Dumitrescu că se va descurca fata aia în munca de contrainformaţii militare, era un alt mister pentru Datu. Magda cel puţin era un tip de amazoană a dracului, fermă până la încăpăţânare, în urma celor doi ani petrecuţi sub comanda lui Dumitrescu, lucra cu un fel de patimă în tot ce făcea. Şi măcar Magda era o femeie cu imaginaţie şi... de o frumuseţe rară, atu care nu era de neglijat, asta Datu recunoştea.

Se interesă de Dumitrescu, află că, de patru zile, toate telefoanele le fuseseră comutate la un număr din oraş, în afara clădirii ministerului.

Ce mai era şi asta? Află adresa din *oraş,* era locuinţa unui ofiţer pe care-l cunoştea bine, burlac, plecat în concediu. Se hotărî să le facă o vizită inopinată.

Jumătate de oră mai târziu, Datu urca la etajul doi într-un bloc de garsoniere, sună, nu-i răspunse nimeni, uşa nu era însă încuiată, intră. Se afla acum într-un hol îngust, luminat doar de becul din bucătărie, de unde se auzea sfârâitul de ulei încins şi venea un miros de ouă prăjite şi cafea. Aha, gândi amuzat Datu, se pare că i-au găsit domnişoarei Magda şi o ocupaţie permanentă. Din bucătărie apăru însă Mircea, în maieu, cu un şorţ multicolor în faţă şi ibricul de cafea în mână.

— Să trăiţi, tovarăşe colonel! izbucni el vesel, fără a părea câtuşi de puţin stânjenit de ţinuta de loc regulamentară. Nu ştiam cine-a sunat.

— Ce naiba faci aici? întrebă nedumerit Datu, aranjându-şi cu un gest mecanic nodul cravatei.

— Sunt de servici, vă rog să mă iertaţi un minut. Vă fac şi dumneavoastră o cafea?

— Nu mulţumesc, se strâmbă Datu.

Şi pentru că Mircea dispăruse alertat de sfârâitul ouălelor din tigaie, Datu deschise cam pornit uşa camerei vecine.

O lumină roşie slabă, pe fundalul faianţei dintr-o cameră de baie, un miros de revelator foto şi o voce care trebuie că era a Magdei, dar teribilă, urlă la el fără menajamente: Uşa! Datu închise repede uşa şi rămase buimăcit. Se îndreptă apoi spre cea de-a treia cameră, şovăi, intră. Primul lucru pe care-l văzu fu capul lui Vlad şi bustul lui gol, întins pe un pat de campanie. Lunganul blond dormea pe burtă, somn greu. La zece dimineaţa!...

Lângă fereastra închisă, deşi afară era vară, cu binoclul la ochi, colonelul Dumitrescu, într-o cămaşă descheiată, striga ceva înfuriat într-un telefon, folosind un limbaj codificat, de neînţeles. Stoenescu, un Stoenescu neras! bătea de zor la maşină, pornind şi oprind un magnetofon. Încăperea era răvăşită, plină de hârtii, scrumiere şi ceşti de cafea împrăştiate pretutindeni, inclusiv pe jos. Cum putea dormi Vlad în vacarmul acela era pur şi simplu inexplicabil.

Stoenescu fu primul care îl văzu pe Datu, dar nu se sinchisi de intrarea lui, îl salută doar scurt şi-şi continuă păcănitul grăbit la maşină. Dumitrescu termină în sfârşit convorbirea ciudată, puse binoclu jos, se întoarse şi dădu cu ochii de colonel.

— Tu aici?! Ce-i?

Părea mai morocănos ca oricând, ochii îi erau injectaţi, pleoapele umflate de nesomn. Datu nu prea ştia ce să răspundă. Rămăsese cu privirea la Vlad.

— Dormim cu schimbul, explică lapidar Dumitrescu. De trei zile, cu excepţia Magdei, n-am dat nici unul pe-acasă. Ce vrei?

— Am trecut şi eu pe-aici, fentă Datu prudent.

Dacă echipa lui Dumitrescu era într-o asemenea fierbere, însemna că iarăşi *era ceva.* Aşa că nu-i prea venea să-i ia interviuri despre stilul de muncă.

— Lasă bancurile! Ce s-a-ntâmplat? i-o tăie Dumitrescu.

— Aveţi iar vreo *afacere de milioane?*

— Nu. E vorba de-un tip. După toate aparenţele, transmite informaţii unor străini.

— Aha! Şi? vru să ştie Datu, cu gândul la milioane.

— Şi suntem acum aproape siguri că-i doar o lucrătură a altcuiva, iar omul e curat. E un ofiţer de transmisiuni.

— Şi altceva?

— Ţi se pare puţin? se înfurie subit Dumitrescu.

Mircea intrase cu tigaia şi ibricul de cafea. Datu se scuză şi plecă, se opri totuşi în faţa camerei de baie, întrebă:

— Ce developează acolo?

— Nişte poze de vacanţă, trânti Dumitrescu iritat, fără să ezite o clipă.

Pe coridor, în faţa uşii garsonierei, Datu se simţi prins de braţ.

— Ce-ai vrut totuşi? De ce-ai venit?

— Să văd aşa, cum lucrezi cu echipa, se eschivă Datu, ridicând uşor din umeri. Nu-i... uzezi prea mult?

— S-a plâns cineva?

— A, nu.

— Nici n-are să se plângă, zise Dumitrescu. Rămase o clipă gânditor şi adăugă: N-am văzut niciodată un cercetător ştiinţific plângându-se că munceşte prea mult. Chiar dacă lucrează luni, zile şi nopţi la rând. Şi, nu ştiu dacă ai remarcat, tocmai asemenea oameni nu se îmbolnăvesc niciodată de astenie!

— *Cercetător ştiinţific?!* zâmbi acrişor Datu. Vrei să spui că *echipa ta a descoperit plăcerea de-a căuta adevărul?*

— De a-l găsi! mârâi Dumitrescu printre dinţi... Şi cea de-a se simţi în serviciu ca la ei acasă!...

— Crezi deci că astea sunt criterii pentru a defini o muncă ştiinţifică? râse Datu.

— Da! Mai e ceva?

Datu ezită, se surprinse apoi punând o întrebare ca de reporter începător:

— Care consideri că e cauza... De ce crezi că echipa asta a obţinut succese?

— Are un şef simpatic, zise Dumitrescu la fel de prompt, fără măcar să clipească.

Datu îşi privi interlocutorul, câteva secunde, nu reuşi să înţeleagă dacă glumea sau nu, strânse tăcut mâna care i se întindea, coborî

scara, o porni spre minister hotărât să raporteze că, totuşi, cel mai bun lucru era să i se traseze colonelului Paul Dumitrescu sarcina de a vorbi singur despre stilul său de muncă... Era desigur mult mai bine aşa.

Sfârşit

CUPRINS

1. FATA CU POŞETĂ MOV 4

2. UN OM CARE TE POATE AJUTA 18

3. PROBLEME DE FAMILIE 26

4. PENTRU SERVICII DEOSEBITE 42

5. DISCUŢIE DESPRE PLANURI PERFECTE 53

6. GREŞELI CARE POT COSTA MULT 66

7. PRIMA MISIUNE 74

8. CÂND SE MIŞCĂ FINANCIARUL 89

9. METODE NEŞTIINŢIFICE 98

10. O AFACERE FOARTE RENTABILĂ 107

11. VIKINGUL CU OCHI ISCODITORI 113

12. DAR EXISTA ŞI UN ARGUMENT DE REZERVĂ 129

13. ECHIPA 138

14. UN ATAC DE CORD 144

15. OAMENII UITĂ UNEORI 150

16. SURÂSUL NUMĂRUL UNU, SURÂSUL NUMĂRUL DOI 157

17. UN TELEFON CHEMA ÎN NOAPTE 163

18. CONFIDENŢIAL SECRET 177

19. MAESTRUL COMBINAŢIILOR 191

20. OPERAŢIUNE TIP „R” 209

21. DREPTUL DE A RISCA 217

22. MARELE ROL 236

23. SURÂSUL OCHILOR ALBAŞTRI 253

24. EPILOG 268

Lector: ANA BARBU
Tehnoredactor: AUREL BUCUR

Apărut 1979. Bun de tipar 6.11.1978.
Tiraj 70 000 ex. broşate. Coli tipar 9.

Comanda nr. 50 398
Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii”
Piaţa Scînteii nr. 1 - Bucureşti
Republica Socialistă România

Table of Contents

1. FATA CU POŞETĂ MOV
2. UN OM CARE TE POATE AJUTA
3. PROBLEME DE FAMILIE
4. PENTRU SERVICII DEOSEBITE
5. DISCUŢIE DESPRE PLANURI PERFECTE
6. GREŞELI CARE POT COSTA MULT
7. PRIMA MISIUNE
8. CÂND SE MIŞCĂ FINANCIARUL
9. METODE NEŞTIINŢIFICE
10. O AFACERE FOARTE RENTABILĂ
11. VIKINGUL CU OCHI ISCODITORI
12. DAR EXISTA ŞI UN ARGUMENT DE REZERVĂ
13. ECHIPA
14. UN ATAC DE CORD
15. OAMENII UITĂ UNEORI
16. SURÂSUL NUMĂRUL UNU, SURÂSUL NUMĂRUL DOI
17. UN TELEFON CHEMA ÎN NOAPTE
18. CONFIDENŢIAL SECRET
19. MAESTRUL COMBINAŢIILOR
20. OPERAŢIUNE TIP „R”
21. DREPTUL DE A RISCA
22. MARELE ROL
23. SURÂSUL OCHILOR ALBAŞTRI
24. EPILOG